

WESTERN ROMAN

MASO

cijena 70 d broj 636

KRVAVI SALON

J. R. Roberts

KRVAVI SALUN

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: prof. dr Adolf Dragičević

Uređivački kolegij: Ivica Bartolić (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: Sonja Dunduš (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mañdić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: Sanja Popović (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 636

J. R. ROBERTS: KRVAVI SALUN

Naslov originala: BUCKSKINS AND SIX-GUNS

Recenzija: Siniša Škarica

Copyright: Robert J. Randisi, posredstvom G. P. A., München

Prijevod: Jadranka Ivčić

LASO 636 izlazi – 20. 12. 1985.

Mršavi čovjek nižeg rasta, s dva kolta tipa peacemaker na kukovima, posluživao je goste za barom saluna Buckskin. Kosa mu je bila dugačka, a brkovi čupavi. Uvijek je nosio hlače od jelenje kože te je jamačno zato i dobio nadimak Buckskin.

Želeći da se napokon skraši na jednom mjestu, kupio je salun u Brightwateru, malome gradu u srcu Arizone. Veći je dio života proveo lutajući Zapadom, zarađujući za život revolverima i to ga je počelo sve više zamarati. Želio se smiriti i stvoriti dom i obitelj.

Osam mjeseci nakon otvaranja saluna njegovi su snovi bili ozbiljno ugroženi. Već dva mjeseca nije platio zajam što ga je podigao za salun i direktor banke u Brightwateru mu je neprekidno bio za petama čekajući da preuzme salun. Leslie je tek tada spoznao da je bio glup kad je vjerovao da će uspjeti za tako kratko vrijeme platiti dug i uspješno voditi salun. Da mu je još samo malo vremena ... Molio je Shermana Jorja za odgodu plaćanja, ali ovaj je odbio, jedva čekajući da se dočepa saluna. Tako su Leslieju ostala još dva dana da plati ili će izgubiti salun. Martin Cort, bankarev čovjek,

I

ušao je u salun i prišao šanku. Leslie ga je odmah opazio i protrnuo. Znao je što slijedi. Cort je sebe smatrao žilavim borcem, s revolverom ili bez njega, a uživao je da izaziva i draži Leslieja.

Cort je znao za Lesliejevu reputaciju no nije znao za njegovu zakletvu da će pokušati promijeniti način života, što je značilo i da se više ne želi služiti revolverima.

— Viski — reče Cort Leslieju.

— Ne poslužujem tebe ni tvoje ljude, Cort — odvrati Leslie smrknuto. — To se odnosi i na tvoga gazdu.

— Zaista? — Cort se isceri. Bio je visok, mnogo viši od Leslieja, i s lakoćom bi ga podigao za ovratnik, ali bojao se svoga gazde koji mu je naredio da ostavi Leslieja na miru barem još ova dva dana.

— Za dva dana moji ljudi i ja moći ćemo doći ovamo i piti besplatno do mile volje, Leslie — reče prijeteći. — Što kažeš na to? — Tada možda neću biti ovdje tako da mi smrad neće smetati — otpovrne Leslie mirno.

Cort se ukoči i suzi oči. Desna mu ruka pade na bok.

— Trebao bih te odmah ubiti.

— Joryju se to ne bi svidjelo, zar ne, Cort?

— Za dva dana — zaškrguće Cort zubima — moći ću uraditi što me bude volja.

— Dodi onda! — mirno će Leslie.

— Hoću — obeća Cort odmaknuvši se od šanka — doći ću i bit će bolje da te ne zateknem ovdje.

Promatrajući ga kako odlazi, Leslie je znao da će uskoro doći do konačnog obračuna između njega i Corta. Bit će pucanja i krvi kao i prije, pomislio je ogorčen što ne može pobjeći od prošlosti.

— Sve zbog saluna koji je trebao promijeniti moj način života — promrmlja sjetno sebi u bradu.

Martin Cort je drhtao od bijesa dok je izlazio iz saluna.

— Pazi kako hodaš! — otrese se na čovjeka s kojim se gotovo sudario na vratima.

Ne čekajući čovjekov odgovor, izađe na ulicu. Želio je ubiti Franka Leslieja što prije i mora o tome govoriti s gazdom. Ne samo što ga nije volio, nego će time steći i reputaciju. Frank Leslie, istina, nije revolveraš slavan poput Billa Hickoka, ali Hickok je mrtav, a Leslie na dohvat njegove ruke. Potrebna mu je samo gazdina suglasnost.

Gazda je za to vrijeme sjedio u svojoj kancelariji u banci bubnjajući prstima po stolu i žaleći što se ne nalazi u Kellynoj kući, javnoj kući čiji je veći dio odnedavna posjedovao. To je vlasništvo stekao na sličan način na koji je namjeravao steći i salun Buckskin ... pravom nena-mirena vjerovnika.

Svoj položaj direktora banke Mogao je iskoristiti da dode u posjed više od polovine grada, ali po svoje mišljenju nije bio dovoljno gramzljiv za to.

Iz razmišljanja ga trgne lagano kucanje na vratima. Njegova sekre-

tarica, ljupka mlada djevojka s kojom bi rado surađivao i na drugi način, najavila je dolazak Martina Corta.

— Pošaljite ga unutra — rekao je kratko, znajući zašto Cort dolazi.

— Sjedni, Martine! — nastavi ugledavši došljaka.

— Gospodine Jory ...

— Sjedni — ponovi Jory oštro. — Čini mi se da znam zašto si došao.

— Znate? — upita Cory.

Bojao se Shermana Joryja i ljutio se na sebe zbog toga. Bankar je stariji, manji i slabiji od njega, ali unatoč tome, svojom je vanjštinom ulijevao poštovanje. Sijeda kosa i gusta bijela brada davali su mu dostojanstveni izražaj, a skupocjeno odijelo i prstenje govorili su o njegovom imovnom stanju.

— Ponovo si bio kod Franka Leslieja, zar ne?

— Da ... jesam ... ali samo da podsjetim — mucao je Cort.

— Ponovit ću ti posljednji put — izjavi Jory upirući se dlanovima o stol i prodorno promatrajući svoga sugovornika. Ubuduće ćeš raditi samo ono što ti se kaže... posjetiti samo one ljude koje ti ja odredim.

— A što je s mojim privatnim životom? — usudi se reći Cort.

— On ne uključuje Franka Leslieja — glasio je oštar odgovor. — Kad malo bolje promislim, ne trebaš imati privatni život dok za mene radiš — nastavi oholo. — Ako želiš zabave i društva možeš poći do Kelly. Ukoliko ti je stalo do pića ili pokera možeš poći u salun Brightwater... dakako, ako i dalje želiš raditi za mene, Martine?

Hladno je promatrao čovjeka pred sobom.

Cort se strese od hladnoće.

— Ne, gospodine, ne želim prestati raditi za vas...

— Onda se drži što dalje od Leslie-

eja — posavjetova ga Jory.

— Još dva dana — Cort uzdahne.

— Dok ja ne kažem drukčije — reče Jory tvrdo i isceri se. — Ne znam zašto si toliko nestrpljiv da ukrstiš mač s Lesliejem, Corte? Želiš li svoju smrt?

— Mogu izaći na kraj s Lesliejem — izjavi Cort prkosno, a oči mu zablistaju opasnim sjajem.

— To ćemo uskoro vidjeti — reče Jory sumnjičavo — ali tek kad ja kažem. Jasno?

— Jasno — progunda Martin Cort.

— Sad odlazi! Imam posla — oštro će bankar.

Cort pogleda gazdu susprežući bijes i bez riječi pođe prema vratima. Zastane kod stola Joryjeve sekretarice, Jesse Wells, ali se ona ne osvrne na nj. Promijenit će ona svoje držanje, zarekne se Cort u sebi. Čim zaradi dovoljno novca, jest će mu ta djevojka iz ruke.

To je razlog više što je krotak prema Shermanu. Bankar ga odista dobro plaća.

Jesse Wells je promatrala Martina Corta kako se udaljava i zadržala. Mrzila je tog čovjeka i bojala ga se iz dna duše. Da barem ima mladića koji će je zaštititi od njega, pomisli tužno.

Sherman Jory izvuče ugovor koji je Frank Leslie potpisao onog dana kada mu je dao zajam za salun. Još dva dana i on će postati vlasnikom još jednoga saluna u Brightwateru, pomisli zadovoljno.

Ubrzo će postati najmoćniji čovjek u gradu, a možda i u Arizoni.

Gunsmith je ušao u Brightwater namjeravajući da se tu odmori dan-dva prije no što napusti Arizonu i krene u Nevadu. Zauzda konje i zaustavi kola ispred saluna Buckskin. Mora najprije utažiti žeđ koja ga muči već duže vrijeme, a zatim će

se pobrinuti za životinje i potražiti hotel.

Skočio je na zemlju i prišao velikom vrancu arapske pasmine što je kaskao za kolima.

— Samo jedno piće, prijatelju — reče gladeći ga po vratu. — Zatim ću te povesti u konjušnicu. Ne sjećam se kad sam posljednji put bio tako žedan.

Duke zanjšta kao da ga je razumio i Gunsmith zadovoljno krene prema ulazu u salun. Na samom pragu gotovo se sudario s čovjekom koji je izlazio.

— Pazi kako hodaš! — zarežao je čovjek ljutito.

— Dobar savjet, gospodine — odvrati Clint podrugljivo, ali neznanac je već odmakao dovoljno da ga ne čuje. Clint sliježe ramenima i pride šanku.

— Što želite? — upita ga čovjek duge kose, nižeg rasta, dugačkih brkova i s dva kolta o boku. Odjeven u jelenju kožu probudi sjećanje u Clintu ...

— Pivo — odvrati sa smješkom potisnuvši misli — hladno, ako imate.

Barmen ga šutke posluži, i Clint zapazi da se ta šutljivost ne slaže sa zanimanjem kojim se bavi. Ljudi za barom obično su pričljivi. Bilo je rano i u salunu su bile još svega dvije mušterije, a samo je on stajao za šankom.

Otpio je polovinu piva u jednom gutljaju. Završavao je drugu polovinu, kad su u salun ušla četiri muškarca. Zapazio ih je u zrcalu iznad šanka.

Prašnjava putna odjeća govorila je da su duže vrijeme proveli na putu. Trojica su nosila koltove na desnom boku, a jedan je nosio sličan revolver na lijevoj strani. Sudeći po visini i vanjštini bilo je očito da su sva četvorica u nekom srodstvu,

ako ne i braća.

Prišli su šanku i naručili bocu viskija i četiri čaše. Nejasno osjećajući na sebi njihove poglede, Clint spusti novac na šank i zaputi se prema vratima. Nije bio iznenađen kad ga je jedan od četvorice došljaka pozvao. Zahvaljujući iskustvu, znao je nadaleko namirisati nevolju... — Adamse — čuo je zvonki glas i stao.

— Odakle znate moje ime? — upita ne okrenuvši se.

— Tražimo te od Yume — odvrati čovjek koji ga je zvao. — Moja braća i ja smo ti još odande na tragu.

— Čemu mogu zahvaliti toliku pažnju? — upita Clint podrugljivo.

— Reći ćemo ti kad se okreneš.

— Ne znam što vi... — počne Clint, ali ga jedan od njih prekine.

— Naše je prezime Banner — rekao je oštro — namjeravamo te ubiti.

— Ne poznam vas i nikad s vama nisam imao nikakvog posla — izjavi Clint mirno. — Nisam se s vama mogao sukobiti...

— Posao i sukob nemaju veze s ovim... — nastavi čovjek koji ga je prvi oslovio. — Ti si Gunsmith. Adamse, i mi te dobro poznamo, bez obzira na to što ti ne poznaš nas.

Ljudi željni reputacije, pomisli Clint. I prije, štoviše prečesto, se susretao s takvima. Ovoga puta se mora suočiti sa četvoricom protivnika, a to je malo previše čak i za njega.

— Ako se okrenem — reče još ne mičući se s mjesta — barem dvojica od vas će umrijeti, a možda i još koji. — O tomu smo razmišljali i razgovarali — javi se jedan od braće. — Čak ako samo jedan od nas ostane živ, imat će tvoju slavu.

Gunsmith se najzad okrene i pogleda začudeno četvoricu izazivača.

— Jeste li vi braća?

— Jesmo — odvrati jedan od njih koji je očito bio najstariji.

— I moj ugled je vrijedan života trojice braće? Jednome od vas više znači slava nego život njegova tri brata?

Clint prodorno pogleda najmlađeg koji se uzvrpolji pod njegovim pogledom, ali odgovori mu najstariji.

— Tako smo se dogovorili — rekao je odlučno. — Čuli smo da si bio u Jumi, ali te ondje nismo zatekli. Prešli smo veliki put u potrazi za tobom, i sad kad smo te našli, ne namjeravamo odustati od svoje nakanе. Momci! — naredi braći i oni se rašire. Dva gosta za stolom u kutu žurno su ustala predosjećajući sukob i napustila salun.

— Stanite — čuo je Clint iznenađena barmenov glas. Okrene se i ugleda čovjeka u jelenjoj koži kako im prilazi.

— Ti ostani po strani, barmenu — upozori ga najstariji Banner ne skidajući pogled s Gunsmitha. — Ovo se tebe ne tiče.

— Tiče se, Banneru, zato jer se nalazite u mom salunu — glasio je miran odgovor. — Čak i kad biste se nalazili na ulici, ne bih mogao hladnokrvno promatrati kako četvorica napadaju jednog čovjeka.

— Gunsmithu nije potrebna tvoja pomoć — izjavi Banner.

— Svakom je čovjeku potrebna pomoć da izađe na kraj sa četiri protivnika. — Pomakao se tako da je stajao blizu Clintu sučelice braći.

— Na njegovoj si strani, ha? — Banner se namršti na čovjeka u jelenjoj koži. — Jesi li lud, čovječe? — upita kad je barmen kimanjem glave potvrdio.

— Spreman si umrijeti? — dobaci drugi.

— Još nas je više — ponovno se

javi najstariji Banner.

— Bit će bolje da se odmah pokupite odavde — reče Clint blago. — Nećemo vam zamjeriti ako to uradite.

Najstariji brat polako odmahne glavom.

— Nipošto to nećemo uraditi. Previše smo dugo čekali ovaj dan.

— Govori li vaš brat u ime svih vas? — Clint zaokruži pogledom po ostalima. Mladići su izmijenjali poglede, ali nisu rekli ništa. — Ako je to točno, žao mi vas je.

— Ne možeš nas nagovoriti da odustanemo, Adamse — isceri se najstariji brat.

— U tom ćeš slučaju biti kriv za ono što će se dogoditi, Banneru.

Banner spusti ruku da izvuče revolver, a djelić sekunde iza njega uradila su to i njegova braća. No najstariji je bio već mrtav kad su oni dotakli oružje. Clint je hitro ispalio metak u drugog brata i pogodio i njega u grudi. Okrene se zatim prema trećem, ali on i četvrti brat već su ležali na podu. Barmen je dobro obavio svoj posao, zaključivši Clint s poštovanjem, vraćajući revolver u korice.

— Prokleta šteta — izusti muklo. Barmen mu pride.

— Uradio si sve da spriječiš krvoproliće.

— To očito nije bilo dovoljno — promrmlja Clint s uzdahom. Zagleđa se u barmena. — Veoma sam ti zahvalan na pomoći, prijatelju.

— Pretpostavljao sam da čak i jednom Gunsmithu u ovoj situaciji treba pomoć — izusti čovjek sliježući ramenima.

— Mogu li saznati ime čovjeka koji mi je spasio život? — upita ga Clint prodorno ga promatrajući.

— Ne znam jesam li ti uistinu spasio život. Zovem se Frank Leslie.

— Bucksin Frank Leslie?

Čovjek se trgne, baš onako kako se i Clint trzao pri spomenu svog nadimka Gunsmith.

— Da, tako me zovu — prizna suho.

— Moram te počastiti pićem, Frank. Nadam se da te mogu zvati imenom?

— Svakako, Clinte. Ali piće plaćam ja budući da sam vlasnik saluna. Barem još dva dana — doda ispod glasa.

— Što to znači? — upita Clint, nalaktivši se na šank.

— O tome ćemo poslije pića — predloži Leslie izvukavši bocu viskija.

II

Buckskin Frank Leslie je upravo završio svoju priču kad je u salun ušao šerif Tom Sideman.

— Do vraga, Leslie, što se to ovdje dogodilo? — upita oštro visok, vitak čovjek na pragu četrdesete. Iako je ličio na novinara, bio je pošten! Čim se Frank Leslie u njemu pojavio, očekivao je neprilike, i sad vidi da se nije prevario.

— Nisam ja kriv, šerife ... — počne Leslie, ali ga Clint odlučno prekine.

— Ja sam kriv.

— Nije istina.

— Čekajte malo — Sideman dignu obje ruke uvis. — Recite mi što se dogodilo. Tko ste vi, prijatelju? — obrati se Clintu.

— Zovem se Adams, šerife, Clint Adams.

Šerif ga je očigledno prepoznao, jer su mu se usne razvukle u srdačan osmijeh.

— Sjajno! Vi ste baš ono što mi treba. Jesu li ono vaša kola ispred saluna?

— Jesu — potvrdi Clint.

Sideman kimne glavom, položi ruke na bokove i reče:

— Hajde, ispričajte što se dogodilo.

Pažljivo je saslušao Clintovu priču.

— Tko se još nalazio u salunu, Leslie? — upita napokon, a Leslie spomene ime jednog gosta. — Razgovarat ću s njim — nastavi šerif — premda vam već sada vjerujem.

— Hvala, šerife — Clint mu namigne.

— No to ne znači da odobravam ono što se ovdje dogodilo — dometne odmah Sideman strogo. — Adamse, koliko dugo planirate ostati u gradu?

— Nemam još određenih planova, šerife.

— Javite mi čim odlučite. — Šerif pogleda Leslieja. — Poslat ću svoje ljude da očiste ovo ovdje — zatim se okrene i nestaje iza vrata.

— Potražiti ću kakav hotel, a zatim se vratiti ovamo — predloži Clint Leslieju. — Zatim ćemo na miru porazgovarati.

— Podi u hotel na kraju ulice. Najbolji je u gradu.

— Hvala — Clint se zaputi prema izlazu. — Hvala ti još jednom na pomoći — dobaci preko ramena.

— To nije vrijedno spomena — Leslie odmahne rukom. — Isto bi uradio i ti za mene.

— Možda — složi se Clint — ali ti to nisi znao kad si stao uza me.

Leslie slegne ramenima i natoči sebi još jednu čašu viskija, pomislivši kako čovjeku ne treba puno da prekrši zadanu riječ.

Clint je najprije smjestio konje i kola u konjušnicu, a zatim pošao u hotel. Uzeo je sobu s pogledom na ulicu, a zatim potražio kupatonicu. Za vrijeme kupanja i brijanja neprekidno mu se po glavi motala priča Franka Leslieja. Čuo je za njega i ljude slične njemu koji su zahvaljujući revolveru zaradivali za život.

Leslie je bio brz, ali nikada nije dosegao domet jednog Hickoka ili Gunsmitha. Ipak je stekao određenu slavu koje se sada želio osloboditi i započeti miran život. Clint je cijenio takav pokušaj kao što je cijenio Lesliejevu pomoć u sukobu protiv četvorice Bannera.

Tim je više žalio što Franku posao ne ide i što će vjerojatno izgubiti salun.

Okupan, obrijan i odjeven u čistu odjeću, Clint se zaputi u poštanski ured. Poslao je poruku u Teksas, pričekao odgovor i tek tada se uputio u Frankov salun.

— Brzo si se vratio — ustvrdi Leslie zadovoljno. Salun se u međuvremenu napunio gostima tako da je imao pune ruke posla.

— Ne ide ti loše sada, zar ne? — Clint se osvrne pogledom po prostoriji. — Jesu li to redovni gosti ili znatiželjnici koji su došli vidjeti što se ovdje maločas dogodilo?

— Neki su redovni gosti — reče Leslie sa smiješkom — a neki su došli samo zato da vide čuvenog Gunsmitha.

— Molim te ostavi to — Clint se trgne. — Mogu li dobiti jedno piće?

— Svakako. Pivo?

— Odlično. Kako posao? Čini mi se da danas cvjeta?

— Da imam samo malo vremena na raspolaganju, siguran sam da bih uspio.

Clint se okrene sa čašom u ruci i ogleda se po dvorani. Bila je prilično prostrana.

— Jesi li mislio postaviti stolove za igru? — upita.

— Nisam osobit kartaš ni kockar — prizna Leslie. — Ipak sam namjeravao postaviti nekoliko stolova, a uz njih zgodne djevojke koje bi posluživale dobar viski i hladno pivo.

— Zvuči primamljivo — reče Clint. — Koliko ti je potrebno da se

riješiš vukova što su ti pred vratima?

Leslie se zamisli i nakon kraćeg oklijevanja spomene svotu.

— Bi li pristao uzeti ortaka? — upita ga Clint.

— Ortaka? — zabezeknuto će Leslie. — Gdje, do vraga, da ga nadem?

Clint se nasmiješi i šutke izvuče komad papira iz džepa i pruži ga Leslieju.

— Što je ovo? — Frank je namršteno promatrao papir.

— To je mjenica koja glasi na moju banku u Teksasu — objasni Clint mirno. — Omogućit će ti da platiš ono što duguješ banci i uz to će ti ostati dovoljno novaca da uzdržavaš salun još nekoliko mjeseci dok ne počneš zaradivati.

— Adamse ...

— Clint — ispravi ga Gunsmith.

— Clinte, ne moraš uraditi ovo samo zato što sam ti jutros pomogao — reče mucajući.

— Stani odmah — prekine ga Clint oštro. — Možda je to samo povod, ali ne i razlog što sam posegao za svojom uštedevinom koju sam godinama čuvao u toj banci. Mnogo sam se puta našao bez novčića u džepu, ali ipak nisam dirao taj novac. Ovo mi mjesto djeluje kao dobra investicija, te bih rado postao tvoj ortak, ako nemaš ništa protiv.

Leslie svrne pogled na ček, nasmije se i odmahne glavom.

— Ovo će nas održati na životu neko vrijeme, ali moram te upozoriti na nešto prije no što prihvatim tvoju ponudu.

— A to je?

— Sherman Jory.

— Tko je to?

— Direktor banke, Clinte. Bacio je oko na ovaj salun čim sam ga otvorio. Neće mu se svidjeti što mi ti

pomažeš i otimaš mu plijen ispred nosa.

— Morat će se s tim pomiriti.

— Siguran sam da se neće predati bez borbe — nastavi Leslie ozbiljno. — Ima ljude koji će se boriti za nj i njegove interese.

— Direktor banke?

— Da, veoma je ambiciozan.

— To je najgora vrsta — složi se Clint. — Kako bi bilo da mi natočiš još jedno piće da zapečatimo pogodbu?

— Pićem ćemo proslaviti, a stiskom ruke zapečatiti pogodbu — reče Leslie pružajući ruku.

III

Jesse Wells lagano zakuca na direktorova vrata.

— Gospodin Leslie vas želi vidjeti, gospodine Jory.

— Frank Leslie? Uvedite ga.

Jory s gađenjem pogleda muškarca odjevenog u kožu.

— Što mogu uraditi za vas? — upita ga prezrivo.

— Ništa — glasio je hladnokrvan odgovor. — Došao sam da vam ovo predam.

Bankar se namršti kad je Leslie izvukao iz džepa svežanj novčanica i počeo brojiti. Odbrojivši točan iznos svog dugovanja, Leslie ga mirno položi na stol a zatim se okrene prema vratima.

— Čekaj malo!... — Jory ustane.

Leslie stane kraj vrata.

— Idućeg mjeseca platit ću vam na vrijeme, Jory. Budite sigurni u to.

— Drago mi je što to čujem — odvrati direktor mrzovoljno.

— Siguran sam da jest.

— Zaista, Leslie ... ali zanima me kako si se tako iznenada domogao novaca. Jesi li dobio na lutriji?

— Pronašao sam ortaka — otpovrne Leslie, mirno izdržavši banka-

rev pogled. — Svakom je poslovnom čovjeku potreban ortak, Jory. Netko kome može vjerovati, zar ne?

— Ortak? — promrmlja Jory zamišljeno. — Koga si mogao pronaći u ovom gradu a da ima toliko novaca ...

— To se vas ne tiče, ali nije u pitanju netko iz grada — rekao je Leslie otvarajući vrata. Otišao je prije no što mu je zbunjeni Jory mogao postaviti novo pitanje.

— Ortak? Do vruga, netko se upleo u moje planove — promrmlja srdito sebi u bradu, čvrsto odlučivši da sazna tko je to.

Leslie izade iz banke s osjećajem olakšanja. Zahvaljujući Clintu Adamsu ovoga puta se izvukao. Samo čovjek poput Gunsmitha može razumjeti njegovu želju da se smiri i napusti revolveraški život. Sada se mora prihvatiti posla i nastojati da salun uspješno posluje i opravda povjerenje Clinta Adamsa.

Clint je štajao za šankom i posluživao goste do Lesliejeva povratka.

— Vratio si se — Clint zamijeni mjesto s Frankom i znatiželjno ga pogleda. — Kako je bilo?

— Sjajno — Lesliejevo se lice ozari. — Trebao si vidjeti izraz Joryjeva lica kad sam položio novac na stol.

— Mogu misliti — promrmlja Clint. — No za to sam vrijeme imao pune ruke posla. Salun je pun kako vidiš.

— To znači da ću morati unajmiti nekoga da mi pomogne ako nemaš bolji prijedlog — Leslie ga pogleda s iščekivanjem.

— Imam — zamišljeno će Clint.

— Koji?

— Ostat ću ovdje neko vrijeme i pomoći ti.

— Ti? — oduševi se Leslie, premda mu se na licu zrcalila i nevjerica.

— Svakako. Radit ćemo u smjena-

ma, a uz to bismo mogli unajmiti jednu djevojku ...

— Djevojku?

— Svakako, lijepa djevojka će privući goste ...

— Ne misliš valjda ovo mjesto pretvoriti u kuću nalik Kellynoj ...

— negodovao je Frank.

— Ne, nipošto — umiri ga Clint.

— Djevojka bi radila za šankom i povremeno posluživala goste za stolovima ... Njena će ti pomoć osobno dobro doći kad ja odem ...

— Zar moraš otići? Kada? — uznemiri se Frank.

— To ni sam ne znam jer ne znam koliko dugo se mogu zadržati na jednom mjestu.

— Znam kako se osjećaš — s razumijevanjem će Frank. — Prije ili poslije prošlost izroni i ...

— Baš tako — ozbiljno će Clint.

— Ja sam ovdje već osam mjeseci i namjeravam ostati i dulje — nastavi Buckskin. — Možda će i tebi uspjeti da se središ i smiriš.

— Možda. Želiš li da večeras ostanem i pomognem ti oko gostiju?

— Nije potrebno. Bolje je da odeš na večeru. Dvije kuće dalje nalazi se restoran u kome se poslužuje odlična hrana.

— Dobro. Navratit ću poslije večere ovamo.

— Odlično, ortače — Frank mu pruži ruku, a Clint je snažno stisne.

— Ortače — ponovi Gunsmith, a usne mu se razvuku u zadovoljan osmijeh.

Čim je ušao u restoran, njegovu je pažnju privukla mlada djevojka što je sjedila sama za stolom u sredini sobe. Smeda sjajna kosa skupljena na potiljku otkrivala je dugačak nježni vrat. Nosila je naočari, ali iza njih oči su joj bile krupne i sjajne, obrubljene gustim tamnim trepavicama. Njena ljepota nije bila zavodljiva, ali je unatoč tome na ne-

običan način privlačila pažnju.

— Gospodine? — trgne ga glas konobarice. — Želite li samo večeru?

— To ću još vidjeti — odvrati on zagonetno. Konobarica se namršti, a on se nasmije. — Mogu li sjesti za onaj stol? — pokaže na stol do onog za kojim je sjedila lijepa brineta.

— Dakako. — Konobarica ga povede do stola i primi narudžbu, a zatim nestane prema kuhinji.

Udobno zavaljen u stolici, Clint je stao promatrati djevojku za susjednim stolom. Zaključio da može imati oko dvadeset i dvije godine. Ispod tanke haljine nazirale su se čvrste i bujne grudi. Djevojka osjeti njegov pogled na sebi i podigne glavu. On joj se nasmiješi, a ona mu nakon kraćeg oklijevanja odgovori sa smiješkom. Clint duboko udahne zrak, ustane i pride njenom stolu.

— Dobar dan — reče lagano se naklonivši.

— Dobar dan — odvrati djevojka plaho. Clint nije sumnjao u to da su joj muškarci prilazili i ranije jer je njena ljupkost bila suviše uočljiva. no ovakvo ponašanje vjerojatno znači da ju je netko povrijedio.

— Žao mi je što vam smetam, ali vidim da još niste posluženi. Jamačno čekate večeru.

— Da ... ovaj ... točno, ali ...

— Ja sam u ovom gradu prvi put — prekine je on. — A mrzim jesti sam. Bi li vam smetalo ako vam se pridružim? — upita je uz osmijeh.

— Ne, zašto ...

— Smijem li vas počastiti?

Djevojka ponosno podigne bradu.

— To neće biti potrebno — reče prkosno.

— Znači li to da vam se mogu pridružiti? — bio je uporan Clint.

— Zašto ne? — rekla je hrabro nakon kraćeg oklijevanja.

— Hvala vam, gospodice ...

— Wells — djevojka pruži ruku preko stola. — Zovem se Jesse Wells.

— Oh, poput Jesse Jamesa — reče on stežući joj ruku.

— Da — osmijeh joj se iznenada ugasi. — Hoću reći, ne, nipošto ... hoću ...

— Samo sam se šalio — žurno će Clint.

Djevojka ga sumnjičavo pogleda, ali ne reče ništa. Uto im pride konobarica noseći jelo za Jesse. Clint je zamoli da i njegovo donese za isti stol, a pedesetogodišnja konobarica ga pogleda s neodobravanjem.

— Svakako, gospodine — rekla je mrzovoljno.

— Ja sam Clint Adams — predstavi se djevojci kad su ostali ponovo sami. — Samo počnite jesti, jer će vam se jelo ohladiti budete li čekati mene — dodao je ljubazno.

Nedugo zatim ponovo se pojavi konobarica sa Clintovom narudžbom.

— Je li sve kako valja, gospodice Wells? — upita djevojku.

— Oh, jest, Marge. Gulaš je izvrstan kao i uvijek — rekla je premda je žena nije pitala za hranu.

— Nešto nije kako valja s vašim stolom, gospodine? — Obrati se konobarica sada Clintu.

— Ne, stol je odličan, ali sam se zaželio društva — obješenjački joj namigne. Žena ga ošine pogledom i nestane prema kuhinji.

Clint je neko vrijeme šutke jeo. Jelo je bilo zaista odlično.

— Živate li dugo u ovom gradu? — obrati se napokon djevojci.

— Od rođenja.

— Što radite? Čime se bavite?

— Radim u banci — reče ona tiho. — Kao direktorova pomoćnica i tajnica.

— Zvuči kao dobar posao — reče Clint.

— Nije loš — složi se ona. — A čime se vi bavite, Clinte?

— Popravljam oružje. Putujem kolima, prodajem revolvere i puške i popravljam ih.

— Bojim se da ovdje nećete imati mnogo posla.

— Zašto?

— Ovo je miran grad. Ljudima ne treba oružje — objasni ona.

Clint zaključi da nije čula za jutrašnji okršaj u salunu.

— Zacijelo imate dobrog šerifa.

— Toma Sidemana? — djevojka podigne obrve i lagano se nasmije.

— Tom je dobar čovjek, ali više mu pristaje posao koji je prije obavljao.

— A to je?

— Bio je učitelj.

Clint je netremice zurio u nju.

— Kako to da se prihvatio dužnosti šerifa?

— Rekao je da se umorio od starog posla i zaželio promjene.

— Promjene?

— On je dobar čovjek, no sretan je što je šerif Brightwatera a ne nekog drugog grada.

— Kako je dobio posao? Izborima?

— Na izborima? — ponovi ona zbunjeno i odmahne glavom. — Nitko drugi nije želio taj posao te ga je dobio bez teškoća.

— I je li dobar šerif?

— Moram priznati da je dosada uspješno izlazio na kraj sa svim teškoćama — reče djevojka.

Razgovor je ponovo zapeo. Pili su kavu u tišini, a Clint je razmišljao o djevojci s kojom sjedi. Naposljetku zaključi da je to jednostavna poštena djevojka koja nikada nije bila izvan Brightwatera, a vjerojatno nikada i neće jer to ne želi.

Pitao se kako bi reagirala kad bi joj ponudio posao u salunu.

Ne, upozori sam sebe. Zašto da

pokvari jedno prijateljstvo u samom početku?

— Moram poći — čuo je njen glas.

— Mogu li vas otpratiti kući — ponudi on.

— Nije potrebno — rekla je ustajući.

— Onda mi dopustite da platim večeru za vas. — Ne, molim vas, to ne mogu dopustiti. Drago mi je što smo se upoznali — dodala je ljupko.

— Nadam se da ćemo se uskoro ponovo vidjeti.

— Bilo bi mi drago — uljudno će ona. — Dobar ste vi čovjek, Clinte.

— A vi ste dobra djevojka — dobaci on i zaista je mislio tako.

Možda i predobra, dodao je u sebi, promatrajući je kako odlazi. Zatim slegne ramenima i zovne konobaricu da plati.

IV

Clint je stigao u salun u trenutku kad je Frank Leslie zatvarao.

— U pravi čas — dobaci puštajući ga da uđe. — Što si radio dosad? — pogleda ga ispitivački.

— Večerao sam s lijepom mladom djevojkom i poslije toga odigrao partiju pokera.

— Kako si prošao?

— Najprije sam gubio, a zatim nadoknadio gubitak i dobio.

— Jesi li za piće?

— Pivo.

— A djevojka? — upita Leslie. — Je li bila lijepa?

— Zove se Jesse Wells — Odvрати Clint prihvaćajući čašu s pivom iz njegove ruke.

— Wells? — Leslie se namršti.

— Zašto pitaš?

— Zvuči mi poznato. Kako izgleda?

Clint je počne opisivati, ali prije no što je završio, Leslie podigne ruku i snažno ga pljesne po ramenu.

— Zato mi je ime zvučalo pozna-

to. Djevojka radi za Shermana Joryja!

— Tako je — reče Clint prisjetivši se onoga što mu je djevojka rekla. Kazala je da radi u banci.

— Zgodna je ... ali djeluje malo previše ...

— ... naivno — dometne Clint.

— Baš tako. Potreban joj je iskusn muškarac — reče Leslie naslonivši se na zid.

— Nudiš li se kao dobrovoljac?

— Ne ja. Velim da su moje žene iskusne.

— Iskustvo je važno u životu — složi se Clint — ali i naivnost ima svojih draži.

— Ako si popio pivo, sjest ćemo za stol i dogovoriti se o poslu. Poni-jet ću i bocu viskija — dobaci Leslie namignuvši.

Clint kimne isprazni čašu i spusti je na šank, a zatim se zaputi prema stolu. Veoma malo su govorili o svojoj budućoj suradnji i ortaštvu, jer su ubrzo razgaljeni viskijem počeli pričati dogodovštine iz svoje prošlosti.

Clint je Leslieju ispričao kako je počeo raditi kao šerif u Oklahomi u dvadesetoj godini. Na Zapad je došao s Istoka gdje je stekao obrazovanje, koje mu, dakako, poslije nije mnogo koristilo. Ubrzo je stekao nova znanja i iskustva, a osobito se brzo privikao na oružje za koje je pokazao izuzetnu nadarenost. Ne samo da se vješto i precizno služio oružjem, već ga je umio i popraviti. Vremenom je čak uspio konstruirati nove modele koristeći prednost dvije ili više vrsti jednog oružja.

Leslie se rodio u Kentuckyju 1850. i u najranijem je djetinjstvu upoznao oružje i naučio se njime koristiti. Konstruiranje i popravljivanje prepuštao je drugima.

Clint je čuo za Buckskina Franka Leslieja. Mladić je bio podjednako

brz jednom i drugom rukom. Da je želio, sad kad je Divlji Bill mrtav a Gunsmith se nastoji povući, mogao je lako stvoriti ugled gotovo ravnu njihovom. Očito je da on to ne namjerava i ne želi, i Clint ga je tim više cijenio.

Leslie je čuo mnogo priča o čuvenom Gunsmithu. Neki su ljudi čak tvrdili da je Gunsmith brži i od Divljeg Billa Hickoka, premda to nitko nije mogao posve sigurno reći, pogotovo sad kad je Hickok mrtav. Leslie nije mogao a da se ne upita kakav bi bio on u usporedbi s Billom ili sada s Gunsmithom.

— Jesi li ikada gađao u mete? — upita Clint.

— Nikad — odvrati Clint. — Revolver izvlačim iz korica samo onda kad ga treba očistiti, popraviti ... ili upotrijebiti. Bill Hickok je volio gađati u mete — dodao je zamišljeno.

Gubitak prijatelja pogodio ga je toliko da je prošlo mnogo vremena prije nego što je mogao slobodno o njemu govoriti.

— Čuo sam da si jednako brz ako ne i brži od Hickoka?

— To nikada nećemo znati, a nije ni važno. Bill mi je bio prijatelj i nikada nismo odmjeravali snage.

— Jasno mi je — Leslie ponovo napuni čašu viskijem. — Žao mi je što sam te to pitao.

— Ako misliš da ću gađati metu s tobom ...

— Ne, ne — uvjeravao ga je Leslie žurno. — Nipošto to nisam mislio. — Podigne čašu. — Za naše ortaštvo!

— Dok traje — dodao je Clint i kucnuo čašom o njegovu.

Sherman Jory pogleda u sjajnu kosu djevojke koja ga je usnama milovala po najosjetljivijim mjestima tijela, nastojeći da ga uzbudi. Zvala se Lila i u njegovu je kuću došla iz Kellyne kuće užitaka. Njego-

va se kuća nalazila na sjevernom kraju grada, a Kellyne djevojke su ga uvijek posjećivale samo noću. Gradski oci su znali sa on posjeduje imanje u Brightwateru, ali nije mu se činilo prikladnim da ih upozna sa činjenicom da jedan bankovni direktor posjeduje i lokalnu javnu kuću.

Iznenada začuje lagano kucanje na vratima.

— Podi u drugu sobu — naredi on djevojci.

Ona se bez riječi uspravi i naga otrči u susjednu sobu. Imala je devetnaest godina i tek je odnedavno radila u Kellynoj kući. Nije joj bilo jasno zašto ne može uzbuditi Shermana, ako nije previše star.

Jory navuče svileni ogrtač i otvori vrata. Kako je i očekivao, na pragu je stajao Martin Cort.

— Tražili ste me? — Upita Cort s vrata.

— Gdje si, do vraga, bio? — zareža Jory razdraženo. — Moji te ljudi već satima traže.

— Bio sam zauzet — glasio je kratak odgovor.

Jory naglo zamahne rukom i pljusne Corta posred lica. Udarac nije bio osobito snažan, ali Cort se zacrveni više od bijesa nego od bola. Zgrčenih je šaka netremice zurio u Joryja.

— To nije odgovor koji očekujem od svojih službenika, Corte — drekne bankar srdito. — Gdje si bio?

— U krevetu s jednom ženom — odvrati ovaj suho.

— Nisi bio kod Kelly — reče Joel. — Provjerio sam.

— Bio sam kod Lucie Ellis.

Jory je zaprepašteno zurio u nj.

— Kod gradonačelnikove kćeri? Jesi li lud?

— Posjećujem je s vremena na vrijeme — reče Cort zlorado. Znao je da su Jory i načelnik Ellis prijate-

li i uživao je u Joryjevoj zbunjenosti.

— Djevojka ima samo osamnaest godina — govorio je Jory preneraženo.

— Sudeći po seksualnom iskustvu, rekao bih da je dvostruko starija.

— Dosta! — zareža Jory. — Ne želim o tome više slušati.

Prode pokraj Corta do malog stola s pićem i natoči sebi čašu konjaka, a da nije ponudio Corta. Nije ga razbjesnila spoznaja da Cort spava s kćerkom njegova prijatelja, već ljubomora. Otkako je opazio da je Ellis porasla i razvila se u krasnu mladu ženu neprekidno je maštao o njoj, te su večere u Ellisinoj kući za njega predstavljale pravo mučenje, tim više što je vražja djevojka bila svjesna njegovih osjećaja i uživala u njima, dok mu je sjedila sučelice za stolom.

Popio je pola čaše konjaka, a zatim se okrenuo prema Cortu.

— Frank Leslie je došao danas u banku i platio mi ono što mi je dugovao — reče iznebuha.

— Što? Odakle mu novac? — Cortovo se lice zarumeni od srdžbe.

— Rekao je da je stekao ortaka.

— Nekoga koga znamo?

— Ne, vjerojatno je u pitanju neki stranac. Želim da saznaš ime tog čovjeka.

— I?

— Zasad želim samo to. Ime čovjeka. Poslije ćeš saznati ako još nešto budeš trebao uraditi.

Cort nije djelovao sretno, dok je odsutno rukom gladio dršku revolvera.

— Ne ponašaj se tako, do bijesa — vikne Jory ljutito. — Uradi ono što ti se kaže i to je sve — reče upirući kažiprstom u revolveraša.

— Dobro, gospodine — odvrati Cort zajedljivo. U tom času nije

znao na koga se više ljuti, na sebe ili na Joryja. No, doći će i njegov trenutak ...

— To je sve. Izlazi — naredi Jory kratko i natoči sebi još jednu čašu konjaka.

Cort pogleda prema zatvorenim vratima susjedne sobe i shvati da se iza njih krije jedna od Kellynih djevojaka. Zaškrguće nemoćno zubima poželjevši u sebi da starac zakaže kao ljubavnik.

— Laku noć — rekao je glasno i tiho za sobom zatvorio vrata. Nedugo zatim utihnuo je zvuk njegovih koraka po mramorom opločenom hodniku.

Jory je neko vrijeme zamišljeno zurio u vrata, uživajući u osjećaju vlasti što mu ga pruža svaki susret s Cortom. On je revolveraš i fizički jači od njega, ali Jory je ipak taj koji mu zapovijeda i njime vlada.

Susret s Cortom i pomisao na Ellis uzbudili su ga toliko da je sada napokon bio spreman za onu mladu djevojku što ga čeka. Naglo priđe vratima i s treskom ih otvori pustivši ih da udare o zid. Djevojka se prestrašeno uspravi na krevetu. Nije bila osobito lijepa, ali je mala skladno tijelo i krasnu kosu, boje i dužine slične Ellisinoj.

On odveže ogrtač i pusti ga da klizne na pod.

— Oh, gospodine Jory — krikne djevojka i pohita mu ususret...

V

Prošlo je nekoliko tjedana od Clintova dolaska u grad. Za to je vrijeme u salun uveo poker i time privukao mnoštvo posjetilaca. On je dijelo karte pa su najmili jednu djevojku da pomaže Franku kod posluživanja gostiju. Djevojka je dnevno radila kod Kelly, ali je odlučila napustiti taj posao. Zvala se Joy Darling i posao je dobila zahvalju-

jući svom iskustvu. Na pitanje očekuje li se od nje da spava s gostima, Clint joj je odgovorio da to samo o njoj ovisi i da svaki novčić koji tako zaradi pripada samo njoj.

Visoka, vitka plavuša, bujnih grudi radila je u salunu dva tjedna, ali još nije imala odnos ni s jednim gostom. Za sve to vrijeme spavala je samo s jednom osobom i to besplatno: s Gunsmithom.

I sada je usnama milovao nabubrele bradavice njenih dojki, dok su ga njene ruke vješto milovale po cijelom tijelu izazivajući u njemu pravu buru strasti. Djevojka je očito uživala u seksu i Clint se po tko zna koji put upita zašto se nije upuštala u veze s gostima?

— Oh, nebesa, čini mi se da gorim — mrmljala je grčeće se pod njim, dok je on ponovo znalački vodio do najviših vrhunaca strasti.

* * *

Otkako je u njoj otkrio sličnost s Lucie Ellis, Lila Shore je postala omiljena Shermanova ljubavnica. Večer uoči dospijeća sljedeće rate Leslieeva duga, djevojka je čekala Joryja u spavaćoj sobi dok je u salonu vodio razgovor sa Cortom.

— Koliko mi je poznato — govorio je Martin — neće im biti teško odvojiti novac za plaćanje.

— Prokletstvo! — opsuje Jory udarivši šakom o stol.

— Što ćete uraditi, gospodine Jory?

Jory je provlačio prste kroz bradu dok je grozničavo razmišljao.

— Pričekajmo do sutra — rekao je napokon. — Poslije plaćanja ćemo se dogovoriti što ćemo poduzeti. — Rukom mu dade znak da može ići.

Cort zadovoljno napusti gazdinu kuću, jer ga je u maloj kućici izvan grada čekala Lucie Ellis.

Jory ponovo udari šakom o stol, zatim natoči sebi čašu konjaka, ispije je u jednom gutljaju i uputi se u spavaću sobu. Bio je razjaren i uzbuđen, spreman da se obori na mladu Lilu. Dakako, postojao je samo jedan problem. Morala mu je biti okrenuta leđima tako da mu se čini da vodi ljubav s Lucie Ellis.

* * *

Ušavši u banku tog jutra, Clint Adams je najprije ugledao Jesse Wells. Odlučno pride njenom stolu.

— Dobro jutro, gospodice Wells.

Ona ga pogleda, lagano se namršti i namjesti naočari na nosu. Tek tada ga je prepoznala i razvukla usne u slabašan osmijeh.

Gospodine Adams.

— Clint. — ispravi je on.

— Kako ste?

— Dobro — odvrati on uljudno. — Vi sjajno izgledate polaska joj sa smiješkom.

— Hvala. Mogu li Vam pomoći?

— Želio bih vidjeti gospodina Joryja.

— Imate li zakazan sastanak?

— Ne, ali siguran sam da me očekuje — Clint zastane, a zatim značajno doda — mene ili Franka Leslieja.

— Poznate gospodina Leslieja? — začudi se ona.

— Mi smo ortaci — reče Clint jednostavno. — Donio sam novac za najnoviju ratu.

— Zajedno s njim radite u salunu? — djevojka se namršti.

— Baš tako.

— Mislila sam da ste samo u prolazu kad smo se sreli.

— Tako sam i ja mislio, gospodice Wells. Čudi me što se nismo vidjeli od onog dana.

— Reći ću direktoru da ste ovdje.

— Ustala je, izravnala suknju, pogladila kosu i prišla susjednim vra-

tima. Nekoliko trenutka, zatim je izašla.

— Možete ući, gospodine Adams — rekla je ljupko.

— Dobro došli, gospodine Adams. Čuo sam da imate nešto za mene.

— Tako je, gospodine Jory — reče Clint.

Izvuče omotnicu iz džepa i spusti je na Joryjev stol. U njoj se nalazilo točno onoliko novca koliko je Frank Leslie dugovao Joryju za taj mjesec.

Jory bez riječi kimne. Neko je vrijeme šutke zurio u omotnicu.

— Zašto ne sjednete, gospodine Adams? — reče trgavši se napokon.

— Želio bih s vama malo popričati.

— O čemu? — upita Clint još stojeći.

— Zanima me zašto se jedan stranac poput vas odlučio nastaniti u Brightwateru i uartačiti s čovjekom koji neuspješno vodi posao.

— Neuspješno? — Clint podigne obrve. — Tko kaže da je tako?

— Zar nije?

— Svakog mjeseca ćete točno na vrijeme dobijati vaš novac sve do konačne otplate zajma, gospodine Jory. U to možete biti sigurni.

— Shvaćam. Nadam se da imate pravo, gospodine Adams — reče Jory.

— Siguran sam da je tako — odvrati Clint. — Želim vam ugodan dan, gospodine Jory.

— I ja vama — procijedi ovaj kroz stisnute zube.

Clint se okrene i izađe u predvorje u kome se nalazio Jessin stol.

— Nadam se da ćemo se uskoro vidjeti, gospodice Wells reče zastavši kraj nje na trenutak. — Izvan banke, dakako.

Zatim se okrene i, ne čekajući njen odgovor izađe.

— Jesi li mu platio? — dočeka ga Leslie.

— Jesam. Gospodin Jory je bio ve-

oma dobronamjieran. Zaželio nam je uspješan rad ubuduće — podrugljivo će Clint.

— Siguran sam da je tako.

— Čini se da vjeruje kako salun ne donosi dobit.

— Onda će biti iznenađen kad mu i ostale rate platimo na vrijeme — zadovoljno će Leslie.

U to ne sumnjam. Možeš li me počastiti jednim pivom, ortače?

— Odmah.

VI

Predstavnik tvrtke »Jamison Liquor« za zapadne krajeve zove se Elroy James. Trenutno mu je glavni zadatak da pošiljku alkohola doveze do Brightwatera u Arizoni. Pet sanduka pića golema je količina za jedan salun koji je donedavna jedva imao novca da plati i jedan sanduk mjesečno, pomisli James.

Desetak milja sjeverno od grada zaustavila su ga tri naoružana jahača.

— Stani — naloži mu jedan. Svi su imali marame preko donjeg dijela lica, a onaj je čovjek djelovao poput vode.

— Ne čini li vam se da ste odabrali pogrešna kola, gospodine — obrati se Elroy James čovjeku. — Unutra se nalazi samo viski, a u džepu imam svega nekoliko...

— Dve što želimo je viski — prekine ga vođa napadača odlučno. — Naprijed, momci — obrati se svojim pratiocima. Ostala dvojica nanišane i otvore vatru na sanduke s viskijem. Kad su napokon prestali puhati iz svakog je sanduka tekao viski u širokim mlazevima natapajući zemlju podno kola.

— Nebesa — jaukne James — zašto ste to uradili? Kladim se da ni jedna boca nije ostala čitava.

— Tako smo i željeli, prijatelju —

reče vođa spremajući revolver u koricu.

— Znate li koliko će vremena proteći dok nabavim novi viski? — nastavi James ljutito. — Znate li koliko će kupac morati čekati?

— Da, znamo — odvrati maskirani vođa mirno. Mislili smo na to. Štoviše, na to smo morli računati — isceri se podrugljivo zapanjenom Jamesu. — A sada ti predlažemo da nastaviš put, dok si još u jednom komadu.

— Ja? — odvrati James zabezeknuto i protrne. Iznenada shvati da je i on u opasnosti.

— Odlazim — reče žurno, nastojeći da mu glas ne oda strah. — Odlazim odmah.

— Samo naprijed! — bodrio ga je vođa. — Predaj viski kupcu s našim pozdravima.

Nešto kasnije Frank Leslie se pojavio na vratima saluna noseći dvije boce razbijenih grla iz kojih je još kapao viski. Clint je stajao za šankom i začuđeno ga pogledao.

— Što se dogodilo? — upita prijatelja.

— Ovo je naša najnovija pošiljka viskija — objasni Frank odlažući razbijene boce na šank.

— Što si uradio? Ispustio sanduk?

— Netko je pucao u pošiljku, Clinte — reče Leslie. — Tri su muškarca zaustavila kola, otvorila vatru na sanduke dok nisu probušili gotovo sve boce, a zatim rekli predstavniku tvrtke Jamison da preda pošiljku kupcu.

Clint se zagleda u krhotine stakla na šanku.

— Jory — promrmlja.

— A tko drugi? — prihvati njegov ortak. — Kladim se da je taj prljavi posao obavio Martin Cort — procijedi zamišljeno.

— Je li i jedna boca ostala cijela? — upita Clint.

— Možda pola tuceta — odvrati Leslie. — Mogli bismo izvući još koju litru viskija kad bismo htjeli izliti ono što je ostalo u nekim oštećenim bocama...

— To bi bio loš posao — Clint odlučno odmahne glavom.

— Viskija imamo samo za jedan dan, Clinte — nastavi Leslie zabrinuto. — Što ćemo onda?

— Kako stojimo sa zalihama piva?

— Dosta dobro, ali viski...

— Moramo ga nabaviti — prekine ga Clint odlučno.

— Ali kako?

— Je li predstavnik tvrtke još ovdje?

— Jest, ali kaže da tek za desetak dana može dovesti novu pošiljku. U svakom slučaju morat ćemo platiti i ovu.

— Predao ju je oštećenu — naglasiti Clint.

— Ako budemo tako govorili, čekat ćemo još duže novu pošiljku — napomene Leslie.

— Dobro, platit ćemo obje pošiljke, ali moramo nešto poduzeti da skratimo rok isporuke — Clint se počeo po bradi. — Smislit ćemo nešto. — Iznenada zgrabi Leslieja za ruku. — Pričekaj ovdje dok ja porazgovaram s Elroyem Jamesom.

— Dobro, možda ćeš ti biti bolje sreće — složi se Leslie.

Elroy James je krpama sušio kola.

— Gospodine James! — zovne Clint.

— Čovjek se uspravi.

— Vi ste novi ortak gospodina Leslieja? — bila je to više tvrdnja no pitanje.

Clint potvrdi.

James mu pruži ruku.

— Drago mi je što sam vas upoznao.

— I meni — Clint srdačno stisne ruku.

— Čini mi se da ste pomogli Leslieju.

— Jesam — glasio je kratak odgovor. Clint ga ozbiljno pogleda. — Slušajte, u vezi ovog što se dogodilo s viskijem ...

— Morate platiti za robu — prekine ga mali čovjek žustro podigavši obje ruke.

— S time se slažem — otpovrne Clint mirno, a čovjek ga začuđeno pogleda.

— Zaista?

— Da, platit ćemo za proliveni viski. U to nemojte sumnjati. Ali nama je važno da što prije dodemo do nove pošiljke.

— Novu pošiljku možete dobiti, ali rok je u pitanju — zamišljeno će James trljajući bradu.

— Ipak nešto moramo smisliti — bio je uporan Clint.

— Ja bih vam rado pomogao ...

Clint posegne za novčanikom, ali James odmahne glavom.

— Rado bih uzeo vaš novac, no to ne bi pomoglo.

— Jeste li sigurni?

— Uradit ću sve što mogu, obećajem. Stalo mi je da moji kupci budu zadovoljni ...

— Koliko kupaca imate na ovom području? — upita Clint ponovo ga prekinuvši.

— Samo dva. Vas i Kelly.

— Imate li pošiljku i za nju?

— Imam. Sutra je moram predati. Moram se večeras vratiti u svoje skladište i utovariti robu za Kelly. Poslije toga ću pokušati pronaći robu za vas.

— Lijepo, gospodine James.

— Elroy — ispravi ga čovjek.

— Cijenim vašu pomoć, Elroy.

— Želim da moji kupci budu zadovoljni — ponovi čovjek pružajući ruku. — Sad moram ići.

— Samo izvolite — dobaci mu Clint, a zatim promrmlja ispod glasa. — Saznao sam sve što sam želio znati.

— To je protuzakonito — reče Buckskin Frank Leslie.

— Platit ćemo im robu. Osim toga, siguran sam da imaju veće zalihe od nas. Kelly je razvila veliki posao.

— Mislio sam da nemaš običaj plaćati za »užitke« — dobaci Leslie podrugljivo.

— I nemam. Prolazio sam pokraj te kuće i vidio što se ondje događa — odvrati Clint mirno. — Siguran sam da im neće nedostajati jedna pošiljka viskija. — Oči mu vragoljasto zasjaje te je bilo očito da se dobro zabavlja.

Clint navuče maramu preko donjeg dijela lica, a zatim odlučno obode konja, jašući ususret Elroyu Jamesu. Zaustavit će trgovačkog predstavnika tvrtke koja prodaje viski, ali nipošto neće proliti njegovu krv. Ako James pruži otpor, Clint će radije odustati od svoje nakane da se dočepa alkohola, nego potegnuti oružje.

No, Jamesu nije ni palo na pamet da pruži otpor. Čim je ugledao maskiranog čovjeka pred sobom, zaustavio je konja i podigao obje ruke u zrak. Viski nije vrijedan njegovog života, zaključio je sa strahom iščekujući slijedeći potez napadača. No ovaj kao da nije namjeravao izvući revolver.

— Hajde, pucaj. Što čekaš? — rekao je napokon znojeći se od neizvjesnosti.

— Ne želim pucati — odvrati Clint prigušeno. — Sidi s kola, skini šest sanduka i stavi ih pokraj ceste.

— A zatim?

— Zatim možeš krenuti svojim putem.

James se namršti, pitajući se je li

nepoznati rekao istinu. Ipak je bez riječi prigovora uradio ono što mu je ovaj rekao. Zatim je zastao, iščekujući daljnje upute.

— Dobro — muklo će Clint. — Sad možeš nastaviti put.

— Mogu poći? — promuca James s nevjericom u glasu.

— Dakako — razdraženo će Clint. Čovjek nije čekao da mu se dva puta kaže.

Čim su Jamesova kola zamašla iza okuke, iz obližnjeg šumarka izroni Frank Leslie na maloj dvokolici.

— Zašto šest? — upita Clint začuđeno.

— Jedan više za dobru sreću — namigne Clint obješenjački. Zatim sjaše i pomogne Leslieu da utovare viski na dvokolicu. — Da sam tražio pet sanduka, to bi bila prevelika podudarnost.

— Mislim da je čovjek bio previše uplašen da bi to opazio.

— Možda — složi se Clint. — Hajdemo!

— Ti uživaš u ovome, zar ne? — obrati mu se Leslie s prizvukom optužbe u glasu.

— Pokušavam spasiti naš posao, ortače — objasni Clint mirno. — Uostalom, rekao sam ti da ćemo sve platiti.

— Jesi li siguran da si nekoć radio kao predstavnik zakona? — upita ga Leslie smijući se.

* * *

Sherman Jory udari šakom o stol.

— Prokletstvo, moj vlastiti viski!

— Kako možemo biti sigurni da su to uradili oni? — upita Cort nesigurno.

Jory ljutito odmahne rukom.

— A tko bi drugi?

— Zašto nisu uzeli sve sanduke?

— Koliko sanduka ste im ti i momci probušili?

— Nisam brojio — odvrati Cort — ali nije ih bilo više od pet ili šest.

— A oni su uzeli šest. Ne vjerujem da je to slučajnost — zareža bankar.

Martin Cort je uživao u Joryjevoj ljutnji na najnovije događaje. Kate Kelly, sredovječna žena koja je za Joryja vodila javnu kuću, obavjestila je Corta o onome što se dogodilo. Ovaj je odmah potražio bankara, uživajući unaprijed u njegovu bijesu.

— To je jamačno Adamsova zamisao. Sumnjam da Leslie ima tako bujnu maštu — govorio je Jory srdito.

— Amams je oštar i opasan protivnik — složi se Cort.

Jory ga prodorno pogleda.

— Zvući kao da ga poznaješ.

Sada je na Cortu bio red da se iznenadi.

— Zar ne znate tko je Clint Adams? — upita s nevjericom u glasu.

— A trebao bih? — nadmeno upita ovaj.

— Neka sam proklet — Cort se zagleda u strop. — Nisam ni pomislio da naćete znati.

— Tko je on, do vraga? Neki revolveraš? Što me briga. Ta ja sam poslovan čovjek — Jory se zarumenio od bijesa.

— On je Gunsmith, čovječe — odvrati Cort zlobno. — Znate li tko je Gunsmith?

Jory je oklijevao, jer mu se ime učini poznatim.

— Revolveraš? — upita nesigurno.

— Sjajne slave — dodao je Cort. — Jedan od najvećih na Zapadu.

— Zbilja?

— Da, ali ja ću srediti i njega i Leslieja — hvalisavo će Cort. Njegov se poslodavac i ne osvrne na to.

— Gunsmith, ha? I Buckskin

Frank Leslie? Našla krpa zakrpu. Zanimljivo!

Gotovo posve je zaboravio na viski, a u glavi mu se počela rađati nova zamisao.

VII

— Prošli je tjedan protekao odviše mirno — govorio je Clint zamišljeno obraćajući se Joy Darling dok su ležali u njegovu krevetu.

— Kako to misliš?

— Čudno mi je što Jory nije ništa učinio poslije naše otmice viskija.

— Jesi li siguran da je u pitanju gospodin Jory? Većina građana vjeruje da je on savršeni gospodin i pošten poslovni čiovjek.

— Znam — promrmlja Clint.

I on je čuo slične priče o bankaru. Zna li itko kakav je on zapravo? Ljudi su doduše nagađali da posjeduje nekoliko kuća, trgovina i saluna u gradu, a sigurno je neke od njih stekao na način na koji se želio dočepati i Lesliejeva saluna. No netko bi trebao dokazati da je tako.

— Čini mi se da cijeli grad drži na uzdi — nastavi zamišljeno. — Možda bismo trebali ljudima pokazati kakav je on zapravo.

— A to ćeš ti uraditi?

— Ne bi mi vjerovali da im samo kažem — iskreno će Clint. — Moramo im pokazati i dokazati, a svojim očima će vjerovati, nije li tako?

— Trebaš li pomoć?

— Dobro bi bilo da držiš otvorene uši i ako nešto saznaš... — on je značajno pogleda.

— Shvatila sam, dragi.

— Dobili smo jedan poziv — dočeka ga Frank Leslie kad je tog jutra sišao u salon.

— Kakav?

— Na janjetinu kod Wesleya Ellisa.

— Gradonačelnika?

— Baš njega ... A on je dobar prijatelj bankara.

— Kojim povodom? — zanimalo je Clint.

— Koliko sam shvatio, to je tradicionalna zabava koju gradonačelnik priprema svake godine za poslovne ljude grada. Poziva sve trgovce i vlasnike saluna, jamačno u želji da ih bolje upozna.

— Baš nam to treba — promrmlja Clint — da se očešemo laktovima o Shermana Joryja.

— Hoćemo li poći?

— Takvu priliku ne bismo smjeli propustiti. Zamolit ćemo nekoga da nam pripazi na salon.

— Dakako. Osim toga, Joy će biti ovdje.

— Kad je proslava?

— Sutra poslije podne.

— Kakva proslava? — čuli su Joy-in glas iza leđa.

Do vraga i ženska radoznalost, pomisli Clint. Zašto je baš sada Joy morala sići. Neće joj se svidjeti pomisao da ostane u salonu, dok se oni zabavljaju.

— Riječ je o malom poslovnom sastanku na gradonačelnikovu ranču, draga — reče glasno trudeći se da mu glas zvuči nemarno.

— Oh, misliš zacijelo na tradicionalnu zabavu — Čula si za to? — zabezeknuto će Clint.

— Hej, ti zaboravljaš da sam u ovo doba prošle godine radila za Kelly. Namjeravate li poći?

— Da ovaj... ako ti... — mucao je Clint.

— Samo podite, ja ću se pobrinuti za salon za vrijeme vašeg izbivanja — rekla je mirno. — Ionako neću imati mnogo posla tog dana.

— Ne trebaš otvoriti prije dvanaest sati — predloži Leslie.

Clint je odista zanemario Dukea od svog dolaska u Brightwater. Ako se izuzme otmica ili bolje reći po-

sudba viskija od Elroya Jamesa, konj je bio neprekidno zatvoren u staji.

— Hajdemo, prijatelju, sad ćemo poći u dugačku šetnju — tepao mu je Clint izvodeći ga iz konjušnice na ulicu. Jašući glavnom ulicom na vratima banke ugleda Shermana Joryja. Nije mogao odoljeti iskušenju.

— Dobro jutro, gospodine Jory — pozdravi uljudno, zaustavivši konja ispred sjedokosog bankara.

Jory podigne pogled, namršti se, a zatim prepozna Clint.

— Gospodine Adams — pozdravi hladno. — Dobro jutro gospodine. Odlazite u jutarnju šetnju? — nastavi uljudno.

— Da, moj konj mora protegnuti noge.

— Imate krasnog konja — bankarov je glas prvi put imao iskreni prizvuk.

— Hvala vam. Čekate li kočiju? — upita Clint opazivši da se bankar naslanja na stup na kome je pisalo: Stajalište za kočiju.

— Da... ovaj... čekam — bankar se zbuni, a zatim odlučno nastavi! — Čekam nekoga.

— Jamačno nekoga do koga vam je veoma stalo — promrmlja Clint.

— Djelujete nervozno — dometne, drsko ga promatrajući u lice.

— Ja... uh... imam mnogo posla... u... banci — mucao je Jory.

Krajičkom oka Clint opazi da im se približava kočija. Mahne bankaru na pozdrav i žurno se udalji. Odlučio se zaustaviti malo podalje i vidjeti koga bankar čeka.

Najprije su se iskrcala tri muškarca, a zatim je iz kočije izašla mlada djevojka kojoj Jory pohita u susret.

— Oče — čuo je Clint djevojčin uzvik. Uspravio se da bolje vidi putnicu. Mogla je imati oko dvadeset

godina. Zapazio je crvenu kosu i punašno tijelo.

Jory pogleda prema njemu gotovo prestrašeno i čvršće obavije ruku oko djevojčina ramena.

— Moje torbe i kovčezi — govorila je djevojka i graciozno se oslobodila očeva zagrljaja. U tom času je djevojka podigla pogled i susrela se s Clintovim. To ovalno lice predstavljalo je kombinaciju naivnosti i senzualnosti, zaključio je Clint prodorno promatrajući krupne sjajne oči i pune rumene usnice.

— Netko će se pobrinuti za tvoj prtljag, draga — govorio je bankar požurujući djevojku.

— Oh, kakav krasan konj — čuo je Clint njezin glas i zaključio da govori o njegovome Dukeu. — Smijem li ga pogledati izbliza?

— Draga, odista moramo poći... posao me čeka... — bunio se njezin otac, ali jedan pogled djevojčinih krupnih blistavih očiju bio je dovoljan da ga razoruža.

— Oh, mogu li oće? Molim te.

Stari se čovjek preda.

— Ako želiš.

Pošli su ulicom u susret Clintu. Premda je djevojka rekla da želi vidjeti konja, pogled joj je počivao na njegovu vlasniku.

— Imate predivnog konja, gospodine — rekla je i pružila ruku da pomiluje Dukea.

— Pazite, gospodice — opomene je Clint. — Mogao bi vas ugristi.

— Oh, ti to nećeš uraditi, zar ne, ljepotane? — govorila je djevojka nježno milujući konja.

— Čini se da imate veliko iskustvo s konjima — promrmlja Clint s odobravanjem.

— Draga, moramo poći — govorio je bankar nervozno.

— Nisam znao da imate tako lijepu kćer, gospodine Jory — javi se Clint.

— Zar se vas dvojica poznajete? — iznenadi se djevojka prelazeći pogledom s Clinta na oca.

— Vaš otac i ja smo povezani poslom — objasni Clint.

— Zaista? — Djevojka se okrene ocu. — Trebalo bi nas upoznati, oče — reče s prizvukom prijekora u glasu.

— Vaš je otac odviše zaposlen — podrugljivo će Clint. — Ja se zovem Clint Adams.

— Moje je ime Marlene Jory, gospodine Adams. Upravo sam se vratila sa školovanja na Istoku. — Drsko je uprla pogled u njegovo lice. — Mnogo sam stvari naučila na Istoku.

— Siguran sam da jeste, gospodice.

— Čime se bavite? — nastavi ona. — Rekli ste da ste poslovno vezani s mojim ocem.

— Zajedno s jednim prijateljem vodim salon Buckskin.

— U tom ste slučaju vjerojatno pozvani na zabavu s roštiljem što će se sutra održati kod gradonačelnika — reče djevojka zadovoljno.

— Moj ortak i ja ćemo svakako biti ondje.

— Drago mi je što sam se vratila na vrijeme da i ja prisustvujem zabavi.

— Marlene, draga... — opomene je otac, a Clintu se učini da je čuo kako bankar bijesno škrguće zubima.

— Drago mi je što smo se upoznali — djevojka još jednom pomiluje Dukea. — Veselim se našem susretu sutra.

— Do sutra — potvrdi Clint zadovoljno se osmjeujući. Sada mu je bilo jasno zašto je bankar bio nervozan. Nije nipošto želio da Clint ili Frank saznaju za njegovu kćer, a kamoli da se s njom zbliže. To bi im dalo dodatnu municiju u sukobu s

njim. Sad kad je upoznao ljupku Marlene, Clint je odlučio da je uklopi u svoje planove.

— Misliš da će joj dopustiti da dođe na zabavu? — pitao je Frank Leslie nešto poslije kad mu je Clint ispričao o susretu s Marlene Jory.

* * *

Gradonačelnikov ranč je ostavio dubok dojam na Clintu, pa se počeo pitati nije li i Wesley Ellis umiješan u Shermanove poslove.

— Ortaci — reče glasno dok su on i Leslie jahali prema glavnoj kući.

— Što? — začuđeno ga pogleda Leslie.

— Samo glasno razmišljam. — Sjaše s Dukea i ogleda se oko sebe po golemom njegovanom imanju. — Ne pitaju li se žitelji grada otkuda gradonačelniku sve ovo?

— Mi smo ovdje novi, Clinte — podsjeti ga Frank mirno. — Mnogo toga ne znamo o gradu i njegovim stanovnicima.

— Kao na primjer? — izazivao je Clint podsmješljivo.

— Ellis je mogao biti rančer prije no što je postao gradonačelnikom.

Clint šutke kimne i zaputi se prema ulaznim vratima kuće. Prešao je već pola stubišta, kad se predomislio i odlučio krenuti zaobilaznim putem do stražnjeg dijela kuće gdje se pripremao roštilj.

— Zašto? — upita Leslie.

— Jedna od mojih mušica, ako hoćeš — Clint sliježe ramenima. — Bolje reći, loš predosjećaj. Moraš misliti na to da su Ellis i Jory veoma bliski prijatelji — reče značajno.

— Misliš da bi mogli nešto pokušati?

— Prošlo je dosta vremena od onog događaja s viskijem, a još nam nije uzvratio. Siguran sam da će to uraditi, kao i svi bankari i to s dobrim kamatima.

— Poznaješ li nekoga? — upita Clint kad su se našli na tratini na kojoj se peklo meso. Stali su jedan do drugog i promatrali gomilu gostiju.

— Jednog ili dva čovjeka što katkad navrate u salun, ali ovdje za nas nema pravog prijatelja.

Clint htjede da odgovori, ali zastane pošto je ugledao Shermana Jorya s Marlenom. Do Marlene je stajala mlada djevojka koja ju je zasjenila svojom ljepotom. — Do vra- ga, tko je to? — promrmlja Clint.

— To je Lucie, kći gradonačelnika Ellisa — odvrati Frank šapatom. — Zapanjujuće je lijepa i izazovna, zar ne?

U toj je djevojci doista bilo nečeg što je ostavljalo muškarca bez riječi. Bila je nešto niža od Marlene i mnogo vitkija. Imala je male šiljaste grudi i vitak struk, a lice joj je predstavljalo čudnu mješavinu naivnosti djeteta i čulnosti zrele žene.

— Koliko joj je godina?

— Osamnaest, čini mi se.

— Nebesa — promrmlja Clint muklo, gutajući djevojku pogledom.

Uto Marlene Jory opazi Clintu i oslobodi ruku očevog stiska. Zajedno s njom prišla im je i Lucie Ellis čija se ljepota još više izbliza isticala.

— Gospodine Adams — uzvikne Marlene. — Drago mi je što vas vidim.

— I meni, gospodice Jory.

— Morate me zvati Marlene... ta kako bismo inače postali prijatelji?

— Kako vi kažete, Marlene. Ovo je moj ortak, Frank Leslie — Clint predstavi prijatelja.

— A ovo je moja prijateljica Lucie Ellis. Nalazimo se u kući njenog oca — objasni Marlene.

— Kako ste gospodice Ellis — pozdravi Clint uljudno.

— Lucie — ispravi ga ona pruživ-

ši ruku. Clint iznenađeno prihvati ruku, a ona položi drugu preko njegove i lagano po njoj zastruže svojim dugačkim noktima. Mladi čovjek osjeti uzbuđenje u preponama. Jedan dodir bio je dovoljno da zapali u njemu strast, te se pitao kako tako mlada djevojka može zračiti tolikom čulnošću.

— Otac me upozorio da vas se klonim, Clinte — čuo je Marlenin glas.

S naporom otrgne pogled od Lucie i zagleda se u stariju djevojku.

— Zaista? Ne mogu shvatiti zašto.

— Ja mogu — odvratila ona mirno.

— Rekli ste da ste s njim poslovno vezani, zar ne? — Clint kimne glavom. — U tom ste slučaju vjerojatno bolje prošli od njega...

— Marlene! — prekine je očev glas. Clint podigne pogled i ugleda bankara kako im prilazi u društvu čovjeka srednjih godina, nešto nižeg i zdepastijeg od Joryja.

— Dušo — reče Jory dodirnuvši kćerinu ruku i ne osvrćući se na Clinta i Franka — ujak Wesley te želi vidjeti.

— Kako si, ujače — dobaci djevojka nižem čovjeku.

— Zabavljamo tvoje goste. Jesi li ih upoznao?

— Ne ... bojim se da nisam — mucao je gradonačelnik.

— Clint Adams i Frank Leslie — nastavi djevojka predstavivši mladiće. — Oni su vlasnici saluna Buckskin.

— Oh, da, zaista. Drago mi je što sam vas upoznao — reče gradonačelnik.

— Draga, moramo se pozdraviti s ostalim gostima — obrati se Sherman svojoj kćerci.

— Oh, oče — uzdahe djevojka. Zatim pogleda Clinta. — Morat ću vas na trenutak ostaviti.

Prije no što je Clint mogao odgo-

voriti, Lucie Ellis posjednički zgrabi njegovu ruku i okrene se prijateljici.

— Ne brini, Marley. Ja ću se pobrinuti za Clinta.

— Sigurna sam da hoćeš — uzvratila Marlene bez imalo zavisti u glasu. Clint zaključila da se djevojke odlično slažu.

— Želite li da vam pokažem imanje? — upita Ellis Clinta kad su ostali otišli. Clint upitno pogleda Franka.

— Samo ti idi, ja ću se snaći.

— Hajdemo — nestrpljivo će djevojka vidjevši da Clint još oklijeva.

— Kamo ćemo? — upita on pošto su se odvojili od Franka.

— Pokazat ću vam štagalj.

— Što ima unutra? — zabezeknuto upita Clint.

— Slama — djevojka ga drsko pogleda u oči, a zatim povuče u mrak.

— Imali ste pravo — rekao je Clint pošto su ušli u štagalj. — Ovdje nema ničega osim slame. Sad bismo se trebali vratiti... — Opazivši da ga ona ne sluša, okrene se i zastane zaprepašteno promatrajući što ona radi.

Najprije je zabravila vrata, a zatim skinula haljinu.

— Nebesa — promuca zureći u napete grudi s golemim smeđim bradavicama ukrućenim od želje.

— Uh, Lucie... — reče hrapavo.

— Otkako smo bile male djevojčice — djevojka je teško disala — Marley i ja smo se prijateljski takmičile jedna s drugom. I sada, pošto se vratila, naše takmičenje ponovo počinje... ovoga puta povod si ti.

* * *

— Tako brzo se vraćaš? — upita Frank Leslie podrugljivo kad se Clint pojavio na stražnjoj tratini pozadi kuće.

— Spreman sam za polazak.

— Zašto?
 — Umoran sam.
 — U to sam siguran — složi se Leslie. — Gdje si ostavio djevojku?
 — Nisam ja nju ostavio, već ona mene — progunda Gunsmith. — Prokletstvo — nastavi opazivši da im prilazi Marlone Jory.
 — Mogu li malo popričati s vama, Clinte? — upita djevojka. — Ako vaš prijatelj nema ništa protiv?
 — Nemam, do vraga — utvratila Leslie. — Zabavit ću se sam. — Pogleda Clintu iskosa i promrmlja — kao i prije.
 Kad su ostali sami, Marlene s obje svoje ruke obuhvati Clintovu i unese mu se u lice.
 — Je li vas povelala u štagalj, ta mala vragoljanka?
 — Što? — Clint nije bio siguran čuje li dobro.
 Lucie — ponovi mirno Marlene. — Povelala vas je u štagalj, nije li tako?
 — Rekla vam je?
 — Nije trebala — nasmija se djevojka. — nitko je ne poznaje bolje od mene. — Djevojka zastane i lukavo ga pogleda. — Osim toga, to bih i ja uradila kad bih mogla izmaći očevoj budnoj paski. No strpjet ćemo se i čekati priliku, zar ne? — dodala je naslanjajući se svojim krupnim grudima na njegovu ruku.
 — Pretpostavljam da hoćemo — složi se on umorno.
 — Oh, evo oca! Moram poći, ali vidjet ćemo se uskoro, Cline. Obećajem — rekla je snažno mu stisnuvši ruku i pohitavši ocu.
 — S obzirom na to kako si ti dugo izbjivao s Lucie, čudi me da uopće možeš jahati — govorio je nešto poslije toga Frank Leslie Clintu dok su odlazili s ranča. — Ipak smo danas nešto postigli — nastavi, a Clint ga bijesno pogleda. — Ne, ne mislim pritom na Lucie i tebe — nastavi

žurno — već na Marlene. Čini se da si u njoj stekao prijatelja. A ona nam može reći štošta o svom ocu.
 — Misliš da će nam pomoći?
 — Zašto ne? Ne namjeravamo mu naškoditi, već samo održati svoj posao. Kad otplatimo cijeli zajam, on nam ionako neće moći ništa uraditi, Clinte. Zato budi... oh... susretljiv prema bankarevoj kćeri.
 — Ne bismo li o nečem drugom mogli pričati? — upita Clint zlovoljno, a pred očima mu iskrсне vragoljasto lice nezasićne Lucie Ellis.
 — Rano ste se vratili — dočeka ih Joy. — Kako je bilo?
 — Naporno — progunda Clint.
 — Za neke — doda Leslie, značajno se osmijehujući. Clint ga probode i dohvati vrč s pivom.
 — Zamijeni Joy za šankom, Frank! Ja se idem okupati.
 — Kupanje će ti zaista pomoći da se opustiš — reče Frank podrugljivo.
 Joy se nasloni na šank i zagleda u Clintu.
 — A zašto ti je potrebno opuštanje?
 — To je duga priča, Joy — promrmlja on oklijevajući.
 — Imam vremena.
 Clint značajno pogleda svog ortaka.
 — Zašto joj ti ne kažeš, Frank?
 — Dakako, stari — velikodušno će ovaj. — Samo se ti podi okupati.
 Kasnije te večeri Sharman Jory se sastao s Martinom Cortom.
 — Martine, odlučio sam te poslušati.
 — Kako to, gospodine Jory?
 — Upotrijebit ćemo silu.
 — Promijenili ste mišljenje?
 — Moja kći se zanima za Clintu Adamsa — objasni bankar. — Upozorio sam je da ga se kloni, ali ona je svoje glava djevojka i samim upozorenjem netjerao sam je da mi

prkosi. Uostalom, znaš kakva je. Zbog takva sam je ponašanja i poslao na Istok.

Martin Cort kimne sjetivši se vragoljaste Marlene koja ga je u dobi od šesnaest godina naveliko izazivala, a zatim se u zadnjem času povlači.

— Želite li da se pobrinem za onu dvojicu? — upita dodirnuvši revolver.

— Ne, još ne — brzo će Jory. — Pozvat ću pomoć izvana.

— Koga?

— Moram još malo razmisliti. Potreban je doista dobar revolveraš koji će izići na kraj s Gunsmithom.

— Rekao sam vam već, gospodine Jory — Cort se uspravi. — Mogu izaći na kraj s obojicom.

— Možda ćeš za to imati uskoro priliku, ali ne prije no što ti ja kažem, Martine. Ovoga puta nije u pitanju samo moja želja da se dočepam saluna. Želim da ta dva muškarca nestanu odavde ili... umru.

VIII

Šerif Tom Sideman pregledavao je potjernice kad je tog jutra u njegovu kancelariju ušao bankar Sherman Jory.

— Dobro jutro, šerife.

— Dobro jutro, gospodine Jory — odvrati Sideman ne skidajući pogled s potjernice.

— Volio bih da me gledate dok samnom govorite — reče bankar srdito.

— Jeste li zato došli? — Sideman napokon podigne pogled. — Da mi to kažete?

— Nipošto, premda ću i na to misliti prilikom idućeg sastanka gradskog vijeća.

— Siguran sam da hoćete — procijedi šerif.

— Došao sam zbog saluna Buckskin.

— Što je s njim.

— Nije riječ o samom salunu, već o ljudima koji ga vode.

— Frank Leslie?

— I Clint Adams.

— Možete li prijeći na stvar, gospodine Jory? — upita Sideman nestrpljivo. — Što je s tim ljudima?

— Obojica su revolveraši, šerife — napomene Jory. — Takvi nam ljudi nisu potrebni u Brightwateru.

— Dosada ništa nisu uradili, gospodine Jory, a dobro vode svoj posao. Nitko se nije na njih požalio.

— Siguran sam da uskoro hoće, ako ih se ne oslobodite.

— Oni nisu uradili ništa, gospodine Jory — ponovi šerif hladno — i nemam nikakvog razloga da ih istjeram iz grada, niti to namjeravam uraditi da bih vama ugodio.

— Gradonačelnik Ellis...

— ... Ili gradonačelniku Ellisu — nastavi Sideman prekidajući bankara. — Sada vas molim da me ispričate. Imam mnogo posla.

Jory se zapjeni od bijesa pri pomisli kako se prema njemu ponaša bivši učitelj.

— Udarila vam je zvijezda u glavu, učitelju — procijedi ljutito.

— Predlažem da odete prije no što vas izbacim iz svoje kancelarije.

— Požalit ćete zbog ovoga, Sidemane — zaprijeti bankar uzmičući prema vratima.

* * *

Te večeri je šerif Sideman navratio u salun na piće. Za šankom se nalazio Clint.

— Pivo, Adamse.

— Odmah, šerife.

— Iznenadili ste me, Adamse — reče Sideman pijuckajući pivo. — Nisam mislio da ćete se ovoliko zadržati u našem gradu.

— Zašto ne? Brightwater je lijep

miran gradić, a meni je dosta tuma-
ranja.

— Ljudi kao što ste vi teško se od-
vikavaju od lutanja, Adamse. To i
sami znate.

Clint šutke potvrdi glavom.

— Čini se da ste ovdje već stekli
nekolicinu neprijatelja — nastavi
šerif.

— Kao na primjer?

— Jutros me posjetio Sherman
Jory. Želi da vas i vašeg ortaka istje-
ram iz grada.

— To me ni najmanje nije iznena-
dilo.

— Biste li mi rekli zašto?

— Ako ne platimo na vrijeme za-
jam, bankar će dobiti salun. Sigu-
ran sam da se na taj način dočepao
i nekih drugih posjeda u gradu i
okolini.

— Da, Jory se u posljednje vrije-
me neprekidno bogati i širi — za-
mišljeno će šerif. — Znači li to da
koristi svoj položaj u banci?

— Netko je pucao u pošiljku viski-
ja koja je bila nama namijenjena, a
bez viskija Frank i ja ne bismo mog-
li zaraditi dovoljno novaca da plati-
mo banci slijedeću ratu — objasni
Clint.

— Ne volim Shermana, ali ipak
ne mogu poduzeti ništa bez opiplji-
vog dokaza — odvрати šerif trljajući
bradu.

— Brzo učite, učitelju — nasmije
se Clint. — Ali mi ne tražimo da vi
nešto poduzmete. Pobrinit ćemo se
sami za to.

— Nemojte samo kršiti zakon u
mom gradu, Adamse — upozori ga
Sideman.

— To nipošto ne želim, ali isto ta-
ko ne namjeravamo nekome dopus-
titida nas spriječiti da obavljamo svoj
posao — odvрати Clint čvrsto.

— Rekao sam Joryju da nemam
razloga da vas ili vašeg ortaka istje-
ram iz Brightwatera — nastavi še-

rif. — Molim vas da ne uradite ne-
što što će me natjerati da promije-
nim mišljenje.

Otkako mu se vratila kći Marle-
ne, Sherman Jory je morao otkazati
usluge Lili Shore što ga nije usreći-
lo. Još manje mu se svidjelo kad je
vidio Clinta Adamsa kako zajedno s
Lucie Ellis odlazi u štagalj.

Osim toga Marlene nije voljela
Corta, tako da se i s njim morao
sastajati potajno u banci.

— Ako doista želite brzog revol-
veraša, ja ću pronaći boljeg nego vi
— govorio mu je te večeri Cort.

— Onda to uradi!

— Koštat će vas prilično — reče
revolveraš lukavo.

— Ako će me osloboditi nazoč-
nosti one dvojice, platiti ću sve što
kažeš — dobaci Jory nestrpljivo.

— Dobro — Cort ustane. — Uz-
gred, kako vam je kćerka? Jamačno
je porasla za ove dvije godne.

— Drži se što dalje od moje Mar-
lene — zareža stari bankar zarume-
njevši se od bijesa.

— Zar nisam dovoljno dobar za
nju?

— Ona te ne voli.

— To se može promijeniti.

— Želiš li od mene dobiti obećani
novac, ne diraj u nju. — U sebi je za-
žalio što ovog čovjeka ne može od-
vratiti i od Lucie Ellis.

Cort potisne bijes samo zato što
se nadao dobroj zaradi. Najprije ću
mu uzeti novac, mislio je srdito, a
zatim kćer.

Izašavši iz banke zaputio se u
Kellynu kuću. U posljednje vrijeme,
točnije od zabave u vrtu njezina
oca, Lucie Ellis ga je izbjegavala. Ja-
mačno se viđa s nekim drugim, za-
ključi Cort, ali ga ta pomisao nije
osobito zabrinula. U Kellynoj kući
ima dovoljno djevojaka za zabavu,
a ona mala Lila veoma je nalik na
Lucie Ellis.

— Jesi li sigurna da neće doći ovamo noćas? — upita Marlene Jory svoju prijateljicu Lucie Ellis.

— Neće. Rekla sam mu da neću biti ovdje. Vjerojatno je otišao kod Kelly. Ne brini, nitko nam neće smetati.

— Sjajno — oduševi se Marlene.

— Reci mi kakav je Clint Adams.

— Nevjerojatan — uzvratila Lucie s uzdahom. — Još nikad nisam vodila ljubav s takvim muškarcem...

— Upamti sada — upozori je Marlene strogo — sada je moj red.

— U tom slučaju moraš požuriti — Lucie se bestidno nasmije. — Ja neću moći čekati dugo.

— A što je s Martinom?

— Sita sam Corta.

— Ionako mi nije jasno što si u njemu vidjela. Meni se taj čovjek gadi — reče Marlene napućivši usne.

— On mi je uvijek stajao na raspolaganju. Znaš da nisam mogla to raditi s očevim radnicima — zakoće mlada djevojka.

— Nisi baš mnogo probirljiva.

— Što misliš koja će se od nas više svidjeti Clintu? — upita Lucie zamišljeno.

— Ja, dakako — odvrati Marlene čvrsto.

— Zašto ti?

— Zato, draga, što mu mogu pomoći da nadmudri moga oca, reče Marlene, ljupko se osmijehujući.

* * *

— Zanima me što sve posjeduje Sherman Jory u ovome gradu — govorio je Clint idućega jutra za doručkom.

— Mnogo toga. Najbolje bi bilo da pitaš ljude za koga rade — odvrati Frank Leslie.

— Postoje i drugi načini — zagonetno će Clint.

— Svakako. Možeš pitati samoga Joryja.

— Ne, nekoga drugoga sam imao na umu.

— Oh, a koga, ako smijem znati?

— Gospođicu Jesse Wells.

— Djevojku koja radi u banci? — začudi se Frank.

— Onu o kojoj si mi pričao?

— Da — kratko će Clint.

— Što ćemo s tom informacijom, čak ako je i uspiješ izvući iz te djevojke? — upita Leslie.

— O tome ćemo razmišljati poslije. Najprije se moram potruditi da nešto saznam. Ili možda ti želiš to pokušati?

— Oh, ne — ustukne Leslie — nikad nisam bio osobito vješt s dobrim djevojkama, Clinte.

— Nakon Joy i Lucie Ellis... a da ne spominjem Marlene Jory — promrmlja Clint s uzdahom — mogu se samo nadati da nisam zaboravio kako treba postupati s nekim tko je...

— Nevin?

— Baš tako — potvrdi Clint.

— Joy motri svaki tvoj korak, a ti joj u posljednje vrijeme posvećuješ premalo pažnje — reče Leslie.

— Ta se djevojka počela suviše vezivati za mene, pa sam morao odstupiti — prizna Clint lagano se namrštivši.

— Zauvijek? — upita Buckskin Frank napeto.

— Da, Frank, zauvijek. — Zašto pitaš?

— Uh... bez ikakvog osobitog razloga. Ona je lijepo dijete — Frank je izbjegavao odgovor.

— Nije ona dijete, ali znam kako se osjećaš — s razumijevanjem će Clint. — Zaboravit ću Joy, Lucie, Marlene i sve ostale i usredotočiti se sada samo na Jesse Wells. Možda ću zahvaljujući njoj saznati o bankaru nešto što će nam omogućiti

ti da ga skinemo s vrata i nastavimo mirno voditi ovaj salon.

— Mnogo toga ćeš morati zaboraviti, prijatelju. Primi izraze mog saučesća — podsmjehne se Frank.

Nedugo zatim Frank se zaputi u šetnju ostavljajući Clinta za šankom. Clint je osjetio da njegovog ortaka nešto muči, ali imao je odviše vlastitih briga da bi mnogo mislio o tome. Sve više ga je obuzimala želja da se pokrene i napusti ovaj grad, ali nije mogao to uraditi dok ne sredi situaciju oko saluna. Možda će mu u tomu baš pomoći gospodica Jeese Wells.

Frank Leslie je tumarao gradom, nadajući se da će mu šetnja pomoći da odagna tmurne misli koje su ga u posljednje vrijeme sve više zaoкупljale. Nije bila u pitanju samo Joy Darling, djevojka privržena Clintu, koja je njega sve više zanimala. Sve više ga je obuzimala misao da je možda pogriješio kada je kupio salon. Prije ili poslije stvari će poći naopako, jer je očito da Sherman vraški želi salon. Pitanje je želi li ga i Frank Leslie?

Je li pogriješio kad je mislio da ljudi poput njega... ili Gunsmitha... mogu zaboraviti prošlost i smiriti se na jednom mjestu, baveći se jednim poslom. Hoće li im ljudi dopustiti da to urade?

Došao je do kraja glavne ulice i skrenuo u jednu od bočnih uličica, kada je dobio odgovor na to pitanje.

Baš tada je jedan čovjek odlučio pucati Franku Leslieju u leđa.

IX

— Kako mu je? — pitao je Gunsmith liječnika.

Doktor Greg Tobin podigne mali izobličeni komad olova.

— Izvadio sam mu metak iz leđa, a ostalo ovisi o njemu.

Pucanj u leđa! Te su riječi nepre-

kidno odzvanjale u Gunsmithovim mislima. Kada je tog jutra čuo pucanj, nagonski je naslutio da se dogodilo nešto strašno. Istrčao je na ulicu i uputio se u smjeru iz kojeg je čuo pucanj. Gomila se već bila okupila oko Franka, koji je ležao kao mrtav, licem zarivenim u prašinu. Podigao je prijatelja u naručaj i potrčao prema liječničkoj ordinaciji.

Sherman Jory će za ovo platiti. Znao je da hitac nije ispalio sam bankar, ali nema sumnje da on stoji iza ovakvog mučkog napada nedostojnog čovjeka. Platit će skupo za to, ako Frank umre. Nije li mu već jedan prijatelj stradao od metka u leđa? Zar nije dovoljno što je Billa Hickoka izgubio na taj način?

— Kad ćemo znati... hoće li... se izvući?

— Trebat će dosta vremena, gospodine Adams — odvrati liječnik ljubazno. — Ne trebate ovdje stajati i čekati. Javit ću vam čim se ranjenikovo stanje promijeni.

— Hvala — promrmlja Clint. — Ionako moram poći do šerifa. Poslije toga moći ćete me naći u salonu.

Promatrajući uspravnu vitku priliku kako nestaje iza vrata, stari liječnik nije mogao da ne osjeti sažaljenje prema čovjeku koji je pucao u Franka Leslieja. Sa Clintom Adamsom odista nema šale.

Clint se zaputi ravno u šerifovu kancelariju, ali ondje zatekne samo pomoćnika.

— Šerif je odsutan. Mogu li vam ja pomoći? — upita ga iskusni četrdesetogodišnjak.

— Zovem se Adams. Čovjek koji je jutros stradao moj je ortak.

— Da, šerif je spomenuo da ste se uortačili s vlasnikom saluna Buckskin.

— Kako to da vas nisam do sada vidio? — upita Clint.

— Niste... jer na piće odlazim u

salun Brightwater — prizna čovjek zarumenjevši se od nelagodnosti.

— Morali biste i nama pružiti priliku — nasmije se Clint. — Navratite jednom zgodom.

— Možda hoću — prihvati čovjek. — Želite li da prenesem kakvu poruku šerifu?

— Ne, govorit ću s njim poslije — Clint se okrene prema vratima, ali ga jedna misao zaustavi. — Hej, vi znate moje ime a ja ne znam vaše. Biste li mi ga rekli?

— Steve Owen.

— Koliko dugo obavljate posao pomoćnika, Steve?

— Više od deset godina. Prije toga sam neko vrijeme bio u vojsci.

— Zacijelo imate bogato iskustvo.

— Moglo bi se tako reći.

— Što mislite o šerifu Sidemanu?

— Treba još mnogo učiti, ali svoj posao trenutno obavlja najbolje što umije. Važno je da radi s voljom. — Čovjek zastane, pa pogleda Clint. otvoreno u oči. — Ako ste zbog toga zabrinuti, možete biti uvjereni da će uraditi sve da pronade čovjeka koji je pucao na vašeg prijatelja.

— Vjerujem vam, Steve.

Clint se ponovo okrene prema vratima.

— Gospodine Adams? — zaustavi ga pomoćnikov glas.

— Da?

— Drago mi je što sam vas upoznao.

Clint kimne glavom.

— Ako je to istina, onda me idući put kada dodem zovite imenom.

* * *

Za šankom je stajala Joy, blijeda i uzbudena.

— Kako mu je? — upita zabrinuto.

— Liječnik je izvadio metak, ali sve ovisi o Franku.

Clint dohvati bocu i natoči čašu viskija. Ispije ga u jednom gutljaju.

— Znaš li tko je to uradio? — zapita ona.

— Znam — mirno odgovori. — Kukavica. — Pogleda je u oči. — Ne, ne znamo tko je zapravo pucao, Joy. Pogođen je s leđa.

— Užasno. Jesi li govorio sa šerifom?

— Nisam ga zatekao u uredu. Jmačno ispituje svjedoke.

— Ako želiš, ostat ću za šankom — ponudi djevojka, a on joj zahvalno kimne. — Pazi da se ne uvališ u neprilike.

— Neprilike su već tu, a nisam ih ja zakuhao, Joy — reče Clint blago.

— Ali ti ćeš ih okončati, zar ne?

— Sad najprije moram otkriti tko je pucao u mog ortaka.

— I ubio ga?

— Ne — odvrati Clint žustro, a zatim ponovo gotovo srdito. — Ne, Frank ne smije umrijeti. Mora preživjeti — nastavi ogorčeno, premda su mu oči odavale beznade.

Pitao se što bi uradio s napadačem kad bi ga sad uhvatio. Ne, jmačno ga ne bi ubio premda bi iskušenje bilo veliko. Dovoljno je da se prisjeti Billa Hickoka kako leži na podu saluna i Franka što je jutros ležao u prašini...

Nešto poslije stajao je ispred Jesse Wells.

— Želio bih vidjeti gospodina Jorija.

— Vidjet ću može li vas primiti...

— Znao što — Clint se zaputi prema vratima — ja ću sam to provjeriti.

— Gospodine Adams... — poviče djevojka, ali on je već otvorio vrata direktorove sobe.

Čovjek za stolom naglo podigne glavu i bijesno se zagleda u Clint.

— Što, do vraga, ovo znači?

— Moj ortak leži na samrti s rupom što mu je na leđima načinio metak — dobaci Clint razjareno.

— Zašto ste došli k meni... — počne Jory odgurnuvši stolicu prema zidu.

— Ako ustanovim da vi stojite iza toga — Clint se nagne preko stola — nećete uspjeti izbjeći kazni koju zaslužujete, ma što pokušali.

To je prijetnja!

— Svakako da jest, prijatelju — procijedi Clint. — Bit će bolje da je ozbiljno shvatite.

— Ne možete mi prijetiti... — prosiće Jory i pokuša ustati ali ga Clintova ruka u tome spriječi.

— Mogu i hoću, Jory, upamtite to — izjavi odlučno i okrene se prema vratima.

Clint se ponovo vrati u salun da zamijeni Joy. Upravo tada je u salun ušao i pomoćnik Steve Owe.

— Nisam mislio da ćete tako brzo prihvatiti moj poziv na piće, Steve? — dobaci Clint raspoloženo.

— Nisam došao radi pića, Clinte — izjavi pomoćnik ozbiljno. — Došao sam po vas.

— Mene? Zašto?

— Šerif vas želi vidjeti u svome uredu.

— Sada?

— Da, može li vas netko zamijeniti ovdje?

— Svakako. — Clint mahne Joy da pride bliže. — Joy, možeš li me ponovo zamijeniti. Moram otići do šerifa. — Značajno pogleda pomoćnika i dometne. — Na njegov izričiti zahtjev.

— Dakako, Clinte — djevojka zamijeni s njim mjesto i odmah se prihvati posluživanja.

— Šerifa je vjerojatno posjetio naš visokopoštovani bankar, Sherman Jory — promrmlja Clint gledajući Stevea iskosa dok su koračali ulicom.

— Istina, gospodin Jory je maločas navratio u ured. Jeste li ga vi danas vidjeli?

— Jesam — odvrati Clint mračno, priznavši samom sebi da to nije bila baš dobra zamisao.

— Podi u obilazak, Steve — naloži Sideman svom pomoćniku, a zatim se obrati Clintu. — Sjednite, Adamse!

— Što ste otkrili o jutrošnjem događaju? — upita Clint pošto je sjeo.

— Polako — opomene ga šerif strogo. — Što vas je spopalo da upadnete u ured Shermana Joryja i počnete mu prijetiti? Zna li da je on jedan od najutjecajnijih građana Brightwatera?

Clint ga srdito pogleda i ustane.

— Jeste li me zato zvali, šerife? Čini se da sam se u vama prevario.

— Sjedni, Clinte! — naloži oštro Sideman.

Na trenutak pogledi im se sukobe, a Clint se nakon kraćeg oklijevanja ponovo spusti na stolicu.

— Dobro, Clinte. Odgovorit ću na tvoje pitanje. Ništa nisam saznao. Svi su čuli pucanj, ali nitko ne zna što se zapravo dogodilo.

— Gdje je bio Jory u to vrijeme?

— Nisam ga imao prilike to pitati! — prasne Sideman brišući znoj sa čela. — Bio sam odviše zauzet njegovim žalopojkama. Tražio je da te zatvorim.

— U to ne sumnjam — suho će Clint. — Moj je ortak na samrti i samo mu ja stojim na putu da se dočepa saluna.

— Do sada mi nisi dao nikakav dokaz da su tvoje tvrdnje o Joryju istinite, pa nemojmo sada o tom govoriti.

— Hoćeš li me zatvoriti?

— Ne, do vraga, neću... barem ne još sada — šerif se okosi na nj ljutito.

— Jamačno si se gadno zakačio s Joryjem? — upita Clint s razumijevanjem.

— Moglo bi se tako reći... prijetio

mi je da ću izgubiti posao, ali to on odavno govori...

— Hmm. Znači da mogu slobodno poći u salun?

— Dakako, ali drži se što dalje od Joryja.

— To ti ne mogu obećati — Clint ustane. — On je kriv za napad na moga ortaka...

— To ne znaš sigurno...

— Znam...

— Leslie je čovjek s reputacijom revolveraša. To ne smiješ zaboraviti? Svakome je moglo pasti na um da potegne okidač.

— Ako nastaviš u to vjerovati, Sidemane, nećeš mi mnogo pomoći — suho će Clint.

— Zaista? — šerif podigne obrve.

— Znaš što, Adamse? Donesi mi dokaz o Joryjevoj krivnji, pa ću ti onda više pomoći.

* * *

Iz šerifova se ureda zaputio u liječnikovu ordinaciju da vidi što je s Lesliejem.

— Kako je doktore? — upita sa strepnjom.

— Nije lošije, a i to već ohrabruje.

— Ali to znači da nije ni bolje, zar ne?

— Bojim se da nije — glasio je iskren odgovor. — Ipak je Leslie imao sreću što je metak prošao iznad srca. Zasad je još u nesvijesti. — Čovjek je na trenutak oklijevao. — Ako vam mogu bilo čime pomoći, gospodine Adamse, samo recite. Mrzim ovakvu vrst kukavičluka. Pucanje u leđa!

— I ja reče Clint mračno. — Molim vas da mi javite ako se Frankovo stanje promijeni.

— Dakako.

— Rado bih s njim popričao čim se osvijesti.

Vraćajući se u salun, Clint je prošao ulicom u kojoj je nepoznati pu-

cao na Franka. Nakon kraćeg promatranja zaključio je da je napadač vjerojatno pucao s prozora drugog ili trećeg kata jedne od obližnjih zgrada. Čovjek koji je pucao s leđa, jamačno se nije usudio izaći na ulicu.

Stojeći na mjestu na kome se nalazio Leslie, odabrao je tri prozora s kojih se najvjerojatnije moglo pucaati. Dva su pripadala hotelu, a treći prostorijski iznad dućana mješovitom robom. Odlučio je najprije provjeriti ovaj potonji. Okrene se prema kući i naleti na šerifa Toma Sidemana.

— Zar nemaš posla u salunu? — upita ovaj oštro. — Imam, ali morao sam se malo prošetati...

— Do dućana?

— Što time želiš reći?

— Adamse, upravo sam bio u sobi iznad dućana koja gleda na ulicu. Vlasnik dućana je bio za tezgom. Kaže da bez njegovog znanja nitko nije mogao u sobu.

— A stražnja vrata?

— Za njih je potreban ključ. I to sam provjerio — umiri ga šerif. — Sada namjeravam poći u hotel da vidim što je s prozorima s druge strane ulice. Uvjeravam te da mi nije potrebna tvoja pomoć — završi odlučno.

— Dobro, Sidemane, ne uzrujavaj se — pomirljivo će Clint. — Ne pokušavam ti oteti posao, ako se toga bojiš.

— Zaista? A čiji posao pokušavaš sada uraditi?

— Svoj! — odbrusi Clint. — Kad nečiji prijatelj strada, do vraga, čija je dužnost pronaći krivca!?

— Više nisi predstavnik zakona, Clinte, a ovo je posao za zakon!

— Pobijedio si, šerife — popusti napokon Clint. — Vraćam se u salun, a ti nastavi obavljati svoj posao.

— Odlično. Vidiš kako se lijepo možemo složiti kad svaki od nas zna gdje mu je mjesto? — zadovoljno će Sideman.

— Dakako. Gotovo smo postali bliski poput braće — u Clintovu se glasu osjeti prizvuk podrugljivosti, ali se šerif na to ne osvrne.

Clint se okrene, ali ga šerif zaustavi.

— Tvoj salun nije tamo.

— Znam gdje je, šerife, ali moram kupiti kavu i šećer u dućanu. Samo ti nastavi sa svojom istragom.

— Čim obavim razgovor s gradonačelnikom i gradskim vijećem skoknut ću do tebe.

— Bit ću ti veoma zahvalan na svakoj obavijesti.

Gundajući nešto sebi u bradu, bivši učitelj sa zaputi u hotel. Bio je izvan vidika kada je Clint polako ušao u dućan da porazgovara s vlasnikom.

Sam Jackson bio je u salunu Buckskin gotovo redovan gost, te je spremno ponovio Clintu ono što je maloprije ispričao i šerifu.

— Znači da nije postojala mogućnost da itko uđe u sobu, a da ga vi ne opazite.

— To što sam rekao šerifu, i vama mogu ponoviti — govorio je mršavi čovjek.

— Vi jedini imate ključ stražnjeg ulaza?

— Da, mogao bih reći... tako — u čovjekovu se glasu po prvi put osjeti nesigurnost.

— Što to znači? — namršti se Clint. — Postoji li i drugi ključ?

— Ovaj... da... postoji, ali o tome ne mogu ništa reći — zbunjeno će trgovac.

— Što to znači? — pitao je Clint oštro. — Ako postoji drugi ključ stražnjih vrata, netko se mogao uvući u sobu, a da ga vi ne opazite.

— Ne, nije. Vidite ključ pripada... osobi koja ga ne bi upotrijebila.

— Kome? — upita Clint oštro. — Tko je ta osoba, gospodine Jackson? — prodorno je promatrao svog sugovornika kao da ga želi hipnotizirati.

— Ne bih smio to reći... uh, imam ortaka... koji ima ključ, ali nikad ovamo ne dolazi...

— Tko je on?

— Ne mogu to reći, gospodine Adams — čovjek se skupi od straha. — On je tihi ortak i ne miješa se u moj posao.

— Hmm. Shvaćam. Tajni ortak čije ime ne smijete odati.

— Baš tako.

— Neću vas onda na to prisiljavati — pomirljivo odstupi Clint. Uradio je to zato što je pretpostavljao tko bi mogao biti tajni ortak.

— Znao sam da ćete razumjeti, gospodine Adams — promrmlja čovjek s olakšanjem, a lice mu živne.

— Biste li imali što protiv da odem gore i pogledam sobu?

Čovjek se na trenutak zbuni, ali zatim sliježe ramenima.

— I šerif je već bio gore i ništa nije pronašao, ali ako želite, vrata su tamo iza zavjese.

S prozora sobe pružao se savršen pogled na mjesto na kome se toga jutra nalazio Leslie. Clint se povuče kad opazi šerifa na prozoru jedne od hotelskih soba. Pažljivo je pogledom ispitivao pod, ali nije ništa pronašao. Razmišljao je o Jacksonovim riječima, posve siguran da trgovac svoga tajanstvenog ortaka nije spomenuo šerifu.

Isto je tako bio siguran da taj ortak nije nitko drugi do Sherman Jory. Dućan je samo jedan od posjeda koje je progutao koristeći svoj položaj u banci. Možda će mu ovaj podatak o bankaru pomoći da uvjeri še-

rifa u opravdanost svojih sumnji. Ovaj bi grad mnogo bolje napredovao bez Shermana Joryja. U to nema sumnja, zaključio Clint napuštajući dućan.

— Kako je Leslieju? — upitala ga je Joy kad se vratio u salun.

— Bez promjene. Liječnik će nam javiti ako dođe k svijesti.

— Dolmaš se umornim — djevojka ga pažljivo odmjeri. — Zašto ne bi pošao gore i malo se odmorio? Ja ću za to vrijeme biti uz goste.

— Dobro — promrmlja on zahvalno. — Sići ću brzo da te zamijenim.

Ulazeći u sobu zaključio je da je umorniji no što je mislio, jer bi u protivnom bio osjetio da se netko unutra nalazi.

Bila je to Marlene Jory. Sjedila je u krevetu do brade pokrivena pokrivačem i ljupko mu se smiješila.

— Zdravo, Clinte.

— Kako si ti dospjela ovamo?

Očima mu je pokazala na prozor i obješenjački namignula.

— Popela sam se kroz prozor.

— Ne misliš li da je to opasno? Mogla si se povrijediti.

— Bila sam odgajana kao dječak i znam sve o penjanju. — izjavi djevojka ponosno.

— Zaista? — reče on prelazeći pogledom preko raskošnih oblina što su se jasno ocrtavale ispod tankog pokrivača. — Bi li mi sada rekla što je toliko važno da si izvrgla opasnosti svoj lijepi vrat penjući se ovamo? — upita Clint.

— Nešto sam ti donijela — oči su joj blistale.

— Što?

— Sebe. — rekla je i spustila pokrivač.

X

— Zapravo me nisi pitao zašto sam ovamo došla — rekla je neočekivano.

Clint podigne obrve.

— Nije li to prilično jasno?

— To? — upita ona pogledavši prema krevetu. — Ali ne, nisam došla samo radi toga. Došla sam ti pomoći.

— Meni pomoći? Kako?

— Rekao si da si poslovno vezan s mojim ocem — podsjeti ga ona. — To može značiti samo jedno. Da ste protivnici. A on je opasan. Ja ti mogu pomoći.

— Zašto bi to uradila? Nije li ti on naposljetku otac?

— To je puka slučajnost — rekla je, na trenutak joj se na licu pojavi izražaj gorčine. — I pogreška — dodala je odlučno. — Ono što je uradio mojoj majci, jedan otac ne bi nikad uradio...

Clint nasluti tračak tuge, ali ne reče ništa. Ni Marlene nije nastavila razgovor u tom smjeru. Navukla je čizme i prišla prozoru. Ondje se ponovo okrenula i pogledala ga pravo u lice. — Bit ću u blizini, ako ustrebaš moju pomoć... ili ako me se jednostavno zaželiš — dodala je tiho i podigla ruku na pozdrav.

Promatrao ju je kako se penje na prozorski okvir, a zatim nestaje u tami.

— Jesi li se dobro odmorio? — upita Joy dobroćudno kada ju je Clint došao zamijeniti. — Gotovo sam pomislila da si zaboravio na mene.

— Kako bih to mogao? — pobuni se on osjećajući se umornijim no kada je pošao u sobu, ali opuštenim i zadovoljnim.

Te je večeri pomoćnik Steve Owen došao u salun na piće.

— Kuća časti — reče Clint postavljajući bocu piva preda nj. — Čovjek zahvali, a Clint nastavi: — Reci mi, Steve, zašto je Sideman šerif, a ne ti! Očito je da imaš više iskustva od njega.

Owen sliježe ramenima.

— Nisam želio taj posao — reče jednostavno. — I u vojsci sam bio narednik, a ne kapetan. Ne volim zapovijedati, a nikad nisam ni volio. Volim svoj posao i smatram da ga dobro mogu obaviti, ali dužnosti šerifa me nikad nisu privlačile. — Otpije gutljaj piva i upitno pogleda svoga sugovornika. — Kakav dojam sada ostavljam na tebe?

— Čovjeka koji zna što želi — odvrati Clint mirno — a takvi se rijetko susreću.

— Hvala na pivu — Owen spusti praznu bocu.

— Jesi li samo zato došao ovamo?

— Ne samo zato — prizna. — Želio sam te upozoriti. Jory i gradonačelnik zbog tebe vrše pritisak na Sidemana.

— To sam i slutio — Clint uzdahne. — Znam da ga je Jory posjetio.

— A maloprije ga je pozvao i gradonačelnik — dopuni ga Owen.

— Hvala na obavijesti, Steve.

Owen je izašao iz saluna upravo u trenutku kada je doktor Tobin ušao.

Nema velike promjene — rekao je odmah opazivši Clintov pogled. — Došao sam na piće, a moja bolničarka, gospoda Stuart, pazi na pacijenta.

— Viski? — upita Clint.

— Radije bih pivo.

Pošto ga je poslužio, Clint ga zabrinuto upita:

— Možete li dati kakvu prognozu... doktore... o Franku?

Čovjek odloži bocu i rukavom obriše pjenu sa usana.

— Mogu reći samo da je još živ, a to je samo po sebi već uspjeh. On je žilav i mlad, Clinte. Mislim da će preživjeti.

* * *

Nekolicina ljudi je za Clintova boravka u Brightwateru redovito po-

sjećivala salun. Jednom od njih, starijem čovjeku koji se predstavio kao Pop Cook, Clint je ponudio posao za šankom dok Frank Leslie ne ozdravi. Na taj način će imati više vremena za druge poslove. A među njima je u prvom redu gospodica Jesse Wells.

Idućeg jutra Clint je navratio do liječnika i zateo Franka pri svijesti. Proveo je mirnu noć, a doktor Tobin mu je čak dopustio da malo popriča sa Clintom.

— Samo nekoliko minuta — upozorila ga bolničarka Stuart, žena pristale vanjštine i ugodna glasa.

— Zdravo, ortače. Kako se osjećaš? — obrati se Clint Leslieju blijedome i ispijenome. — Ili je to glupo pitanje?

— Glupo — odvrati ovaj muklo. Pričisti grlo i ovlaži suhe usnice prije no što je nastavio. — Nikad se nisam osjećao lošije.

— U to ne sumnjam — progunda Clint. — Ne smijem te zamarati, ali moram te pitati sjećaš li se kako si pogođen?

— Sjećam se da sam skrenuo u bočnu ulicu — Leslie je napregnuto razmišljao — a zatim... ničega više.

— Čak ni pucnja?

Na trenutak se zamislio, a zatim lagano odmahne glavom.

— Ne, nisam čak ni čuo pucanj.

— Za danas je bilo dovoljno — javi se sestra i Clint odustane od daljnjeg ispitivanja.

— Pazi se! — dobaci Franku. — Navratit ću poslije.

— Donesi mi nešto za jesti — promrmlja ovaj. — Umirem od gladi.

— Hoću, svakako.

Clint se ne osvrne na sestrin prijeteci pogled, a zatim nestane iza vrata.

— Čini se da je dobro raspoložen — rekao je liječniku koga je sreo u predvorju.

— Važno je da je izvan životne opasnosti — reče Tobin zadovoljno.

— Želite li da vam novac za liječenje ostavim odmah?

— Nipošto. Račun ćete dobiti kad pacijent ozdravi.

Pošto se pozdravio s liječnikom, zaputio se u banku s namjerom da Jesse Wells pozove na ručak. Nadao se da neće naletjeti na Shermana.

Djevojka ga je odmah prepoznala.

— Želite li vidjeti gospodina Joryja? — upita ljupko.

— Ne, nego vas — iznenadi je on svojim odgovorom.

— Mene? — zbunjeno će ona. — Zašto?

— Želio bih se s vama bolje upoznati — reče on jednostavno. — Zato vas pozivam na ručak. Za početak — naglasi, a oči mu vragolasto zasjaju.

— Mene? — ponovi ona namještajući naočari na nosu.

— Da, vas. Hoćete li prihvatiti moj poziv? Molim vas?

— Ja... oh, da, veoma rado, gospodine Adams.

— Clint.

— Dobro...Clinte.

Dogovorili su se za vrijeme sastanka, a potom se Clint zaputi do šerifa. U posljednje vrijeme njihovi su razgovori završavali žučno, a znao je da nije dobro imati šerifa protiv sebe. Želio je stoga popraviti loš utisak koji je ostavio na Sidemana. — Što želiš? — upita ga on nabusito i time samo potvrdi Clintovu slutnju da i samom pojavom uzbuđuje i razdražuje predstavnika zakona u Brightwateru.

— Ništa — odvratilo mirno. — Želio sam te samo pozdraviti i pitati ima li što novo... u vezi s napadom na Franka Leslieja?

Sideman ga je nekoliko trenutaka

šutke promatrao, a zatim lagano uzdahnuo i pokazao mu na stolicu.

— Sjedni. Jesi li za kavu? — upitalo uljudno.

— Dakako, hvala — iznenadi se Clint.

— Kako ti je prijatelj? — raspitivao se šerif ljubazno dok su pili kavu.

— Bolje. Danas sam s njim čak i govorio.

— Misliš li da bih mogao i ja?

— Vjerujem da bi, ali od njega nećeš saznati ništa.

— Kako to misliš?

— Nije čuo niti vidio ništa neposredno prije napada. Ne sjeća se čak ni da je čuo pucanj.

— Krasno — šerifova se ramena naglo opuste i sada je djelovao nekako umorno i zabrinuto. — Moram ti priznati da sam na kraju snaga, Clinte. — Možda je za to krivo moje neiskustvo — prizna s uzdahom.

— Ne bih rekao — usprotivi se Clint. — Nitko od tebe nije očekivao da se baviš detektivskim poslom u trenutku kada ti je ponuđen posao šerifa.

— Može biti — prihvati on nesigurno — ali to ne umanjuje moju zabrinutost. Jedna od soba u hotelu što gleda na ulicu bila je prazna. To znači da je svatko mogao u nju ući i pucati.

— Možemo poći i drugim putem — reče Clint. — Kako je napadač mogao znati da će Leslie proći baš tom ulicom?

— Hoćeš reći da ga je netko pratio danima?

— Ne, netko ga je vjerojatno pratio toga dana i prevideo da će Frank proći tuda. Hotel ima stražnja vrata, zar ne?

Šerif kimne glavom.

— To znači da se napadač mogao lako uvući u sobu.

— A ključ? — upita Sideman.
— Kad već spominješ ključ, hajde da popričamo o sobi iznad dućana — predloži Clint nehajno.

— Već sam ti rekao da sam razgovarao sa Samom...

— I ja sam s njim razgovarao — prekine ga Clint žustro — i saznao da još netko posjeduje ključ stražnjih vrata kroz koja se može doći do sobe što gleda na ulicu.

— Još jedan ključ? — šerif se naglo uspravi. — Zašto ga meni nije spomenuo? — Lice mu se zajapuri od srdžbe.

— Ima tajanstvenog ortaka koji želi ostati nepoznat — objasni Clint mirno.

— Koga?

— Nije mi htio reći, ali ako mi dopustiš, ja bih ti rekao tko bi to mogao biti.

— Tko... — Sideman se naglo zaustavi i sumnjičavo pogleda Gunsmitha. — Nećeš mi valjda reći...

— Sherman Jory.

— Misliš da je Jory kupio i dućan?

— Ti si to lijepo rekao — podrugne se Clint.

— Dobro. Želiš reći da je iskoristio svoj položaj u banci da se dočepa barem jednog dijela dućana.

— Baš tako, a kao suvlasnik ima ključeve svih prostoriya uključujući i stražnja vrata.

— Jory je ušao kroz ta vrata, popeo se u sobu i pucao na Franka Leslieja? — upita šerif s nevjericom na licu.

— Ako je on u to umješan — izjavi Clint — a kako vidiš dovoljno sam pošten prema njemu da kažem ako — nastavi naglašavajući svaku riječ — sumnjam da je sam pucao.

— Martin Cort? — šerif ga upitno pogleda.

— Zar ne misliš da se njih dvojica dobro upotpunjuju?

— Istini za volju, oduvijek sam se čudio što se čovjek poput Shermana druži s jednim revolverašem. Ipak to ne znači da je on organizirao napad na tvog ortaka.

— Ne, ne znači, ali tko bi drugi u gradu mogao posjedovati dućan, ili dio dućana, i ne željeti da se za to sazna? Gradonačelnik?

— Ellis? — na šerifovu se licu pojavi izražaj nevjerice. — On i Jory su bliski, nije li tako?

— Kao... — počne šerif, a zatim naglo stane.

— Namjeravao si reći »kao lopovo«, je li? — nasmije se Clint prodorno se zagledavši u svog sugovornika čije je lice odavalo zbunjenost.

— Da, baš sam to namjeravao reći — prizna šerif sav rumen u licu. Nakon kraćeg oklijevanja nastavi. — Moram te pitati što sad namjeravaš uraditi? Ili još bolje... što bi uradio da si na mome mjestu?

— Pokušao bih saznati ime tajanstvenog suvlasnika dućana, a zatim gdje se nalazio za vrijeme napada na Franka i gdje mu je bio ključ.

— Pitat će me otkud znam da je suvlasnik.

— Moraš ponovo poći do Jacksona i natjerati ga da ti prizna da ima ortaka — Clint ustane. — Ako ne bude htio, reci mu da si to saznao od mene.

— A što ćeš ti raditi? — vrati se šerif na svoje prvo pitanje.

— Ja? — Clint se obješenjački nasmije. — Imam sastanak s jednom lijepom djevojkom. Pozvat ću je na ručak.

— A Joryja ćeš ostaviti na miru kako sam te molio?

Clint se nije mogao sjetiti da ga je nešto slično zamolio, ali ipak kimne

glavom. — Ti si šerif. Red je da te poslušam.

— Zašto se, do vraga, osjećam izigranim? — promrmlja Sideman namrštivši čelo. — Izlazi odavde, Clinte... i hvala ti.

XI

Clint i Jesse su se sastali ispred banke i odatle krenuli u restoran u kome su se upoznali. Odabrali su stol u kutu prostorije, zaklonjen od pogleda ostalih gostiju.

— Želim vas samo za sebe — reče Clint koji je osim toga oduvijek imao običaj sjediti leđima okrenut zidu, osobito na javnim mjestima.

— Biste li mi sad rekli čemu imam zahvaliti ovaj poziv? — upita ga djevojka odlučno nakon što su naručili jelo.

— Zar nije dovoljan razlog ono što sam jutros rekao?

— Vama sigurno nije — ozbiljno će ona.

— A što mislite zašto sam vas pozvao?

Zarumenjela se i spustila pogled, a zatim ga hrabro podigla.

— Mislim... da možda... želite da vam pomognem — rekla je napokon oklijevajući.

U čemu?

— Da nadmudrite gospodina Jorija.

— Zašto bih to želio uraditi? — upita on nevino. — I zašto biste mi vi u tom pomagali?

— I ne bih — rekla je prkosno podigavši svoju malu bradu.

— Hajde da onda zaboravimo na to i uživamo u jelu — predloži on nemarno.

— Ne razumijem — promrmlja ona zbunjeno.

— Ručat ćemo, a zatim ćete se vratiti na posao. — Clint je pogleda ravno u oči. — Zar ste mislili da ću

vas pokušati prisiliti da mi pomognete?

— Ne znam što sam očekivala — priznala je ponovo se zarumenjevši. — Vi ste zagonetan čovjek, Clinte. Nimalo ne nalikujete na jednog...

— Na koga? — potakne je on kad se zaustavila. — Na revolveraša, ubojicu? Je li vam Joy rekao da sam takav?

— Ne, nije... zapravo... rekao je nešto...

— A ja se u taj njegov opis ne uklapam, je li? — reče Clint blago.

— Ne promrmlja ona. — Nipošto!

Uto se pojavi konobarica s poslužavnikom i razgovor na trenutak utihne.

— Kakav ste vi to... — počne Jesse kad su ostali sami, ali Clint je prekinuo:

— Jelo je toplo i bolje je da prekinemo s razgovorom. Siguran sam da se brzo morate vratiti na posao! — upitno ga je pogledala.

Djevojka kimne.

— Govorit ćemo o onome što vas muči — nastavi on ljubazno. — Možda za večerom? — predloži nenametljivo.

— Ne znam — oklijevala je, a on nije dalje navaljivao.

— Govorit ćemo ponovo ... uskoro — bilo je sve što je rekao prije no što je prionuo jelu.

Poslije ručka ju je otpratio do banke. Hodali su šutke, a pri slučajnom dodiru djevojka bi se trgnula kao oparena.

— Javit ću vam se ponovo, Jesse, ako nemate ništa protiv — rekao je na rastanku.

— Ako želite — rekla je tiho.

— U to nemojte sumnjati — na trenutak je pogledom uronio u njen, a zatim se udaljilo.

Jesse je ušla u banku, a on se vratio u salun. Putem je razmišljao o djevojci. Bio je gotovo siguran da je

još nevina i da odavno potiskuje potrebe svoga tijela. I pri najmanjem dodiru reagirala je poput napete opruge, te je očito da joj je potreban netko tko će joj pomoći da se oslobodi napetosti što se u njoj nagomilala. Iz sebičnih razloga on je želio biti taj netko.

* * *

Dok je Clint ručao s Jesse Wells, tri su stranca ujahala u grad. Jedan je jahao naprijed, a dvojica iza njega prilično razmaknuti jedan od drugoga.

Voda grupe zvao se Holt, ali je bio poznatiji pod imenom Sablja. Da je rođen u nekom drugom stoljeću, jamačno bi ga zvali pirat ili gusar. Na desnom mu je boku visio revolver kalibra 45, a na lijevom sablja. Govorilo se da je jednako vješt s oba oružja.

Iza njega su jahali Gault i Coe, muškarci koji su za život zarađivali revolverima, unajmljeni revolveraši koji su plaćeni ne zbog osobite brzine i vještine, već jednostavno zbog toga što ubijaju.

Ostavili su konje u konjušnici, a zatim prihvativši savjet konjušara pošli do Kellyne kuće gdje će dobiti piće i sve »ostalo što im treba«.

Golemo prizemlje Kellyne kuće bilo je ispunjeno svim vrstama kockarskih stolova a u kutu prostorije nalazio se šank. Na desnoj strani bilo je postavljeno nekoliko divana na kojima su sjedile djevojke. Gost ima pravo odabrati onu koja mu se sviđa, platiti i povesti je u jednu od dvanaestak soba na katu. U većem gradu Kellyna bi kuća bila pravi zlatni rudnik. U Brightwateru su vlasnici pristojno zarađivali.

Kate Kelly, žena srednjih godina i sama je nekad radila u kući sličnoj ovoj koju sad posjeduje ili djelomice

posjeduje, jer polovica kuće sigurno pripada bankaru Joryju.

Premda je bila u godinama, Kate je nosila haljinu dubokog izreza koja je još više isticala njene bujne grudi, već ponešto opuštene. Ugleđavši trojicu muškaraca na vratima osjetila je uzbuđenje kakvo godinama nije. Razlog tome bio je muškarac na čelu grupe. Visok i snažan, imao je široka ramena i najružnije lice koje je dosad u životu vidjela. Ipak unatoč tome iz njega je izbijala neka čudna privlačnost.

Kate se uspravi i pođe mu u susret. Možda mu se više sviđaju iskusne žene.

— Zdravo, stranče — pozdravi ga svojim dubokim promuklim glasom. — Mogu li vam pomoći?

Dva ledenosiva oka promatrala su je kroz uske proreze s tog neobičnog lica. Kate zadrži dah, iščekivajući njegov odgovor.

— Mojim drugovima i meni potreban je viski, hrana i nešto za opuštanje — izgovori napokon.

— Došli ste na pravo mjesto — uvjerljivo će ona. — Što želite najprije? — dometne poslovno.

— Viski.

— Onda podite do bara. Imamo najbolji viski u državi. Poslije toga možete preći u blagavaonicu tamo pozadi — pokaže rukom prema dnu prostorije gdje je bogati zastor odvajao blagavaonicu od ostalog dijela prizemlja. — Ili možda želite umjesto toga odmah poći s jednom od djevojaka gore? Možete odabrati jednu od onih koje sjede.

On se hitro odmakne od nje i zaputi prema baru ne rekavši ništa. Ni sama ne znajući zašto, pošla je za njim.

Promatrala ga dok je pio viski osjećajući kako je podilaze žmarci. Još nijedan muškarac nije na nju ovako djelovao, premda je s njima

imala golemo iskustvo. Kate Kelly imala je četrdeset i četiri godine. Od dvanaesete se bavila ovim poslom, ali nikad nije u njemu nalazila osobit užitak. Sumnjala je da će onaj visoki snažni muškarac izabrati nju kraj tolikih mladih djevojkica, i ta je pomisao rastuži.

Naručio je još jedan viski, ispio ga nadušak, a zatim se okrene svojim drugovima. — Sada ste slobodni, momci. Vidjet ćemo se u hotelu. Najbližem.

Coe se odmah zaputi u blagavonicu, jer mu je hrana bila oduvijek važnija od žena. Za razliku od njega, Gault je bio nezasitan kad su u pitanju žene, te je smjesta odabrao dvije najmlađe djevojke i pošao s njima gore.

Kate je bez riječi promatrala mladiće kako se razdvajaju i odlaze svaki u svome pravcu. Zatim pogleda njihovog vođu.

— Što vam predstavlja veći užitak? Hrana ili žene?

Hladne sive oči ponovo se zaustaviše na njenu licu, ali ona nije oborila pogled.

— Radite li i vi ili samo nadzirete? — čula je zatim njegov dubok glas.

Srce joj zakuca kao ludo.

— S vama, gospodine, to ne bi bio posao — rekla je hrabro.

Njegov pogled klizne na njene grudi, a zatim još niže. Proučavao je drsko njen ne više tako vitak struk, zaobljene bokove i dugačke još i sad lijepo oblikovane noge. Kate je grizla usnicu, zadržavajući dah sve dok ponovno nije čula njegov glas:

— Odgovaraš mi!

Glas mu je bio hrapav, a ženine oči zablistaju poput zvijezda. Dakako, u tome trenutku nije ni sanjala što on namjerava.

* blizzard — gusta, izuzetno hladna mećava

XII

— Gospodice Wells — zovne Sherman Jory promolivši glavu kroz odškrinuta vrata svoje sobe.

Djevojka podigne glavu.

— Molim, gospodine?

— Dodite u moj ured, molim vas.

Djevojka spremno ustane poravnajući suknju i sjedne na ponudenu stolicu. Jory je vrtio neke papire na stolu i tek nakon nekog vremena ponovo prozborio.

— Čuo sam da ste ručali sa Clintom Adamsom.

— Jesam, gospodine — djevojka se lagano namršti.

— Znate li da je on klijent ove banke?

— Znam.

— Ne volim da se moji službenici druže s našim poslovnim partnerima, gospodice Wells. Pretpostavljam da biste to trebali znati — nastavi on oštro.

— Nikada mi to nitko nije izričito kazao — djevojka se usudi odvratiti.

— Dobro — pomirljivije će on. — Kažem vam sada. Posve je normalno da se ne slažem da izlazite s našim strankama, ali... — riječ je ostala visjeti u zraku i Jesse se uspravi.

— Što želite reći? — upita hrabro.

— Hoću reći da se u ovom slučaju slažem.

— Bojim se da vas ne razumijem. Sherman se nagne naprijed položivši ruke na stol.

— Gospodice Wells, vjerujem da ste odana službenica ovoj banci. Griješim li u tome? — upita je ljubazno.

— Da, gospodine... hoću reći, ne, ne griješite.

— U tom ćete slučaju nastaviti viđati gospodina Adamsa... dakako, ako on to bude želio.

— Zašto?

— Zato što on i njegov ortak du-

guju banci veliku svotu. Želio bih znati što se događa u njihovom salunu. Već imam nekoga tamo, ali dobro bi mi došla i vaša pomoć.

— Što bih trebala uraditi?

— Razgovarati s njim, slušati ga... Možda se s njim zbližiti toliko da vam se počne povjeravati... ako razumijete što mislim.

Djevojčine obraze prekri tamno rumenilo.

— Ne znam mogu li to uraditi — izusti tiho.

— Dakako da možete — reče on odlučno. — Vi ste lijepa djevojka, gospođice Wells. — Ustane, zaobiđe stol i pride joj posve blizu. Vrhovima prstiju podigne joj bradu. — Veoma lijepa — nastavi prelazeći drugom rukom preko njenih obraza. Djevojka se trgne.

— Molim vas, pustite me.

— Treba li vam ovaj posao?

— Treba — glas joj je bio jedva čujniji od šapata.

— U tom bih slučaju dobro razmislio o ovom razgovoru, da sam na vašem mjestu — reče on značajno. Zatim se vrati za stol. — To je zasad sve, gospođice Wells.

— Da, gospodine. — Djevojka nesigurno ustane i gotovo teturajući izide iz sobe. Način na koji ju je Sherman Jory promatrao uvijek ju je činio pomalo nervoznom, ali njegov dodir izazvao je pravu buru negodovanja u njoj.

Muškarci su je pokušali dodirnuti i prije, ali su je ostavljali ravnodušnom. Shermanov dodir joj se gadio, a kada ju je tog poslijepodneva u dva navrata dotakao Clint Adams, osjetila je nešto posve drukčije. Da, posve drukčije.

Izišla je iz banke, a za njom je izašao i direktor zaključavši vrata.

— Laku noć, gospođice Wells.

— Laku noć, gospodine Jory — odvrati ona.

Polako je krenula ulicom. Odjednom začuje zvuk nečijih koraka iza sebe. Pretrne pomislivši da joj Sherman možda želi još nešto reći.

— Zdravo — odlanulo joj je kad je čula ugodni muški glas.

— Oh!

— Jesam li vas uplašio? — upita Clint zabrinuto.

— Zapravo niste — promuca ona.

— Samo ste me iznenadili.

— Nisam želio da me Jory vidi — objasni on.

— Zašto?

— Ne volim tog čovjeka — rekao je iskreno. — A čini mi se ni vi, zar ne? — dometne pronicljivo.

— Što vas navodi na tu pomisao?

— Izražaj na vašem licu kad ste mu zaželjeli laku noć.

— On mi je poslodavac — promrmlja ona kao da je time sve rekla.

On joj se približi i djevojčino srce brže zakuca.

— Hajdemo na večeru — rekao je muklo uhvativši je za ruku.

Na trenutak je sklopila oči, osjećajući kako je njegov topli dah miluje po licu.

— Dobro, Clinte.

* * *

Te večeri su se Martin Cort i čovjek zvan Sablja sastali u predvorju hotela.

— Što je s ostalima? — upita Cort. Sablja ga ošine svojim sivim očima.

— Hajdemo — reče grubo, ne odgovorivši na Cortovo pitanje. Cort sliježe ramenima i krene naprijed prema stražnjem izlazu.

— Gospodin Jory ne želi da itko sazna da te vidio — objasni.

— Dok dobro plaća to me ne smeta — progunda revolveraš.

Šutke su stigli do stražnjeg ulaza

u banku. Cort izvadi ključ i otključa vrata.

— Ti si bankar? — upita Sablja.

— Do vraga, nisam — procijedi Cort. — Ja sam isto što i ti.

— Što? — U toj je riječi bilo toliko prezira da je Cort skupio ramena.

— Rekao sam... ja... vješt sam s revolverom.

— Zaista? — posprdno će Sablja, nakrivivši glavu i odmjerivši sugovornika od glave do pete.

— Svakako — uvrijeđeno će Cort. — Ja sam glavni revolveraš gospodina Joryja.

— Nije čudo što mene treba. Hajdemo. Nemam na raspolaganju cijelu noć — zagrmí gorostas.

Cort se bez riječi okrene i zaputi hodnikom do Joryjeve sobe. Tu zastane i zakuca.

— Ulazi, Corte.

Sablji se bankarev glas nije nimalo svidio. Arogantan i nadmen. No u poslu to nije važno. Važan je novac.

Cort otvori vrata, a Sablja uleti unutra gotovo ga oborivši.

— Jeste li vi, Jory? — zagrmí upevriivši pogled u čovjeka za stolom.

Sherman Jory se zagleda u gorostasa pred sobom i osjeti strah. Ljutio se zbog toga na sebe, ali nije mogao uraditi ništa. To ružno lice, široka ramena, način na koji taj čovjek stoji s jednom rukom naslonjen na držak revolvera, a drugom na sablju. Za ime svijeta, to je prava pravcata sablja, pomisli bankar osjetivši kako mu se dlanovi znoje.

— Ja sam Jory — odvrati muklo.

— Sablja — predstavi se došljak kratko.

— Želite li sjesti?

— Stajat ću. Želio bih odmah prći na stvar.

— Piće?

— Ne.

Jory pogleda u Corta koji je predložio da pozovu ovog čovjeka. Da bi ga mogao iskoristiti, mora pokušati ovladati strahom što ga osjeća u njegovu prisustvu. Corta se nikada nije bojao.

No ovaj čovjek nije Martin Cort.

— Ja ću nešto popiti — promrmlja Jory. — Martine, molim te natoči mi čašu viskija.

— Stani, Corte! — zagrmí Sablja i ne pogledavši ga.

— Molim... — počne Jory, ali Sablja mu nije dao vremena da završi.

— Slušajte, Jory, nisam došao ovamo da pijem, niti se igram žmurke. Ako imate za mene posao, recite o čemu se radi ili smjesta odlazim. Nemem vremena za gubljenje.

— Gospodine Jory — umiješa se Cort prvi put. — Ne trebate ga. Rekao sam vam već. Sam ću izaći na kraj s Frankom Lesliejem i Clintom Adamsom.

— Ti si predložio da zovemo njega — oštro će bankar.

— Ne, gospodine — usprotivi se Cort. — Vi ste željeli uzeti nekoga, a ja sam samo predložio...

— Dosta! — viknuo je Sablja.

Zapovijed je bila izgovorena toliko glasno i oštro da su oba čovjeka ustuknula i preplašeno se zagledala u Sablju.

— Sinko — obrati se Sablja Cortu — mislim da me smatraš suvišnim ovdje u Brighwateru. Zar ne?

— Uh... da, baš tako — odvrati ovaj odvažno.

Sablja se zatim okrene prema bankaru.

— Jeste li maločas govorili o Buckskinu Franku Leslieju i Gunsmitu?

— Da, oni su umiješani u ovo — prizna Jory nevoljko. — Hoće li doći do izravnog okršaja i sukoba s njima, ovisi samo o njima.

— A ti misliš da možeš nadmašiti

Buckskina Franka u brzini? — upita revolveraš ponovo Corta.

— I Clint Adamsa — prkosio je Cort.

— Njega čak i ne spominjem — zagrmí Sablja. — Čini mi se da pucaš na visoko.

— Što to znači? — Cortova se ruka približi revolveru.

— To znači da ćeš ostati bez ruke ako potegneš revolver — objasni Sablja mirno.

— Zar bi pucao u nju? — na Cortovu čelu izbile su krupne graške znoja.

— Ne bih morao — glasio je podrugljiv odgovor. — Odrezao bih je.

— Time?

— Time — potvrdi Sablja dotakavši držak sablje.

— Mislite da biste brže izvukli sablju nego on revolver? — umiješa se Jory s nevjericom na licu.

— Sasvim sigurno — potvrdi Sablja.

— To ne može biti — pobuni se Cort.

— Ako dokažem suprotno — isce-ri se Sablja — bi li zatvorio gubicu i pustio me da završim razgovor s tvojim gazdom?

— Zatvorit ću usta zauvijek, gospodine.

— Ne prenagljuj, Cort — opomene ga Jory.

— Ne, odavno vam govorim da sam vam ja dovoljan — odgovori Cort i isprši se — a sada ću to i dokazati.

Sablja se okrene prema njemu.

— Stojim ti na raspolaganju.

— Kako to mislite? — zbuni se Cort. — Želite da povučem revolver?

— Baš tako — potvrdi revolveraš mirno.

— Čekaj, malo — pobuni se Jory. — Ovo je moja kancelarija...

— Tišina! — naloži Sablja i ban-

kar ušuti. Zatim se obrati Cortu: — Hajde, što oklijevaš, sinko. — Sablja nije bio mnogo stariji od Corta. — Kreni prvi. Nemaš više izbora — izazivao ga.

Cort se znojio grizući usnicu i razmišljajući kako se zaletio. Zašto bi riskirao život da nekome nešto dokaže?

— Hajde, dosta čekanja... — čuo je ponovo glas Sablje.

Ruka mu se zgrči pa opusti, a zatim napokon izvuče revolver. Istodobno, zrakom bljesne sablja mu-njevitom brzinom i revolver poleti preko sobe.

Cortovo se lice zgrčilo od straha dok je grozničavo pogledom tražio desnu ruku da vidi je li još na mjestu.

Bila je

Sablja mu je samo izbio revolver iz ruke ne ozlijedivši je.

— Prokletstvo — šapne zureći još u ruku s izražajem nevjerice na licu.

— Ostavio sam ti ruku, sinko, ali ubuduće ne precjenjuj svoje snage — izusti Sablja gotovo blago.

Jory je šutke pratio što se događa, ništa manje od Corta zapanjen onim što se dogodilo. Cort još nije mogao ni progovoriti,

— Uzmi revolver — nastavi Sablja, a zatim se okrene prema Joryju.

— Vi i ja trebamo govoriti o poslu.

— Ne smeta vas što biste trebali raditi protiv Franka Leslieja i Gunsmitha? — upita bankar.

— Ne, nipošto. — Sablja se spusti u naslonjač. — Hajde da se dogovorimo o novcu.

XIII

Za vrijeme večere Jesse Wells je razmišljao o onome što joj je Sherman rekao i o osjećajima koje u njoj budi Clint Adams. Poslije večere došla je do zaključka da želi poći s tim

čovjekom u njegovu sobu, ili ga povesti u svoju, ne radi Joryja i banke, već radi same sebe. Zapravo, više nije željela poći u banku uopće.

— Jesse!

— Da — glas joj je odavao odlučnost i smirenost. Clint je iznenadeno pogleda.

— Čak i ne znaš što sam te namjeravao pitati — dobaci smijući se.

— Odgovor je da, Clinte. A ako sam pogrešno shvatila što me namjeravaš pitati, napravila sam od seba budalu — rekla je hrabro ga pogledavši u oči. Pruži ruku preko stola i dotakne njegovu. — Jesam li te pogrešno shvatila?

— Ne, Jesse, nisi.

— Hoćemo li poći u tvoju sobu? — upita ga plaho.

— Ne — odgovori on. Moja se soba nalazi iznad saluna, a to nije mjesto za mladu djevojku kakva si ti.

— U tom slučaju ostaje moja soba — ustvrdi ona mirno. — Ljudi bi mogli govoriti...

— Baš me briga — Jesse ustane. Disala je ubrzano. — Više me zaista nije briga — dodala je kao da sama sebe uvjerava,

On također ustane. Bez riječi su izašli na ulicu. Clintu je iznenadilo što se zaustavila ispred Jacksonova dućana.

— Zar ovdje stanuješ?

— Da. Gospodin Jackson mi je iznajmio jednu sobu.

— Onu koja gleda na ulicu? — upita on napeto.

— Ne, već sobu preko puta nje. Ima prozor na dvorište — objasni djevojka začudena njegovim pitanjem.

— Imaš li ključ stražnjih vrata?

— Ne, što će mi? Zašto pitaš?

— Samo tako, Jesse. Samo tako.

— Uspeli su se stubama na prvi kat.

— Živi li i gospodin Jackson ovdje?

— Ne, njegova se kuća nalazi u južnom dijelu grada. Druga soba je prazna — dometne ulazeći u sobu. Odloži torbicu i okrene mu se licem. — Uplašena sam — prizna zarumenjevši se.

XIV

Joy je odmah opazila visokog snažnog muškarca sa sabljom o boku koji je ušao u salun u pratnji još dvojice, u usporedbi s njim nezamjetljivih muškaraca. Sva su trojica prišla šanku i od Popa naručila piće.

Joy je zadivljeno promatrala snažno mišićavo tijelo čovjeka čije je lice bilo ružno, ali ipak neodoljivo privlačno. Možda je vrijeme da počne ponovno prodavati svoje tijelo, pomisli, ne skidajući pogled s visokog pridošlice.

Prišla im je s leđa.

— Zdravo!

Visoki je muškarac upravo prinosio čašu usnama i nije se osvrnuo. Tek kad je iskapio viski, obrati pažnju na nju.

— Zdravo — glasio je osoran pozdrav.

— Možemo li vam ponuditi još nešto osim pića? — upita ona izazovno.

— Ne vjerujem — odvrati on grubo. Opazivši izražaj razočaranja na djevojčinom licu, nastavi. — Možda koji od mojih prijatelja...

— Ne dolazi u obzir — odvrati ona oponašajući njegov glas.

— Što to ima značiti? — razgoropadi se on okrenuvši joj se licem. — Zar moji prijatelji nisu dovoljno dobri za tebe?

Joy položi ruke na bokove i hrabro ga pogleda u oči.

— Ponuda je bila namijenjena isključivo tebi — otpovrne drsko.

— Misliš da si nešto izuzetno, ha?

— zagrmi on. — Samo zato što imaš velike grudi.

— Slušaj ti! — javi se Pop iza šanka i posegne za teškom željeznom polugom što mu se uvijek nalazila pri ruci. No prije no što ju je mogao dohvatiti, jedan od Sabljinih pratilaca ga kundakom udari posred lica i Pop se bez riječi sruši na pod.

— Dobro, momci — vikne Sablja — uništite sve što se ovdje uništiti da. Pucajte u sve što vam ovdje dođe pod ruku.

Gault i Coe izvuku revolvere, a salun se grozničavom brzinom stao prazniti. Joy je bez riječi promatrala kako dva muškarca pucaju u sve što se da razbiti... prozore, stakla, boce... tako da je salun začas bio prekriven krhotinama razbijena stakla.

— Ne — jaukne Pop i ponovo posegne za svojom polugom. Sablja se okrene i gotovo lijeno izvuče sablju i zarije je Popu u grudi.

— Ne! — krikne Joy.

Sablja obriše sablju i pride djevojci.

— Ne — djevojka ustukene obuzeta panikom.

Pucnjava je na trenutak stala, jer su Coe i Gault punili revolvere.

— Sablja — zovne Coe — šerif će uskoro biti ovdje.

— Šerif je obični učitelj kome je mjesto u školi — dobaci Sablja prezrivo preko ramena. — Ali u svakom slučaju odlazimo za sekundu.

— Pogleda Joy. — Prenesi moje pozdrave Gunsmithu. Zovem se Sablja. Možeš li to upamtiti, ljepotice?

— Djevojka ne odgovori, a on je snažno ošamari posred lica. — Pitao sam te nešto? — zareža.

— Da — odvrati ona hrapavim glasom prislonivši ruku na bolni obraz.

— Reci! Izgovori moje ime — naredi on.

— Sablja — procijedi ona.

— Tako valja — zadovoljno će on, a zatim zamahne lijevom rukom po drugom djevojčinom obrazu. Meka koža na jagodici je pukla i djevojka se bez glasa onesviještena sruši na pod.

— Još nešto? — upita Coe.

— Pobrini se za boce iza šanka pa idemo — izjavi voda. — Nema svrhe da čekamo učitelja.

Gault i Coe otvore vatru na boce iza šanka.

— Dosta! — vikne Sablja. — Tih nekolicinu uzmite sa sobom za naš trud — reče pokazujući na nekoliko boca što su još ostale cijele.

XV

Kad je ostavio Jesse Wells u krevetu, Clint je shvatio da tu djevojku ne može upotrijebiti protiv njenog beskrupuloznog gazde. S druge strane Marlene Jory mu je sama ponudila pomoć. Nema razloga da je ne prihvati.

Približavajući se salunu, opazi skupinu ljudi ispred ulaza i srce mu na trenutak stane.

Progura se do vrata i gotovo sudari sa Steveom Owenom.

— Clinte, gdje si do vruga?

Clint uđe u salun i zastane na pragu:

— Prokletstvo, što se ovdje dogodilo?

— Gdje si bio? — upita ga šerif Sideman čuvši mu glas.

— S jednom djevojkom — odvrati Clint. — Bi li mi rekao što se dogodilo ovdje?

— Tri su čovjeka došla i prevrnu-la ovo mjesto naopačke.

— Baš mi je to trebalo — progundala Clint s uzdahom. Načini nekoliko koraka i ustanovi da su svi predmeti od stakala razbijeni. Pogled

mu zapne za mrlje krvi na podu.

— Čini se da nisu samo stvari razbijali? — upitno pogleda Sidemana. — Što se dogodilo?

— Ubili su barmena — odvrati šerif mračno.

— Popa Cooka? — upita Clint. — Nebesa, tek je počeo ovdje raditi i to samo privremeno dok mi se ortak ne oporavi. — Provuče prstima kroz gustu kosu. — Što je s Joy? Gdje je?

— Kod liječnika. Dobila je lijepe batine.

— Od koga?

— To i ja želim saznati — reče šerif. — U salunu je bilo mnogo gostiju, ali nijednog još nisam uspio pronaći.

— Jory... — promrmlja Clint osjećajući kako u njemu raste gnjev dok je pogledom prelazio preko uništenog saluna.

— Ne istrčavaj sa zaključcima — prekine ga Sideman odlučno. — Razgovarat ću s Joryjem i raspitati se o njegovom večerašnjem kretanju.

— Nije važno gdje se on nalazio — odreže Clint. — On je unajmio ljude da ovo urade.

— Najprije ću poći do doktora Tobina i čuti djevojku. Želiš li i ti sa mnom?

— Svakako. Je li Steve tvoj jedini pomoćnik?

— Da. Istina, znam nekolicinu ljudi koje bih mogao pozvati u pomoć, bude li potrebno — objasni šerif. — Ako Leslie i ti ostanete ovdje malo dulje, možda ću ih morati zvati.

— Ne tražimo neprilike, šerife.

— Jasno mi je, Clinte, ali moraš priznati da ih ljudi poput vas neprekidno izazivaju. Ne bih želio da još netko nevin strada u vašem okršaju.

— Kako je Pop ubijen?

— Proboden je — odvrati šerif kratko.

— Jeste li našli nož? Kako je to uopće napadač uspio uraditi u salunu punom ljudi? — čudio se Clint.

— Možda će nam Joy dati na to odgovor.

Kad su stigli u doktorovu kuću, ovaj je upravo završio s pregledom.

— Kako joj je, doktore? — upita Clint zabrinuto.

— Jagodična kost je možda slomljena. Nisam posve siguran. Uz to je zadobila ružnu posjekotinu i nekoliko modrica.

— Može li govoriti? — upita Sideman.

— Može, ali ne dugo — odvrati liječnik oklijevajući.

Kad je Clint krenuo za šerifom, Tobin ga zaustavi.

— Samo jedan.

— Reći ću ti sve što od nje saznam — obeća Sideman preko ramena i uđe u sobu u kojoj je ležala pacijentica.

— Kako je Leslie? — upita Clint Tobina kad su ostali sami.

— Budan je i želi znati što se događa. Držim da biste ga ujutro mogli odvesti kući.

— Jeste li vidjeli čovjeka koji je ubijen večeras? Kako je ubijen? Nožem?

— Vidio sam ga samo nakratko — reče liječnik. — Sumnjam da je ubijen nožem. Rana je odviše duboka. Prije bih rekao da je upotrebljen mač ili slično.

Clint se trgne osjetivši hladne žmarce duž leđa.

— Možda sablja?

— Da, baš to.

— Mogu li vodjeti Leslieja? — upita razmišljajući o onome što je čuo. Bila su trojica, podsjeti se.

— Što se, do vraga, događa? — upita Frank gotovo ljutito. — Zašto su ovamo doveli Joy? Što joj se dogodilo?

— Tri su muškarca večeras upala

u salun, ubila Popa.Cooka, pretukla Joy i porazbijala sve što se u prostorići dalo razbiti — izjavi Clint privlačeći stolicu.

— Do bijesa, tko su oni?

— Sideman to pokušava upravo saznati od Joy, ali meni se čini da već znam.

— Tko je to bio? Jory?

— Ne sumnjam da on stoji iza svega ovoga — odvraći Clint čvrsto. Zatim opiše Leslieju kako je Cook ubijen. — Sabljom, Frank. Znači li ti to nešto? Jedan od trojice napadača nosio je osim revolvera i sablju.

— Bojim se da ne znam o kome govoriš.

— Trebao si živjeti na sjeveru da bi za njega čuo — nastavi Clint. — Pravo mu je ime Holt, ali poznatiji je po nadimku Sablja.

— Sablja — uzvikne Leslie zamišljeno. — Nejasno se sjećam tog nadimka. Jedan od revolveraša koji se iznajmljuju?

— Da, za novac iznajmljuje svoj revolver i sablju.

— Vrijeme je da se ponovo primim posla — promrmlja Leslie uspravivši se u krevetu.

— Čekaj malo, prijatelju — Clint ga blago gurne na jastuk. — Još je rano.

— Ne možeš se sam suprotstaviti tom čovjeku koji ima dva pomagača — pobuni se Frank.

— Oni nisu bog zna što — Clint odmahne rukom. — Dobri su za pucaње u bespomoćne ljude i boce viskija. Ali Sablja je glavni ubojica. — Pogleda ozbiljno mladića u krevetu. — Doktor kaže da sutra možeš kući. Moraš se čuvati još neko vrijeme ako mi želiš pomoći. Jasno? — Frank kimne. — Doći ću po tebe izjutra.

— Kako je Joy? — upita Frank brižno.

Pretučena je, ali će se izvući. U

svakom slučaju, puno bolje od Popa Cooka.

Trenutak zatim našao se u predvorju. Šerif ga je već čekao. Ono što je saznao od Joy samo je potvrdilo Clintove sumnje.

— Čuo si za tog Sablju? — upita Sideman iznenađeno.

— Plaćeni ubojica — izusti Clint prezrivo. — Pravo mu je ime Elisha Holt. Pratioce često mijenja i nisu uopće bitni.

— On je jamačno pretukao i Kate Kelly — Sideman mu ukratko ispriča što se dogodilo vlasnici Kellyne kuće.

Upravo tada Tobin izade iz sobe u koju je smjestio Kate. Na licu mu se zrcalila srdžba.

— Nadam se da će onoga tko je ovo uradio stići pravedna kazna — reče mračno.

— I ja — složi se Sideman. — Oh, Clinte... Joy bi željela s tobom govoriti na čas.

— Vraćam se odmah — reče Clint pogledavši doktora, a zatim se okrene i uputi prema vratima Joyine sobe. Lice joj je bilo blijedo, iznakaženo ružnom posjekotinom na lijevoj strani, a usnice natečene.

— Povrijedio me — promuca ona.

— Znam, dušo. Pronaći ću ga.

— Tako je velik... snažan... opasan.

— Pst... znam. Znam tko je on.

— Još nešto ti moram reći — riječi su teško silazile s bolesnih usana.

— Sutra, Joy! Slušaj doktora, pa ću doći sutra!

— Clinte...

— Dosta — reče on tobože strogo.

— Budi dobra djevojčica ili ću te otpustiti.

Na licu joj se ukaza nešto nalik smiješku, no ubrzo se pretvori u bolnu grimasu. On je nježno pomi-luje po kosi i izade. Liječnik ga je čekao u hodniku.

— Gdje je Sideman?

— Otišao je tražiti čovjeka koji je sve ovo uradio.

— Neće ga naći... barem ne ovdje u gradu.

— A vi hoćete? — doktor ga pogleda u oči. Na trenutak je Clint šutio.

— Neću ja naći njega, doktore. Pronaći će on mene — reče.

Kad se približio salunu, iz sjene izroni nečija prilika. Bila je to Marlene Jory.

— Mogu li ući? — upita ga tiho.

— Ako mi želiš pomoći očistiti ovaj nered — odvrati on sliježući ramenima. — Ne mogu dopustiti da salun sutra ne radi. Previše novaca sam u nj uložio.

— Pomoći ću ti.

Radili su neumorno nekoliko sati. Clint je očistio krš iza šanka i napunio police pićem, a Marlene je pomela ostali dio prostorije. Zatim je pobrisala stolove i pod. Naposljetku se salun blistao od čistoće. Istina, trebalo je još zamijeniti nekoliko svjetiljaka i prozorskih stakala, ali i ovako je već bio spreman za goste.

— Zašto si ovamo došla noćas? — upita Clint djevojku kad su napokon sjeli da popiju kavu.

— Da te upozorim — rekla je suho. — No stigla sam prekasno — čelo joj se namršti. — Čula sam kako otac govori Cortu o čovjeku koji se zove Sablja i koji je plaćeni ubojica.

— Ubio je nevinog čovjeka večeras — izusti Clint.

— Žao mi je... i stidim se.

Clint se prodorno zagleda u nju. Nije to više bila ona površna djevojka željna igre i seksa. Sada je pred njim stajala ozbiljna mlada žena na čijem su se licu ocrtavali duboki osjećaji i potresenost.

— Čega se stidiš? — upita je nježno.

— Svog oca i načina na koji vodi

posao. Smučio mi se svojim postupcima prema majci — glas joj zadršće — ali ovo što sada radi ravno je zločinu — nastavi gnjevno. — Došla sam ovamo i zato da ti kažem da je unajmio nekog da te uhodi.

— Da, znam — reče on mirno. — Pokušavao je nagovoriti Jesse Wells da to uradi. Ali — oklijevao je — ona je promijenila mišljenje.

— Ili si je ti natjerao da to uradi?

— Možda sam joj pomogo... donekle — prizna. — Ipak je ona dobra i pametna djevojka.

— I lijepa — dometne ona — ako voliš žene koje...

— Su mirne? — dopuni je on. Nije to namjeravala reći, ali je ipak potvrdila glavom.

— Sviđaju mi se sve vrste žena, Marlene — reče on. — Svih visina, temperamenata, boja...

— Kladim se da je tako.

— Hvala ti što si noćas došla i pomogla mi. U Marlene Jory krije se mnogo više no što se na prvi pogled može naslutiti — dodao je toplo. Ona se nagne i bratski ga poljubi u obraz.

— Neka to bude samo naša tajna, slažeš li se?

— Budi oprezna — govorio je prateći je do vrata. — Čovjek koga je tvoj otac unajmio voli tući žene.

Ona ga vragoljasto pogleda, a zatim pošaklje po rebrima.

— Hmm... tvoj mi se način više sviđa.

* * *

Idućega je jutra Clint prebacio Franka u njegovu sobu iznad saluna, a Joy Darling je smjestio u svoju kako bi lakše mogao bdjeti nad njima.

— Zar su me trebali pretući da bih ponovo dospjela u tvoj krevet — mrmljala je Joy kroz natekle usnice.

— Joy...
— Sve je kako valja — djevojka podigne ruku da ga ušutka. — Nisam više dijete i znam kako život teče.

— Žao mi je, draga...

— Ne ispričavaj se — promrmlja ona. — Samo ćeš me raznježiti — borila se sa suzama. On krene prema vratima smatrajući da je bolje da je ostavi samu.

— Oh — zastane na pragu — sinoć si mi nešto željela reći. Bila si uporna, ali suviše slaba za razgovor?

— Zaista?

— Činilo se da je riječ o nečem važnom.

— Ne mogu se sjetiti ničega — odmahнула je glavom. — Suviše sam umorna, Clinte.

— Dobro. Govorit ćemo poslije. — Pošao je zatim u Frankovu sobu.

— Trebaš li štogod?

— Samo svoje revolvere — reče mladić. Zatim se uozbilji. — Što namjeravaš uraditi danas?

— Budući da sam jedini od nas troje na nogama, posluživat ću goste. Ne smijemo dopustiti da salun

bude zatvoren.

— To bi se previše svidjelo gospodinu Joryju — nasmije se Frank. — Ne namjeravaš, znači, potražiti Sablju?

— On će pronaći mene — glasio je kratak odgovor.

— Hoćeš reći nas — ispravi ga ortak. — Siguran sam da će nas potražiti kad Jory više ne bude mogao čekati. Zato me ne želiš ostaviti i lutati naokolo, zar ne?

— Možda — prizna Clint. — Isto ne želim lutati naokolo i dati mogućnost nekome da me pogodi u leđa...

— Ne misliš valjda da je na mene pucao Sablja...?

— Ne, siguran sam da tada još nije bio ovdje.

— To je vjerojatno bio Cort. Klađim se da jest.

— Vidjet ćemo, Frank, ali moramo se još malo strpjeti. Ja ću posluživati goste, a ti se odmaraj.

— Tako sam i zamišljao naš ortakluk — nasmija se Frank, obješenjački namignuvši.

* * *

Naredna tri dana Clint je bio zauzet vodenjem saluna i njegovanjem Joye i Leslieja. Uz to je pokušavao popraviti oštećene prozore i police.

— Joryju nije pošlo za rukom da nas prisili na zatvaranje saluna — rekao je Leslieju treće večeri — ali nam je zato stvorio mnogo troškova. Morat ćemo na brzinu zaraditi novac, ako želimo platiti sljedeću ratu — dodao je zabrinuto.

— Što je s pokerom?

— Morao sam prekinuti s pokerom, jer ne mogu istodobno biti za barom i za kartaškim stolom — objasni Clint. Nije mogao sebi dopustiti da unajmi barmena i ponovo dovede nečiji život u opasnost. No zato se mora odreći lijepe zarade koju omogućuje poker.

— Siguran sam da bih sutra ja mogao preuzeti šank. — reče Frank odlučno.

— Nećeš moći toliko dugo stajati — pobuni se Clint.

— Naslonit ću se na šank — nasmije se mladić — a ti ćeš pokerom zaraditi novac koji nam je toliko potreban.

— Dobro, Frank — složi se Clint napokon. — Pokušat ćemo sutra i vidjeti kako ćeš podnijeti taj napor.

— Što je s Joy? — zanimao se Frank.

— Ne znam — iskreno će Clint. —

Otok je spao a masnice su još vidljive na licu, ali nije to u pitanju — nastavi zabrinuto. — Promijenila se. Tiha je i potištena.

— Misliš da je nešto muči?

— U to nema sumnje — odvrati Clint. — One noći kad sam je posjetio u Tobinovij ordinaciji, željela mi je nešto reći. Nešto navodno važno, ali joj nisam dopusti da se napreže. Sad mi je zbog toga žao. — Zamisljeno protrlja čelo. — Joy kaže da se ne može sjetiti što mi je željela reći, ali znam da laže. — Zaputi se prema vratima. — Idem na večeru, a donijet ću i vama nešto na povratku.

— Ne žuri se, nisam gladan — reče Frank.

— Zaključat ću salun. Ako čuješ nekoga kroz sat, dva, znaj da to nisam ja — upozori ga Clint.

— Pazit ću, a i ti pazi na sebe — izjavi Leslie.

— Kamo ćeš Steve? — upita Clint šerifova pomoćnika koga je sreo na ulici.

— U restoran po večeru za šerifa i sebe.

— I ja idem onamo — reče Clint, usporavajući hod. — Je li Sideman tražio Sablju i njegove ljude?

— Jest, ali bez rezultata.

— Nisam ni mislio da će biti drukčije — suho će Clint.

— Kako je Joy... i tvoj ortak? — upita Owen.

— Dosta dobro — Clint je osjetio da se mladić više zanima za Joy, ali ipak nastavi govoriti o Franku. — Sutra će Leslie raditi za šankom. — Pomoćnik je šutio. — Što je, Steve?

— Hm? Zar je tako očito?

— Da te nešto muči? — upita Clint. — Jest.

— Pitao sam se bi li me Joy sutra mogla primiti? — promrmlja oklijevajući.

— Ne znam. Lice joj je još nagrđeno modricama... ali mogao bi pokušati — reče Clint.

— Držim da bih — složi se Owen ulazeći u restoran. Zastane na vratima i ozbiljno pogleda svog sugovornika.

— Što je? — upita ovaj.

— Slušaj, znam da imam ovu zvezdu, ali budeš li trebao... još jedan revolver... znaš na što mislim...

— Znam, Steve. Hvala ti na ponudi — nasmije se Clint.

Owen je dobar čovjek i ne bi mu bilo krivo da se nađe na njegovoj strani, ali ako stvari krenu po zlu, on i Leslie će morati sami izaći na kraj sa svojim neprijateljima ne izvirgavajući opasnosti živote drugih. Barem tako se nadao.

* * *

Prvog je dana Frank Leslie izdržao šest sati za šankom, a tada ga je Clint otpratio u sobu.

— Sutra će biti bolje — obeća mladić.

Tako je zaista i bilo. Idući je dan proveo više od deset sati radeći za barom ne požalivši se na umor. To je Clintu i njemu dalo nadu da će izdržati do kraja.

A neke je to razbjesnilo.

Ponovo je Cort vodio Sablju kroz stražnji ulaz u banku na sastanak sa Shermanom Joryjem.

— Umorni smo od čekanja, Jory — izjavi Sablja oštro.

— Čekanju je došao kraj — odvrati bankar.

— Kako to?

— Leslie se oporavio i radi, a Adams zarađuje novac pokerom — odgovori Jory umorno. — Ono što ste uradili one večeri u salunu pokazalo se nekorisnim.

— Mislio sam da ću ubojstvom barmena onemogućiti Adamsa da

drži salun otvoren... — naglasi Sablja.

— Nisam ti naredio da ikoga ubiješ — odreže Jory kruto — a ponajmanje nevina čovjeka.

— Do vraga, gospodine bankaru — Sablja se namršti — to je jedino što umijem raditi.

— Da — suho će Jory — i sam uviđam da je tako.

— Ako vam se to ne sviđa, isplati me i mi odlazimo.

— Ne, ne još — žurno će Jory. — Čini mi se da je došao trenutak da ponovo stupiš na scenu sa svojom vještinom.

— Ubijanje?

Jory kimne.

— Bojim se da je to jedini način da se oslobodim one dvojice — izusti mračno.

— Kako želiš da to uradim? — upita Sablja poslovno.

— To je tvoja stvar — odvrati Jory grubo. — Ne želim biti doveden s ubojstvima u vezu i ne želim da strada itko drugi osim Franka Leslieja i...

— ... Clintu Adamsa — dopuni ga Sablja. Bankar kimne. — Kada? — upita revolveraš nestrpljivo.

— Uskoro — glasio je odgovor.

— Što prije to bolje.

Sablja se zaputi prema izlazu, a Cort pode za njim.

— Cort, ti ostani. Moram s tobom govoriti — zadrža ga Jory.

— Što je? — upita Cort svoga poslodavca kad su ostali sami.

— Zatvori vrata — naloži ovaj. Nakon kraće šutnje nastavi — Taj je čovjek opasan.

— Zar ja to ne znam? — ogorčeno će Cort.

— Previše je opasan — nastavi bankar. — Znaš li da je on pretukao Kate Kelly.

— Čuo sam nešto o tome, ali nisam bio siguran.

— I Joy Darling, također. Čini se da voli tući žene.

— I ubijati muškarce. Pa što?

— Mislim da ćemo od tebe napraviti junaka, Cort — obavijesti ga Jory podrugljivo. — Kad Sablja dokrajči Leslieja i Adamsa, stupit ćeš na scenu s posebnim uputama... Shvaćaš?

— Shvaćam.

— Možeš li to uraditi?

— Mogu — odvrati revolveraš krvoločno, prisjetivši se poniženja kome ga je izvrgao Sablja pred poslodavcem. — Budite sigurni da mogu.

XVI

Modrice na Joyinu licu su izbljedjele toliko da ih je mogla posve prekriti tankim slojem pudera. Djevojka se odlučila da se preseli u svoju sobu i vrati na posao. Ali nježno se raspoloženje nije promijenilo. Bilo je očito da je i dalje nešto muči.

— Što bi to moglo biti? — pitao je Frank Clint, zabrinuto promatrajući kako se bezvoljno obraća gostima.

— Nemam pojma, ali nimalo mi se ne sviđa njeno držanje. Marlene Jory mi je rekla da njezin otac ima neku uhodu. Onda sam mislio da je u pitanju njegova sekretarica iz banke, jer ju je pokušao nagovoriti da mi se približi. Sad više nisam siguran da je Marlene mislila na Jesse kad me došla upozoriti — nastavi zamišljeno.

— Joy? Misliš da radi za Joryja? — skoči Frank.

— Tko je vlasnik Kellyne kuće?

— Ne znam. Uvijek sam mislio da je to Kate.

— A Jory?

— Može biti — složi se Leslie preko volje.

— Ako je tako, Joy je prije radila za njega, a sada radi za nas — naglasí Clint. — Morat ću pitati Marlene.

— Ako nam je mogao namjestiti Joy, zar i svoju kćer nije mogao poslati k tebi pod izgovorom da ti želi pomoći? — upita Frank sumnjičavo.

— Ne vjerujem da je u svojim planovima išao dotle — odvraći Clint. — Čini mi se da ga je kći iznenadila svojim povratkom i siguran sam da je nije želio umiješati u ovo. Gotovo sam siguran da je djevojka iskrena, Frank. Zamolit ću je da mi pomogne.

— Misliš da zna za očeve poslove?

— Ne sve, ali za neke zna. Napokon, zašto ne bi saznala? Posjetit ću je dok je Jory u banci.

Dvaput je obišao Joryjevu kuću prije no što se uvjerio da ga nitko ne motri. Bankar očigledno nije znao za Marlenin susret sa Clintom, te nije postavio stražu.

— Nadam se da ti se otac nalazi u banci? — rekao je kad mu je djevojka otvorila vrata.

— Uđi — pozove ga Marlene otvoriš širom vrata.

— Rekla si da ćeš mi pomoći? Ostaješ li i dalje kod toga?

— Da.

— Gdje tvoj otac drži dokumente koji su mu važni?

— Ima na katu radnu sobu. Pretpostavljam da ih ondje drži. Što tražiš zapravo?

— U prvom bih redu želio znati posjeduje li tvoj otac dio, ili cijelu Kellynu kuću.

— Cijelu — prekine ga ona smjestita. — Poznam neke djevojke koje tamo rade, a one to znaju.

— Kako?

— Moje je otac spavao sa svima njima uglavnom... — U djevojčinu

se glasu osjeti gorčina. — Radio je to i prije dok je moja majka bila živa... kad je plaćao za takve usluge. Sad ne mora više plaćati, jer djevojke znaju tko je gazda.

— Znaš li što još posjeduje u gradu?

— Ne bih bila iznenađena da se pola grada već sada nalazi u njegovu vlasništvu. To je za njega put do političkog uspjeha — objasni.

— Da, neki ljudi smatraju da je to dobar početak — prizna Clint. — Bi li znala pronaći u njegovu stolu dokumente?

— Koji dokazuju što posjeduje?

— Bi li ih odande izvukla kad bi mi trebali? — nastavi on napeto iščekujući njezin odgovor.

— Bih — rekla je bez imalo oklijevanja.

— Dobro — zadovoljno će on — onda ne moram tražiti sam.

— Samo mi javi kad ti dokumenti trebaju, a ja ću ih donijeti tebi, šerifu ili bilo kome želiš.

On ustane, spreman da se oprostí kad se sjeti još nečega.

— Što znaš o gradonačelniku, Marlene?

— O ujaku Wesleyju? — djevojka se kratko nasmije. — On radi sve ono što mu otac kaže. Obojica su veoma uglađeni u ponašanju i odani jedan drugome, ali svaki od njih bi rado poveo kćerku drugoga u krevet.

— Zar ti se gradonačelnik pokušao približiti?

— Nije, nije ni moj otac Lucie, ali poznám onaj pogled u muškarčevim očima. Svjesna sam ga bila i prije odlaska na Istok. — Ustala je i došla do vrata. Prstima mu je nježno pomilovala lice.

* * *

Te iste večeri Clint je sjedio za kartaškim stolom, po svom običaju

ledima okrenut zidu, kada su tri muškarca upala u salun. Odmah je prepoznao visokog čovjeka na čelu grupe.

Joy mu usplahireno pride.

— Clinte, to je...

— Znam tko je to, Joy — prekine je on žustro. — Skokni do Franka i reci mu da ne uradi kakvu glupost... dok je ja ne uradim.

— Ali...

— Uradi što sam ti rekao — protisne on ispod glasa. — Odšetaj se nenapadno i prenesi mu moju poruku.

— Smeta li vam ako sjednem? — upita Sablja i položi ruku na naslon prazne stolice.

Nekolicina igrača podigne glavu i Clint zaključa da su ga prepoznali.

— Samo izvolite, prijatelju — odvrati Clint ugladeno.

Nadajući se da će Leslie držati na oku dva čovjeka za šankom, Clint počne dijeliti karte. Prepostavljao je da će prije ili poslije Sablja zaključiti da pogrešno dijeli kako bi započeo kavgu. Tako je počela igra živaca. Odigrali su nekoliko partija koje su trajale više od sata prije no što je došlo do gužve.

Sablja i Clint su ostali posljednji u igri.

— Pedeset dolara — reče Clint povisujući ulog.

Sablja se namršti.

— Ili ste veoma sigurni u svoje karte, ili znate kakve su moje. Kako to može biti, gospodine djelatelju?

— Igrajte — posavjetuje ga Clint mirno. — Povežite ulog ili zovite.

— Povežit ću ulog — drekne Sablja gurnuvši novčanicu od sto dolara nasred stola.

— Dolazim — izjavi Clint i položi jednak iznos. — Dijelim posljednju kartu. — najavi.

— Čini se da ti samopouzdanje

raste, prijatelju — dobaci Sablja zlosutno.

— Igrajte ili odustanite — opomene ga Clint.

— Praviš se važan!

— Pretpostavljam da odustajete — reče Clint ne osvrćući se na izazov u Sabljinu glasu. Odloži karte i posegne za novcem. Kako je i pretpostavio, sablja sijevne i spusti se nasred stola za dlaku promašivši njegovu ruku.

— Ne odustajem ja, gospodine — vikne Sablja bijesno — nego vi.

— Ja sam upravo položio novac, prijatelju — podsjeti ga Clint. — Budući da niste povisili ulog niti zvali, znači da ste odustali. Na taj se način igra, nije li tako?

— Ja stvaram nova pravila — revolverašev je glas zvučao prijeteći i ostali igrači su počeli ustajati od stola.

U salunu zavlada mrtva tišina. Clint se nadao da Leslie pokriva Sabljine pratioce.

— Koja su to pravila? — upita ravnodušno.

— Pravila po kojima varalice gube — izjavi Sablja hladno, a tihi žagor prostruja dvoranom.

— Spusti tu sablju — odjekne hladan Clintov glas.

— Zašto?

— Zato jer ću ti je u protivnom ja uzeti.

U Sabljinim očima bljesne srdžba, ali i iznenađenje.

Sablja polako ustane, a Clint ga je promatrao, napet od iščekivanja. Čovjek uzme sablju sa stola, okrene karte i pokaže poker asova.

— Da vidim tvoje — obrati se Clintu.

Gunsmith mirno okrene karte i otkrije fleš.

— Izgubio si — izjavi hladno streljajući pogledom svog suigrača.

— Nisam ja nego ti — drekne Sablja.

Ispusti sablju i u djeliću sekunde Clint shvati što namjerava. Desna mu ruka poleti prema revolveru, a u tom trenutku i Clint uradi isto. Mirno i vješto munjevitom brzinom izvuče revolver i opali prije no što je njegov protivnik izvukao svoj.

Gunsmithov metak pogodio je Sablju visoko u grudi, i oborio ga na pod. Istodobno Clint je postao svjestan i drugih pucnjeva. Baci pogled prema šanku i ugleda Leslieja s dva kolta u ruci iz kojih se još pušio dim. Sabljini su pratioci ležali na podu mrtvi.

Prije no što je nestao odjek pucnjeva, u salun uleti Martin Cort. Ugledavši ubijene razbojнике zaprepašteno zastane.

— Sablja... — promuca upiljivši se u gorostasa na podu.

— Vрати revolver u korice — naloži mu Clint.

Nekoliko je trenutaka trebalo Cortu da shvati što se dogodilo. Zatim posluša Clint. I Leslie i Gunsmith su istodobno vratili oružje u korice.

— Uletio si u pravom trenutku s revolverom u ruci, zar ne, Corte? — podrugljivo će Clint. — Tražio si Sablju? Što si trebao uraditi? Ubiti ga pošto on ubije nas? — Cortov je pogled nervozno lutao od Clint do Leslieja. — Jory je to lijepo smislio, je li? Počistio bi cijeli grad onako kako to njemu odgovara? Samo... — značajno pogleda blijedog revolveraša. — Nije se namjeravao zaustaviti na Sablji. To ti je valjda jasno?

— Kako to misliš? — promuca zapanjeni Cort.

— Ne bi ni tebe ostavio za sjeme... da pričaš okolo, zar ne? Previše znaš, Corte? — blago će Clint.

— Lud si! Jory me ne mora ubiti.

— Možda ne, ali njegovi su ciljevi

odviše veliki da bi riskirao — Clint sliježe ramenima.

— Cort — Leslie izroni iza šanka. — Namjeravao si ubiti Sablju... onako kako si pucao na mene... u leđa?

— Trebao sam bolje gadati... — progunda Cort prije no što je shvatio da se odao.

— Sad imaš priliku, veliki čovječe — izjavi Leslie. — Jasno ti je da si otišao previše daleko i da ti povratka nema.

Cort obližne suhe usnice i pogleda Clint. Ovaj podigne obje ruke.

— To je tvoja i Frankova stvar, Corte. Potrudi se da što bolje gadaš.

Cort se okrene tako da je gledao Franka u lice, a Clint je neprekidno pogledavao prema vratima. Bio je siguran da će Jory poslati nekoga da se pobrine za Corta pošto ovaj udesi Sablju. Netko vani jamačno čeka.

To je uradio i Cort, i uletio u zamku. Dakako, Jory je od njega namjeravao napraviti heroja, ali se prevario u računu, pomisli Clint podrugljivo.

Frank Leslie je smireno i strpljivo čekao da nervozni Cort načini prvi pokret. No prije no što se to dogodilo, pomoćnik šerifa uleti u salun s revolverom u ruci.

— Cort! — vikne. Zbunjeni Cort se okrene i pogleda pridošlicu. Owen potegne okidač i Martin Cort se uhvati rukom za grudi. Iza Owena na vratima pojavi se šerif.

— Što... — promuca Cort posrćući.

Okrene se prema Adamsu kao da mu želi reći da je imao pravo. Zatim se bez glasa sruši na pod.

Bio je mrtav.

— Što se, do vraga... — uzvikne Sideman obuhvativši pogledom mrtva tijela po podu. Svi su se gosti stisnuli uz jedan zid saluna, a sada, kad je pucjava prestala, počeli su

se oprezno približavati sredini prostorije.

— Ostanite gdje jeste — drekne šerif.

Gomila ustukne. Samo Clint Adams načini nekoliko koraka naprijed sve dok nije stigao do Owena. Zgrabi jednom rukom njegov revolver, a drugom ga pogodi posred lica. Owen zatetura i padne na obližnji stol.

— Adamse, skini ruke s mog pomoćnika! — vikne šerif.

— To sam već uradio — Clint se široko nasmiješi.

— Ustani, Steve — šerif se obrati čovjeku koji se počeo pridizati. — Adamse, što se ovdje dogodilo? — upita strogo.

— Sherman Jory je zaigrao svoju igru i izgubio — reče Clint jednostavno.

— Jory? — začudi se Sideman i okrene oko sebe.

— Oh, nije on ovdje, šerife, ali njegovi predstavnici jesu — otegnuto će Clint pokazujući rukom na Sablju i njegova dva čovjeka, zatim na Martina Corta i naposljetku mu ruka skrene na Stevea Owena.

— Ti si lud — krikne Owen.

— Bit će bolje da ovo objasniš — naloži Sideman.

— Jory je unajmio Sablju i njegove ljude da ubiju Franka i mene — počne Clint štrpljivo. — Poslije toga, Cort je trebao upasti u salun i ubiti Sablju, jer je on jedini znao za koga je radio. Poslije toga, Jory je morao i Corta maknuti s puta, a taj je zadatak trebao obaviti tvoj vrli pomoćnik — završi sarkastično.

— Ne znaš što govoriš — prosikće Owen.

— Bit će bolje da pogledaš Corta, šerife — izjavi Clint. — Owen je upao u salun toliko zaokupljen svojom nakanom da ga ubije da je prije

pucao no što je shvatio da je Cortov revolver u koricama.

Sideman pride Cortu i na trenutak se sagne. Zatim se uspravi i polako okrene prema svom pomoćniku.

— Zašto si pucao, Steve? — upita oporo.

— Ja... ovaj... htio sam...

— I zašto nisi došao ovamo prije sat vremena Steve? Ili ti, Sideman? — umiješa se Clint prelazeći pogledom s jednog na drugog. — Onda kada se Sablja pojavio u salunu — dodao je tiho.

Sideman se zagleda u Stevea, a zatim skrene pogled na Clintu.

— Ja sam zaspao u jednoj od ćelija — prizna šerif. — Steve je za to vrijeme dežurao. Trebao me probuditi ako...

— Nitko nam nije ništa javio, šerife, u protivnom bih vas probudio — upadne Owen.

— To nije točno, šerife — javi se prvi put Frank Leslie. Svi pogledi skrenu prema niskom mršavom čovjeku za šankom. — Ja sam poslao Sanyja Stevensa u vaš ured čim je Sablja došao u salun.

— Je li taj čovjek ovdje?

Leslie potraži pogledom po gomi-
li.

— Slušajte, ovo je smiješno — govorio je Steve grozničavo. — Žao mi je što Cort nije imao revolver u ruci, ali mislio sam da jest...

— Hajde, Steve — dobaci Clint oštro. — Nisi ti tako neiskusni čovjek da ne bi znao držati li čovjek revolver u ruci ili u koricama. Koliko ti je Jory ponudio, Steve? Jamačno mnogo kad si prodao tu zvijezdu na grudima — doda prezrivo.

— Nisam...

— Vidiš kako on to obavlja — nastavi Clint, ne osvrćući se na njegovu upadnicu. — Pripremio je Corta da ubije Sablju, a tebe da ukloniš

Corta. Što misliš koliko dugo bi te ostavio na životu?

Owen zine da odgovori, a zatim se predomisli. Zbunjeno se zagleda u leševe na podu. Očito je počeo razmišljati o Clintovim riječima.

— Slušaj, Sidemane, imam dokaz da je Jory koristio svoj položaj u banci da dode u posjed mnogih nekretnina u gradu.

— To još ne znači da je unajmio ove ljude da vas ubiju — tvrdio je šerif uporno.

— Šerife — dobaci Frank — Stevens se nije vratio u salun. Pretpostavljam da je želio izbjeći pucnjavu.

— Lako ćemo ga pronaći — predloži Clint spremno.

— Što kažeš na to, Steve? Trebamo li ga potražiti ili ćeš nam ti sve reći?

Owen je nekoliko trenutaka šutke proučavao lica promatrača, a zatim spusti pogled na mrtva tijela.

— Ne — rekao je napokon umorno — ne morate ga tražiti. Istina je. Jory me kupio — dodao je ogorčeno — i sad sam gotovo siguran da je i meni odredio sudbinu sličnu njihovoj — rukom pokaže na leševe.

— To bi jamačno obavio sam. Negdje bi se morao zaustaviti — zamisljeno će Clint. — Ovime što si ispričao vjerojatno si spasio svoj život, Steve — dodao je značajno.

— I izgubio posao.

— Malo više od toga — Sideman strgne zvijezdu s njegovih grudi.

XVII

Dva dana poslije toga Clint Adams je izjutra napustio kuću Marlene Jory zadovoljno zviždućući. Ne sjeća se kad je posljednji put proveo tako ugodnu noć. Sherman Jory je zatvoren zahvaljujući Steveovu priznanju i dokumentima koje

je pribavila Marlene, pa nije postojala mogućnost da im netko smeta. Zato će Gunsmith svoju posljednju noć u Brightwateru dugo pamtiti.

Sad se morao još oprostiti s Frankom Lesliejem. Ušao je u salun koristeći se svojim ključem i predao ga ortaku koji ga je čekao s dvije šalice kave.

— Zadrži ključ — nasmije se Leslie — ta još si mi ortak.

— Neće mi trebati, Frank — odvrati Clint i namigne. — Daj ga Joy.

Frank Leslie i Joy Darling su se dogovorili da ona nastavi raditi za nj, a Clint je bio siguran da će se poslovni odnos uskoro pretvoriti u bračni. Obojica su povjerovala djevojci kad im je rekla da nikada nije dala Shermanu Joryju nikakvu obavijest o njima, premda ju je on s takvom namjerom poslao u salun.

— Nećeš promijeniti mišljenje i ostati? — upita Leslie s nadom.

— Neću — čvrsto će Clint. — Čeznem za promjenom. Moju dobit šalji na bankovni račun koji sam ti dao.

— Hoću ako je bude — nasmije se Leslie.

— Oh, u to ne sumnjam. Budući da je Jory u zatvoru, posao će procvjetati i neće proći dugo vremena, a ti ćeš otplatiti zajam i početi zarađivati. U to sam siguran, prijatelju. — Ustane i pruži mu ruku.

— Cijenim tvoju pomoć, Clinte, i tvoje prijateljstvo — reče Frank trnuto.

— Sretno, Frank! Pozdravi Joy!

Ispred konjušnice ga je netko čekao.

— Vidim da si spreman za polazak — progunda Tom Sideman.

— Dobro vidiš.

— Trebao bi mi pomoćnik — promrmlja šerif i pogleda ga iskosa.

— To znam, ali taj neću biti ja — Clint priveže Dukea za stražnji dio

kola. — Odavno sam skinuo zvijezdu s grudi, šerife. Iz valjanih razloga. Razlozi bi trebali biti barem jednako tako snažni da je ponovo okačim.

— Shvaćam — Sideman je promatrao Clinta kako se penje u kola.

— Clinte, žao mi je što sam ti zadao muke svojom tvrdoglavošću... u vezi Joryja.

— Tvoja je sumnjičavost bila razumljiva — umiri ga Clint. — Naposljetku, on je bio utjecajan i poštovani građanin.

— Da, vanjština često vara — progunda šerif.

— Iz svega ovoga ipak se izleglo neko dobro — nastavi Clint. — Grad se oslobodio direktora banke, a uskoro će se osloboditi i gradonačelnika. — Značajno pogleda šerifa.

— Svi znaju Joryjevu povezanost s Ellisom — objasni. — Siguran sam da će prilikom novih izbora tražiti i novog gradonačelnika, a ne samo pomoćnika šerifa. Želim ti sreću, Sidemane — dobaci i potegne uzde.

Prolazeći glavnom ulicom Brightwatera bacio je posljednji pogled na salun Buckskin. Na vratima su stajali Frank i Joy. Mladić ju je držao obgrljenu i Clint im veselo domahne. Drago mu je što se Buckskin Frank Leslie smirio i pronašao mjesto u kome će biti sretan i vjerojatno saviti porodično gnijezdo. Možda će i on jednom u budućnosti zamijeniti revolvere pregačom... zauvijek, pomisli sjetno.

Iz nekog razloga Gunsmith nije mnogo vjerovao u takvu mogućnost.

KRAJ

Bing Albert:

VELIKI LOV

Oštar sjeverni vjetar povijao je travu nepregledne ravnice, stvarajući iluziju uzburkanog mora. Nebom su letjela jata divljih gusaka. Jesen je bila na izmaku.

Prerijski svizac oprezno izviri iz svoje jazbine, pa vješto kliznu u mali zemljani usjek, obrastao grmoličkim raslinjem punim prezrelih smežuranih plodova. Nagonski je osjećao smjenu godišnjih doba i stoga je užurbano popunjavao zalihu hrane za zimu. Iznenada ustuknu i, uspravivši se, počeo napeto osluškivati nejasne šumove iz daljine. Vjetrom isprekidani šumovi ubrzo prerastoše u potmulu grmljavinu, i svizac brzo potraži utočište u svojoj sigurnoj rupi pod zemljom.

Odjednom tlo počeo podrhtavati pod papcima tisuća golemih tamnih životinja, koje su povijenih čupavih glava jurile prerijom, podižući velik oblak prašine. Tu i tamo su se kroz uzvitlanu prašinu nazirale siluete jahača, koji su dostizali izdvojene ogranke krda. Dobro odmjerenom, silovitom kretnjom mišićave ruke teško lovačko koplje poletje i zari se u plećku starog mužjaka, koji tog trena posrnu i nestade pod papcima krda. Pobjedonosni poklik jahača na trenutak nadglasa zaglušujuću buku.

* * *

Crveni Oblak mirno je sjedio na velikom bijelom mustangu i promatrao hrabre ratnike u dolini kako zaneseno kliču, opijeni radošću lova. Prosijedu kosu, ukrašenu orlovim perjem, mrsio je oštar vjetar.

na trenutke zastirući izbrazdano lice. Na kratkom, obojenom koplju, okićenom ukrasima od kože i perja, isticao se drveni štit načičkan skalpovima neprijatelja, znak plemenskog poglavice. Lov se bližio kraju i Crveni Oblak podbode konja pa krenu u dolinu.

Prohladan večernji zrak ispunio se oporim mirisom krvi. Ratnici su ostrim kamenim sječivima skidali kože s golemih trupla. Žene su odsijecale najsočnije komade mesa, pripremajući proslavu uspješnog lova. Začas je bio podignut logor, u koji su neprestano pridolazili zaostali članovi plemena, većinom starci i djeca, donoseći na konjima i psima svu svoju jednostavnu imovinu. Zaplamsale su vatre, i logor ispuni vesele žagor, prekidan ljutim rezanjem indijanskih pasa koji su se otimali za odbačene ostatke mesa.

Bila je to omanja skupina Indijana Cheyenne, koji su sami sebe jednostavno nazivali Ljudska bića. Otkako znaju za sebe, tumarali su beskrajnom prerijom prateći stada bizona, o kojima je ovisilo njihovo blagostanje, njihov život. Wakan-tanka, Veliki duh, božanstvo neba i ravnice, blagonaklono je gledao na svoju zemaljsku djecu.

* * *

Većina nizinskih krajeva pripala je Sjedinjenim Američkim Državama ugovorom sklopljenim s Napoleonovom Francuskom. Godine 1803. je Louisiana, nekadašnja francuska kolonija, postala sastavni dio mlade američke države. Bio je to

poticaj mnogim ljudima sklonim pustolovini. Prve osamljene skupine doseljenika krenule su da potraže bolji život u neistraženim prostorima zapadno od rijeke Missouri.

— Hej, Josh! — poviče čovjek koji je sjedio na visokom sjedalu kola, obraćajući se jahaču na čelu kolone. — Životinje će lipsati ako nastavimo ovako!

— Strpljenja, Jack, strpljenja! — uzvratiti jahač, ne okrećući glavu. Bradato, mršavo lice zastirala mu je široka kapa od dabrovine, koju je navukao do očiju. Joshua Wilkins bio je srednjih godina, preplanuo, čvrste građe. Od suputnika se razlikovao po otrcanom kožnom odijelu, kakva su nosili ljudi s granice. Za pojasom je nosio široki bovi nož, sjekiricu i pištolj neobično duge cijevi. — Izdržite još malo, ulogorit ćemo se pokraj onog šumarka! — zaviče, pokazujući u daljinu, a zatim podbode konja i krenu naprijed da pronade najpovoljnije mjesto za logor.

Ljudi na kolima su živnuli, prenuvši se iz monotonog kloparanja kotača. Dugi bičevi zaparali su zrak, izvlačeći posljednju snagu iz umornih životinja.

Karavana se sastojala od sedam trošnih kola, od kojih su samo u dvojica bili upregnuti konji, a ostala su vukle volovske zaprege. Dvanaest obitelji putovalo je već treći tjedan prema zapadu, noseći sobom svu svoju oskudnu imovinu. Sve njihove nade bile su vezane za vodu karavane Wilkinsa, traperu iz Tennesseeja, čovjeka vična izazovima divljine. Više puta je samo njegova željezna volja uspijevala da ih pokrene prilikom mučnog prelaska preko rijeke ili veranja uza strme, teško prohodne prijevoje.

Sjećanje na Louiseville, grad iz kojega su nedavno krenuli, naliko-

valo je sad na nejasan, nestvaran san. Postajali su svjesni težine pothvata u koji su se upustili. Golemi pusti prostori i divlja, okrutna snaga prirode sve više su potiskivali nadu u šaćici izmučenih osamljenika. Ipak, usprkos svim nedaćama, nalazili su snage da idu dalje.

* * *

Muškarci su isprezali znojne životinje dok su žene donosile vodu iz malog, vijugavog potoka. Kola su postavili u polukrug, koji je zatvarao potok. Mrak se brzo spuštao na valoviti okoliš.

— Vraški naporan dan! — promrmlja stari Sam, pripaľujući Ĺulu. — Ako ovako nastavimo, završit ćemo u paklu, a ne u Oregonu.

— Ne budi malodušan! — prekori ga postarija, košćata žena. — Prevalili smo preko leđa i gorih nevolja nego što je ovaj put.

— Stara ima pravo — reče Joshua, prilazeći vatri iz mraka. — Po mom proraćunu dosad smo prevalili gotovo trećinu puta.

Njegove rijeći kao da nisu ostavile osobit dojam na ljude okupljene oko vatre. Šutke su gledali u plamen, grijući promrzle dlanove. Tišinu je narušavalo samo pucketanje granja. Iz daljine se ćulo zlokobno zavijanje kojota.

— Hej, Sara, kakvo iznenaćenje nam je večeras pripremila najbolja kuharica zapadno od Mississippija? — zagalami Wilkins, pljesnuvši dlanovima ne bi li osokolio natmurene ljude.

— Većeras je poseban jelovnik za prisutnu gospodu! — žena veselo prihvati šalu. — Grah i repa, kraljevska hrana — zvekne širokom kuhaćom po zagaravljenu kazanu.

— To je moja Sara! — vikne Joshua i, prije nego što se žena snašla, skoći i zvućno je poljubi u obraz. — Nadam se da mi nećeš zamjeriti,

Same, ali tvoja žena je najbolja kuharica koju sam upoznao i da me nisi preduhitrio, ne bih okolišao da se oženim njome.

Ljudi se nasmijaše. Netko zasvira na usnoj harmonici, poče pjesma i u malom logoru zavlada ugodan ugođaj. Brige su bar na trenutak bile zaboravljene.

Wilkins se iskrade u mrak. Nečujnim korakom krenu prema silueti uz široko deblo razgranatog stabla. Na trenutak zastade promatrajući mladića koji nije zapazio njegovu prisutnost.

Bio je to mladić od sedamnaest-osamnaest godina, visoka stasa. Oslonjen na dugu lovačku pušku, gledao je u mrak kao da isčekuje tajanstvene pridošlice.

Wilkins se nakašlja, na što se mladić trgne i gotovo padne saplevši se o pušku.

— Bez brige, Robi, to sam ja, Josh.

— Mrak je sakrio smiješak koji mu je preletio preko lica.

— Kako si se samo prišuljao a da te nisam čuo? — drhtavim glasom upita mladić.

— Oprosti, to je navika iz lova, nisam te htio uplašiti — reče Wilkins, pružajući mu komad sasušena mesa.

— Pa nisi me baš uplašio, ali moram priznati da si me uspio iznenaditi. — Robert odloži pušku, prihvaćajući meso.

— Da sam ja bio na tvome mjestu, udarila bi me kap! — reče Wilkins pretvarajući se ozbiljnim, prijateljski udari mladića po ramenu, a zatim se obojica prigušeno nasmijaše.

— Hej, kad ćeš me napokon povesti u lov, kao što si obećao? — upita Robert, žvačući krupne zalogaše.

— Što prije, to bolje. Zalihe mesa su pri kraju, a i ljudima bi dobro došao odmor.

Stari Sam otegnuto zijevne, protežući umrtvljene udove. Nevoljkom kretnjom ruke odmakne zakrpani pokrov kola i proviri van. Mrzovoljno zagunda proučavajući tmasto, vjetrovito nebo. Ne budeći ženu, tiho posegne za malim krčagom i potegne pozamašan gutljaj.

— A-ha, ovo je najbolji način da se valjano započne novi dan! — promrmlja sebi u bradu.

Odjednom začuje neki šum, koji kao da je dolazio od nekog dalekog slapa. Naćuli uši osluškujući, a zatim tiho iskoči iz kola, pazeći da ne probudi ženu.

U logoru su još svi spavali umornim snom, čak je stražaru uz stoku nemoćno klonula glava, neprirodno prislonjena uz cijev duge lovačke puške.

Sam se osvrne oko sebe, kratkovidno stišćući još snene oči. Na uzvisini nedaleko od logora ugleda čovjeka kako nepomično stoji gledajući u daljinu. Odmah u njemu prepozna Wilkinsa, zahvaljujući kapi s dugim dabrovim repom.

— Što se to, do vraga, događa? — poviče Sam, dašćući dok se penjao uz brežuljak.

— Bizoni, veliko stado bizona! — odgovori traper, netremice gledajući prema obzoru.

* * *

Mala, naoružana skupina ljudi polako je jahala prema krdu bizona koje je nalikovalo na tamnu, izduženu pjegu na obzoru. Na popriličnoj udaljenosti karavana škriputavih kola sporo se vukla prateći njihove tragove. Jahači se zaustave u maloj travnatoj udolini i sjašu. Vjetar je donosio težak miris tisuća tijela što su se sporo kretala ravnicom.

— Pucajte po dvojica u jednu životinju, jer jedna kugla nije dovoljna da obori grdosiju! — Wilkins je

izdavao kratka, odsječna naređenja. U njemu se ponovo probudila lovačka strast. Obuzeo ga strari, poznati osjećaj ugodne napetosti dok je brzim, vještim kretnjama punio lovačku pušku. — Drži se mene Robi! — reče, odlazeći rog s barutom. — Ove životinje postaju goropadne kad su ranjene. Dovoljno je samo trenutak neopreznosti, pa da od čovjeka ne preostane više od krvave kaše.

Njegovu radosnu nestrpljivost obuzdavala je spoznaja da većina ljudi oko njega nikad nije vidjela, a kamoli pucala na bizone. Preko lica mu preleti mrk, jedva vidljiv smijeh dok je gledao od uzbuđenja ukočena lica svojih drugova.

Rasporedili su se u nekoliko manjih skupina i zauzeli pogodna mjesta, s kojih su imali dobar vidik na krdo. Životinje su bezbrižno pasle, lijeno se ogledavajući za sočnijom travom. Iz velikih čupavih glava izbijali su bjeličasti oblacići, te im se na svježem jutarnjem zraku dah pretvarao u paru.

Tišinu proparaju zaglušni pucnji iz teških lovačkih pušaka. Nekoliko životinja prevali se na bok. Jedan stari mužjak poklekne u samrtnom hropcu, bljujući slinu pomiješanu s krvlju. Bijesno ričući, tresao je glavom, tražeći nevidljive mučitelje.

Grmljavina učestalih hitaca izazvala je nemir i komešanje među golemim životinjama. Tamna masa se pokrenula, isprva polako, a zatim sve brže, i kretnja preraste u trk. Tišuće bizona, gonjenih nagonom krda, udarile su u mahniti bijeg. Lovci su na trenutak prestali pucati, zadivljeni veličanstvenim prizorom.

— Pucajte! Pucajte! — Wilkinsov glas nadjača tutnjavu.

Ljudi su užurbano punili oružje, većinom stare puške kremenjače.

Robert se upravo spremao da ispali hitac u jednu izdvojenu životinju, kadli ugleda dva jahača kako se brzo penju uz padinu, prilazeći im s leđa. Jedan od njih vitlao je dugim kopljem u visoko podignutoj ruci.

— Indijanci! — vikne, okrene se i ispali metak prema pridošlicama. Konj u punom trku posrne, a jahač padne na tlo i ostane ležati. Drugi jahač na trenutak zastane uz svog palog druga, a zatim silovitom kretnjom okrene konja i pojuri u smjeru iz kojeg je i došao.

U jednom skoku Wilkins se stvori uz Roberta i naglim udarcem izbije mu oružje iz ruku.

— Ja... — promuca Robert, postavši svjestan da je prvi put u životu pucao u čovjeka.

Njegovo mlado, mršavo lice iskri se u očajničku grimasu. Netremice je gledao u mrtvog čovjeka. Pri trče i ostali, još dobro i ne shvaćajući što se dogodilo.

— Što je to... do sto... — zagunda stari Sam ugledavši Wilkinsovo smrknuto lice.

— Cheyenne — promrsi Wilkins, ne okrećući glavu. Stisnutih očiju netremice je gledao jahača koji je odmicao. Podigne pušku s tla i gurne je mladiću u ruke. — Drugi put promisli prije nego što povučesh obarač! Bit će najbolje da se što prije izgubimo odavde — reče, obraćajući se ostalima. — Na otvorenom nemamo nikakvih izgleda.

— A meso? — smeteno upita jedan lovac.

Wilkins ga samo prostrijeli pogledom i bez riječi krene prema konjima. Ostali mu se šutke pridruže. Jašući u galopu, napuštali su poprište neočekivanog događaja. Nemilice tjerajući konje, neprestano su se osvrćali, iščekujući progonitelje. U srca lovaca uvukao se strah. Sad su oni postali progonjena divljač.

Crveni oblak nepomično je sjedio u svom šatoru, okružen plemenskim prvacima. Pažljivo je slušao mladog ratnika koji je živo gestikulirajući opisivao gromovite štapove nepoznatih ljudi koji s velike udaljenosti bespoštedno siju smrt. S vremena na vrijeme poglavica bi povukao dim iz duge lule, zamišljeno kimajući.

U kratkim susretima s plemenima koja su živjela u smjeru izlaska sunca raspredale su se priče o neobičnoj rasi koja živi s druge strane Velike rijeke. Među te Indijance zalutao bi pokoji bijeli lovac i pričao im o čudesnom svijetu moćnih bijelih ljudi. No Crveni Oblak, kao i nitko iz njegova plemena, nikad nije susreo bijelog čovjeka.

Pošto je ratnik završio svoj izvještaj, poglavica ga otpusti, dajući mu nalog da se s još dvojicom ratnika vrati po svog palog brata. Poglavčin glas imao je prizvuk blagog prijekora zbog brzopletosti njegovih mladih suplemenika, pa ratnik šutke, oborenih očiju, izade iz vigvama.

U šatoru zavlada tišina, prekida na samo kloparanjem vjetra o kožnate stijene nastambe. Sve oči bile su uperene u poglavicu, nijemo iščekujući njegovu odluku.

On napokon ustane, odbaci biznovu kožu kojom je bio ogrnut, izda nekoliko kretkih zapovijedi i izade iz šatora. U logoru nastane užurbano komešanje. Pripremao se bojni pohod.

Veliki tamni oblak zakrili sunce, navlačeći sjenu na malu karavanu koja se sporo vukla uz travnatu kosinu. Ljudi na kolima čvrsto su stezali oružje, bacajući nemirne poglede prema vrhovima okolnih brežuljaka. Nekoliko ljudi jahalo je na nevelikoj udaljenosti od karavane, ispitujući okolicu. Iznenada jedan od

njih panično okrene konja i vičući pojuri prema karavani. U prvi mah nastane pometnja, no ubrzo se oblikovao krug od vozila, u čijem su se središtu skutrile žene s djecom.

Stari Sam je stajao uz Wilkinsa, koji je šutke motrio skupinu jahača na kosini brijega ravno ispred njih. Mrka, obojena lica obrubljena šarenim perima ulijevala su tjeskoban osjećaj strahopoštovanja čak čovjeku takvog iskustva kao što je bio on.

— Neka nitko ne puca ako ja ne dam znak! — reče Wilkins, prenuvši se iz grozničava razmišljanja. — Možda bih... — promrmlja za sebe, a onda odjednom vikne: — Hej, Robi, dovedi mi konja!

Mladić problijedi, dobacivši mu zbunjen pogled.

— Što... što namjeravaš? — promuca. — Valjda nećeš...

— Učini kao što sam ti rekao! — odsiječe traper.

Ljudi oko njega zbunjeno su ga gledali.

— Pokušat ću pregovarati — kratko objasni Wilkins, odlažući pušku.

On uzjaše i potjera konja. Zaustavi se podno brijega na kojem su bili Indijanci, sjaše i visoko podigne ruku, netremice gledajući nepomične ratnike. Najprije se ništa nije dogodilo, a onda jedan ratnik polako potjera konja u dolinu.

Crveni Oblak šutke je motrio bradato lice čovjeka koji je stajao nasuprot njemu. Ovaj progovori, ne vješto izgovarajući riječi njegova jezika i gestikulirajući. Crveni Oblak ga prekine podigavši ruku.

— Pala je krv — reče. — Predaj mi onoga koji je ubio moga ratnika, a ostali neka krenu dalje u miru.

Wilkins obori pogled.

— Bila je nezgoda — reče otegnuto. — Jedan je dječak iz straha pucao u tvoga brata. Zar će se veliki poglavica osvetiti djetetu?

Tamno lice Indijanca postalo je još tamnije, ali nijedan mišić se na njemu ne pokrene.

— Život za život — mirno odgovori Indijanac.

— Neka se tvoj najbolji ratnik bori sa mnom i uzme moj život u zamjenu za dječakov. — Iz Wilkinsova glasa izbio je očaj.

Nastala je šutnja.

— Neka bude tako — napokon reče Crveni Oblak. — Borit ćeš se sa mnom.

* * *

Dva konjanika stajala su sučelice, vrebajući jedan na drugoga. Iznenada Indijanac podbode konja i uz bojni poklik koji je ledio krv u žilama silovito jurne prema protivniku, divlje vitlajući bojom sjekirom. Wilkins trgne uzde, nastojeći da pride Indijancu s desne, nezaštićene strane. U ruci je čvrsto stezao dugi lovački nož.

Konji se sudare uz strahoviti trijesak i zbate jahače. Wilkins odleti u velikom luku, tresnuvši o tlo. Ošamućen, potraži nož, koji mu je ispao iz ruke. Ali bilo je kasno. Ugleda crvenokošca kako zamahuje sjekirom. Krajnjim naporom volje Wilkins se pokuša izmaknuti, ali sjekira ga zapara po vratu i on ponovo padne, obliven krvlju. Drugi udarac pogodi ga u rame i on ostanenepo-

mično ležati gubeći svijest. Uz slatvodobitan poklik Indijanac skoči na prsa palog protivnika. Odbacivši sjekiru vadio je nož da skalpira svoju žrtvu.

Nož je već proparao čelo onesviještenog čovjeka, kad Indijančevu pažnju privuče krik bijelog mladića koji je trčao prema poprištu. Crveni Oblak skoči na noge u iščekivanju novog sukoba, ali mladić, ne obazirući se na njega, jecajući se baci na obamrlog trapera, zakrilivši njegovu krvlju oblivenu glavu. Indijanac ustukne oklijevajući, a zatim polako krene prema svojim ratnicima.

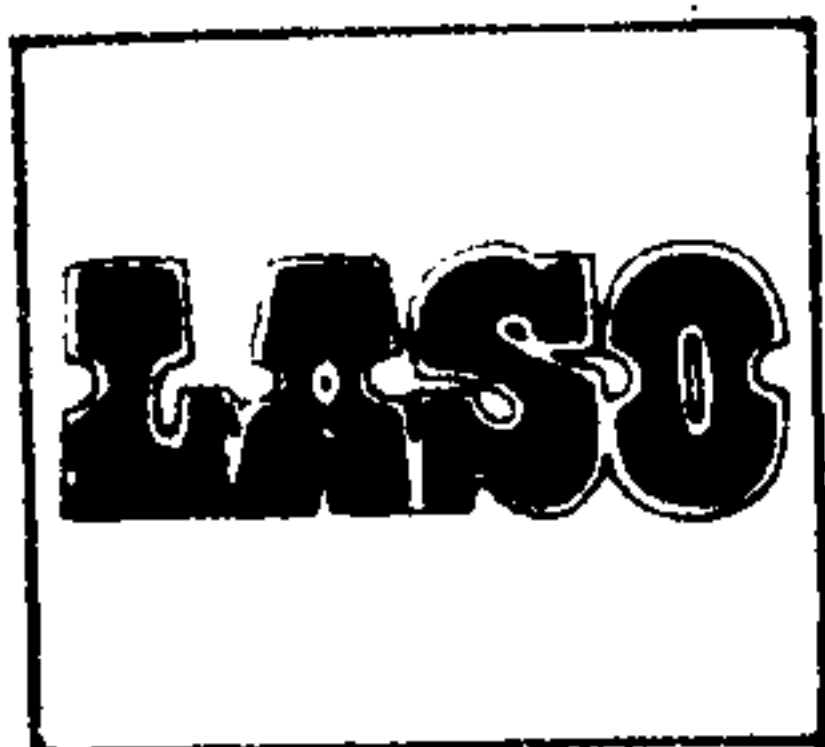
* * *

Crveni Oblak šutke je promatrao zbijenu karavanu rasklimanih kola kako sporo odmiče prema zapadu. Na trenutak ga obuzme neka nejasna slutnja dok je razmišljao o tim čudnim, po svemu drukčijim ljudima koji su, iznikavši niotkud, nastavljali svoj put. Hoće li možda već sutra za njima nahrupiti nove i nove gomile tih blijedih bića? Prekoprivši sam sebe zbog takvih misli, uzjaše konja i rukom da znak za polazak.

Ako se jednom možda i dogodi nešto takvo, Wakantanka, Veliki duh, neće zaboraviti svoju djecu Ljudska bića.

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
REVOLVERAŠEV PUT

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 2.340 d, a za 6 mjeseci 1.170 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje opcom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s oznakom za »erotski roman«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci DM 24, SKR 74,00, ASCH 169, FF 74,00, SFRS 20,00, HFL 28,00, US\$ 9,00.

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25730-3252051 -- Zagrebačka banka Zagreb (za »erotski roman«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

— Stari moj, baš imamo sreću... Etó, ovôje smo na ulici našli zlato... a na kiosku čekat će nas
SPECIJALNO IZDANJE LASA!